

ΤΟ ΜΙΚΡΟ Έμπρός

Σήμερα :

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΝΑΥΑΓΙΟ
ΤΟΥ «ΒΟΛΤΟΥΡΝΟ»

γκρέκα

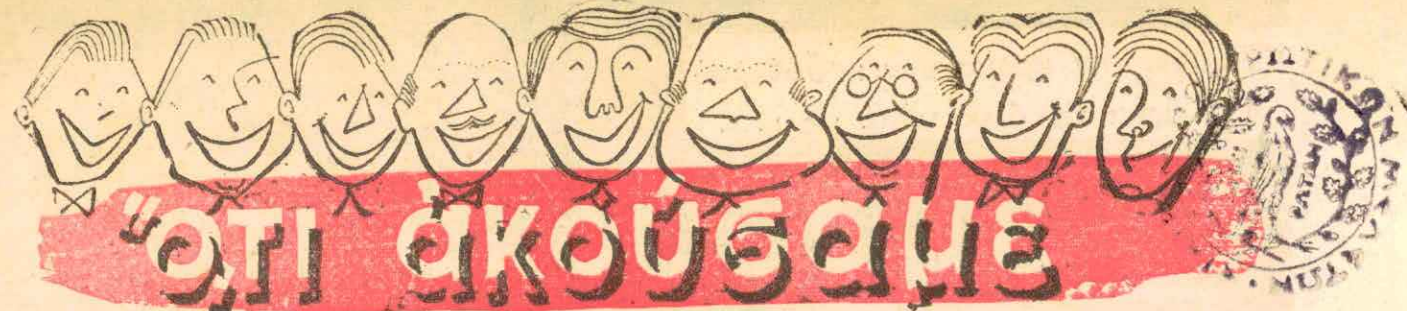
Από μικρή
μεταχειρίζομαι
την όδοντόκρεμα
ΚΟΛΥΝΟΣ και έχω
δόντια που όλοι
τά θαυμάζουν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ
ΤΗΣ Α Μ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ
ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Άδελφοί Λαμπρόπουλοι

Ο ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ που ξεκίνησε με από την Αθήνα, έλαβε την πρόνοια να παρακαλέσει τον αρμόδιο υπάλληλο να τον ξυπνήσει εγκαίρως για να κατέβη, Στη Λάρισα.

—Κοιμάμαι, του εξήγησε, πάρα πολύ βαρειά. Έπομένως σε παρακαλώ να κάνης ό,τι μπορείς για να με ξυπνήσης εγκαίρως.

Όταν το τραίνο έφθασε το πρωί στην Θεσσαλονίκη, ο επιβάτης μας που έκοιματο όλην αυτήν την ώρα μακαρίως, ξυπνήσε και όταν ανέκαλυψε που δρισκόταν, έγινε έξαλλος και έκανε τον υπεύθυνο σκουπίδι.

—Μπράβο! παρατήρησε κάποιος επιβάτης που παρηκολούθησε την σκηνή. Δεν είδα ποτέ μου άνθρωπον πιο έξαλλον από αυτόν.

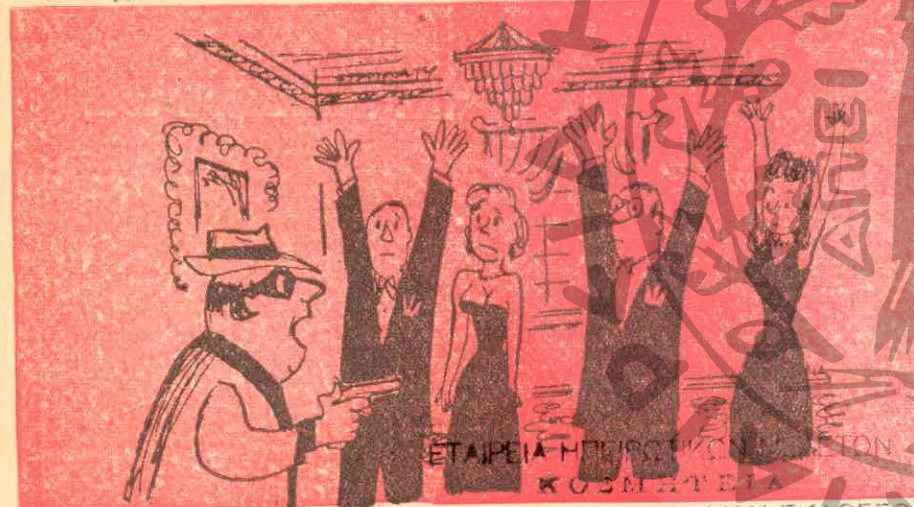
Αυτό, κύριε, τ'ό λέτε, απήντησεν ο υπεύθυνος υπάλληλος του τραίνου, γιατί δεν είδατε ούτε ακούσατε εκείνον τον όποϊον κατέβασα διά της βίας στις 2 το πρωί στην Λάρισα!

Ο Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ επέσκέπτεται την ύποψηφία νύφη, μαζί με τον φίλο του, που του την είχε προτείνει.

Όταν ο κ. Παπαδόπουλος είδε την νύφη, έγινε έξαλλος. Πήρε τον φίλο του κατά μέρος και άρχισε να του μωρμουρίζει: «Σπουδαία νύφη! Χοντρή σαν βαρέλι, στραβοκάνα και της λείπουν δύο μπροστινά δόντια!».

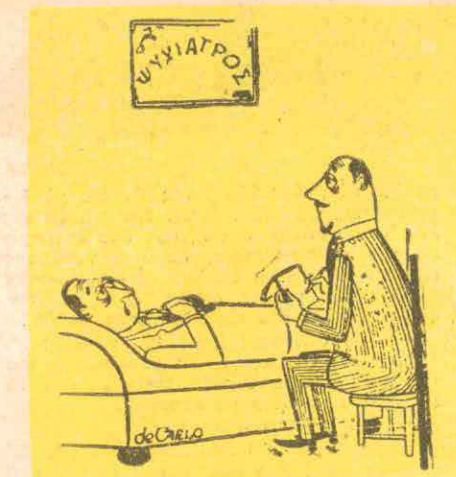
—Δεν υπάρχει κανένας λόγος να ψιθυρίζης, καθησυχάζει τον κ. Παπαδόπουλο ο φίλος του. Είναι και κουφή!

Ο ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΣ πελάτης του εστιατορίου:

—Τί θα γίνη, γκαρσόν; Θα περιμένω εδώ πεινασμένος ως αύριο;
—Όχι, κύριε, μη ανησυχήτε. Κλείνομε σε πέντε λεπτά!

ΠΟΥΛΑΚΙ μου, είπε ή μαμά στο μικρό κοριτσάκι της, πήγαινε άμέσως να φιλήσης την καινούργια νταντά σου!

—Γιατρέ μου, κυνηγάω στον ύπνο μου γυμνές γυναίκες. Μήπως μπορείτε να με βοηθήσης να τις πιάσω;

—Όχι, ευχαριστώ! Δεν έχω καμιά όρεξη να φάω κι' εγώ κανένα χαστούκι όπως ο μπαμπάς!

Ο ΥΟ σκυλιά μπαίνουν σ' ένα μπάρ. —Δώσε μας δύο μπύρες, λέει το ένα από τα δύο σκυλιά στον μπάρμπα.

Ο μπάρμπαν έκπληκτος γέμισε τὰ δύο ποτήρια, αλλά καθώς ήταν ταραγμένος, έχυσε κατά λάθος λίγη μπύρα επάνω στο ένα σκυλί.

—Με συγχωρείτε, είπε τότε ο μπάρμπα, αλλά δεν έτυχε ποτέ άλλοτε να σερβίρω μπύρα σε σκυλιά!

—Άσφαλώς όχι, απαντά το βρεγμένο σκυλί, και νά ξέρης ότι αν εξακολουθής νά είσαι τόσο αδέξιος, ούτε πρόκειται νά ξανασερβίρης!

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ κάθεται δίπλα στο κρεβάτι του συνεταίρου του, ο όποιος πνέει τὰ λούισθια. Έξαφνα ο έτοιμοθάνατος σηκώνεται και άρχίζει νά μιλά:

—Γιάννη, του λέει. Έχω νά σου κάνω μία εξομολόγησι. Έπώλησα την μυστική μας πατέντα σε ένα συναγωνιστή μας. Έπίσης έκλεψα από το συρτάρι σου εκείνο τ'ό γράμμα που έδωσε την ευκαιρία στην γυναίκα σου νά βγάλη τ'ό διαζύγιο εις βάρος σου. Έπίσης, Γιάννη μου...

—Έν τάξει, φίλε μου, μωρμουρίζει ο Γιάννης. Άλλωστε εγώ σε δηλητηρίασα!

Ο ΥΟ παιδάκια του Χόλλυγουντ συζητούν:

—Πώς σου φαίνεται ο νέος πατέρας σου; ρώτησε ο πρώτος.

—Έκτακτος, απαντά ο δεύτερος. —Τ'ό ήξερα ότι θα σου άρεσε, λέει ο πρώτος. Τ'όν είχα για πατέρα πέρυσιν τ'ό καλοκαίρι!

Ο ΥΟ γκοιγιάρτες άδελφές είχαν από μία γάτα ή κάθε μία. Τίς αγαπούσαν πάρα πολύ και τίς πρόσεχαν και δεν τίς άφηναν ποτέ νά βγούν από τ'ό σπίτι άσυνοδευτες. Κάποτε, παρά πέραν έλπίδα, ή μία άδελφή άρραβωνιάστηκε και τελικώς παντρεύτηκε.

Εικοσιτέσσαρες ακριβώς άρες ύστερα από την άποχώρησι του εύτυχους ζεύγους για τ'ό ταξίδι του μέλιτος, ή άδελφή που έμεινε σπίτι έλαβε ένα τηλεγράφημα τ'ό όποϊον έλεγε:

«Άδιαφορώ τί θα κάνης με την δική σου γάτα, σ'όπ. Την δική μου όμως σε παρακαλώ νά την αφήνης ελεύθερη νά βγαίνη έξω όποτε θέλει».

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τρίτη
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36208

"Εφαγα την κρέμα μου κι' ύστερα
έγλειψα τὰ δακτυλά μου. —

Ο ΧΑΜΕΝΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ Ευθύμιο διήγημα

ΠΡΙΝ γίνω συγγραφέας και δημοσιογράφος, έκανα διάφορες δουλειές. Αυτή που μου άφησε την καλύτερη αίσθηση ήταν η σύντομη μαθητεία σ' ένα ζαχαροπλαστικό. Ήταν μία σταδιοδρομία, πού, αλήμονο, σταμάτησε απότομα, μ' όλο που δεν μούλειπαν τὰ προσόντα.

Άρχισα την καριέρα στα 1914. Η κήρυξις του πολέμου ήταν τὸ σύνθημα των διακοπών για τούς μαθητευόμενους. Τὰ εργοστάσια κι' οί φάμπρικες έκλεισαν τις πόρτες τους. Πόλεμος, ανεργία, καλή αρχή! Η φτώχεια και η πείνα με κυνηγοῦσαν από κοντά. Ο πατέρας μου κι' η μητέρα μου είχαν πεθάνει και με είχαν περιμαζέψει μία ξαδέλφη μου με τὸν άντρα της. Ἄλλά, καθώς δεν τους πρόσφερα τίποτα, μ' έβλεπαν με μισὸ μάτι, πρὸ παντός την ώρα τοῦ φαγητοῦ. "Ετσι, τὸ λίγο μουί που έπεφτε σὸ μερδικό μου στοματοῦσε σὸ λαιμό μου, καθώς ένοιωθα πάνω μου τις άγριες ματιές τους.

Γιὰ νὰ ξεφύγω ἀπ' αὐτήν τὴν υιζέρια, γύριζα ἀπ' τὸ πρῶο ὡς τὸ βορρὸ στους δρόμους, ψάχνοντας νὰ βρῶ μίαν ὀποιανδήποτε δουλειά. Κι' ὅταν έβλεπα μίαν άγγελία, έτρεχα με χτυποκαρδι, γιὰ νὰ πληροφόρηθῶ ὅτι κάποιος άλλος με εἶνε προσλάβει.

Μία μέρα, όμως, ἡ ξαδέλφη μου Ἀλίκη γύρισε σὸ σπίτι ἀναποκοκκινισμένη. — Γρήγορα! μοῦ εἶπε. Σοῦ βρῆκα μίαν δουλειά.

Στὸ δρόμο μοῦ εἰήτησε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνω μαθητευόμενος ζαχαροπλάστης. Κι' ἀπ' τὴν χαρὰ μου έτρεχα σάν τρελλός. Ἡ ζαχαροπλάστισα έμενε μόνη με τὸν γυῖο της, πού ήταν πάνω κάτω ὅκτω χρονών. Ο άντρας της ήταν σὸ μέτωπο.

Ἡ συζήτησις δέδυνθη, ὅταν εἶνε λόγος γιὰ τὸν μισθό μου. Δώδεκα φράγκα τὸν μήνα! Ἡ ξαδέλφη μου έπέμενε πὸς ἀξίζει δέκα πέντε κι' άρχισε νὰ ἀρραδιάζει τὰ προσόντα μου. "Ετσι έμαθα πὸς ἦμουν σοδαρός και εργατικός. Ἄλλά ἡ ζαχαροπλάστισα δεν συγκινήθηκε.

— Τί τσιγκούνα, μουμούρισε ἡ Ἀλίκη, ὅταν δγῆκαμε. Δώδεκα φράγκα. Τέλος πάντων, ἀπ' τὰ ὀλότελα...

Τὴν ἄλλη μέρα, μπῆκα δειλά στὸ ζαχα-

ροπλάστειο, ἀμφιβάλλοντας ἂν θὰ με δεχόντουσαν. Εὐτυχώς, όμως, ὅλα πῆγαν καλά. Ἡ ἀφεντικιά μου ὡδήγησε σὸ ἐσωτερικό τοῦ καταστήματος, ὅπου ὁ γυῖος της εἶχε πιάσει κιάλας δουλειά, ξεφουρνίζοντας τις μεγάλες μαῦρες λαμαρίνες με τὰ παξιμάδια. Ποτὲ δεν εἶχα δει τόσα πολλά!

— "Ε, βάτραχε! φέρε τὰ καλάθια! — Ο γυῖος τῆς ἀφεντικιάς εἰδῶλε ἕνα ἕνα τὰ παξιμάδια ἀπὸ τις λαμαρίνες και τὰ έβαζε σὲ καλάθια με προσοχή. — Πῆγαινε τα σὸ μαγαζι!

"Ετρεχα με τὸ πολύτιμο φορτίο μου κι' έπεφταν τὰ σάλια μου, καθώς έφτανε σὲ ρουθούνια μου τὸ άρωμά του. Ένοιωθα τὴν τρελλή ἐπιθυμία νὰ φάω ἕνα, δύο, ὅλα. Ἄλλά καταλάβαινα ὅτι δεν με εἶχαν προσλάβει γι' αὐτὴν τὴν δουλειά. — Ο Φελίξ, γεννημένος ἀνάμεσα σὲ πάστες και τὰ μιλ-φέι, δεν με καταλάβαινε. "Εφτιαχνε γλυκά, ὅπως θὰ εἰτιαχνε παπούτσι, ἄλλὰ τὸ ὅτι κάποιος λιγουρευόταν αὐτὰ τὰ γλυκά, τοῦ φαίνονταν παράξενο. Καί, φυσικά, μπροστά του, δεν τολμούσα ν' ἀπλώσω τὸ χέρι μου. Γιὰ σκεφθῆτε! Τόσα γλυκά και νὰ μὴ μπορῶ νὰ δοκιμάσω ἕνα. Ὅλα θὰ μπορούσα νὰ τὰ φαντασθῶ, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ.

Ἐστώ, ἄρχισα νὰ ξεθαρεύω και κάπου κάπου έτρωγα καμιά κουταλιά κρέμα, καθώς τὴν ἀνακάτευα. Ἄν, όμως, ἐκείνη τὴ στιγμή τύχαινε νὰ με ρωτήση κάτι ὁ Φελίξ, ήταν ἄδύνατον ν' ἀπαντήσω.

— "Ε, βάτραχε! Κουφὸς εἶσαι; — Δεν ἦμουν καθόλου κουφός, ἄλλὰ εἶχα μπουκωμένο τὸ στόμα μου. Σιγὰ σιγὰ, όμως, άρχισε νὰ πονηρεύεται. Καί μίαν μέρα, μ' έπιασε σὲ πρῶσα. "Ἦλθκ κοντὰ μου και, κοιτάζόντάς με δύσπιστα με ρώτησε: — Πού εἶναι τὸ καλοῦπι;

Μὲ τὰ μάγουλα φουσκωμένα, ἄλλὰ ἀτάραχος, ἀπλώσα τὸ χέρι μου. — Στὸ ράφι;

Κούνησα τὸ κεφάλι μου καταφατικά. — Καί δεν μπορείς νὰ μιλήσης βάτραχε;

Μπορούσα, ἄλλὰ ὄχι ἀμέσως. Μόλις κατάρτια τὴν μπουκιά μου, φώναξα: — Τὸ ξέρεις καλά πὸς εἶναι. Μὲ εἶδες πὸς τὸ έβαλα σὸ ράφι;

Ο ἀφεντικός μου με κοίταξε ἐκπληκτός. — Τ' εἶν' αὐτὰ πὸς λές; φώναξε. Δὲν εἶδα τίποτα.

Ἄλλά αὐτὴ ἡ κωμωδία δεν κράτησε πολύ.

— Τρῶς τὴν κρέμα, μοῦ πέταξε κατὰμουτρα μίαν ἄλλη μέρα.

"Εγὼ διαμαρτυρήθηκα, κουνώντας τὸ κεφάλι μου, ἀφοῦ εἶχα γεμάτο τὸ στόμα μου και δεν μπορούσα νὰ μιλήσω.

— Ἀνοίξε τὸ στόμα σου!

Μὲ μίαν τελευταία προσπάθεια κατάρτια τὴν κρέμα κι' ὕστερα ἀνοίξα τὸ στόμα σὸρ μπορούσα περισσότερο.

— "Εφαγες!

— "Οχι!

— "Ελα νὰ μυριστῶ!

"Εχασε τὴ μύτη του σὸ στόμα μου, ἐνῶ ἐγὼ συγκρατοῦσα τὴν ἀναπνοή μου.

— Βρωμάς!

— "Οχι!

Ἄλλά ὁ Φελίξ δεν πείσθηκε.

— Ἀκουσε, εἶπε. Ἀφοῦ εἶσαι ἡ ὀλίγος τρῶς, προτιμῶ νὰ τρῶς μπροστά μου.

— Καλά! ἀπάντησα. Καί χωρὶς νὰ χάω καιρό, άρπαξα μίαν πάστα και τὴν έχασα σὸ στόμα μου.

— "Ε, οἰκονομία!

— "Εσὺ μοῦ εἶπες.

Αὐτὸ δεν μπορούσε νὰ τ' ἀρνηθῇ και δεν μίλησε.

Τὴν ἄλλη μέρα, με πλησίασε χαμογελώντας.

— Ἀκουσε, βάτραχε, μοῦ εἶπε. Εἴσω τί πρέπει νὰ κάνω μ' ἕνα λιμασμένο σάν έσένα. Σ' ἀρέσουν τὰ γλυκά;

Σήκωσα τὰ μάτια μου και τὸν κοίταξα, χωρὶς ν' ἀπαντήσω.

— Πές μου εἰλικρινά, σ' ἀρέσουν;

Κούνησα τὸ κεφάλι μου ἀδιάφορος δῆθεν.

— Καλά, λοιπόν, μπορείς νὰ φᾶς!

— Μπορῶ σ' αὐτό;

— Σοῦ λέω νὰ φᾶς! φώναξε μ' αὐτὰρ χυκὸ τὸν ὁ Φελίξ. Δεν τὸ περίμενες ε;

Πραγματικά, δεν τὸ περίμενα.

— Καί νὰ φᾶς ὅσα θέλεις, πρόσθεσε γελώντας. Μέχρι πὸς νὰ σκάσης!

Χωρὶς νὰ καταλάβω, κοίταξα πότε αὐτὸν και πότε τις πάστες, πὸς ήταν ἀραδισμένες πάνω σ' ἕνα τραπέζι, πλάι μου.

— Τί περιμένεις;

Δεν ἤξερα τί περίμενα, ὅπωςδήποτε ὁ μῦς δεν τολμούσα ν' ἀπλώσω τὸ χέρι μου. Καί βλέποντας τὴν ἀμχανία μου ὁ Φελίξ, ἀπεφάσισε νὰ μιλήσει ἀνοιχτά.

— Ἀκουσε, βάτραχε. Ὅταν τρῶς ἕνα ἕνα ἐδῶ-ἐκεῖ πάντοτε θὰ τὰ λιγουρεύεσαι.

"Ἄν, όμως, φᾶς πολλὰ μαζί, θὰ τὰ σιγαθῆς.

— Ὡστε μπορῶ νὰ φᾶω; ρώτησα δειλά.

— Ὅσα θέλεις!

Τρώγοντας έρχεται ἡ βρεξί, πὸς λέει κι' ἡ παροιμία. Ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ στομαχιού μου, ἡ πάστα προσκαλοῦσε τις ἀδελφές της. Γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀφήσω μονάχη, έφαγα μίαν δεύτερη, μίαν τρίτη, τέταρτη, πέμπτη, ἕκτη... Καί καθώς δεν έλεγα νὰ σταματήσω, τὸ γέλιο τοῦ ἀφεντικού μου σδηνόνταν σιγὰ σιγὰ. "Ετσι, πὸς ἕνα λίγο έτρωγα μόνο με τὴν ὑπόκρουσι τῶν παξιμαδιών, πὸς ψήνονταν σὸ φούρνο.

— Ἀρκετὰ! φώναξε ἁφνικά ὁ Φελίξ.

Σάν νὰ βρισκόμουν πολύ μακριά, ἡ διαταγή του άρχισε νὰ φτάει σ' αὐτιά μου και πρὸνέλασα ν' ἀρπάξω μίαν τελευταία πάστα και νὰ τὴν στείλω νὰ κάνῃ παρέα σὲς συντροφιστές της, πὸς ἀναπαύονταν σὸ στομάχι μου.

— Εἶπα ἀρκετὰ!

Κρίμα! Δεν εἶχα προλάβει νὰ φάω παρπαπᾶν ἀπὸ δώδεκα πάστες! Κι' ὄχι μόνον αὐτὸ, ἄλλὰ τὸ πείραμα ἀνοίξε τὰ μάτια τοῦ ἀφεντικού μου, πὸς ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα δεν μ' άφηνε νὰ σταθῶ σε ψηλὸ κλαρί. Ἦθελε νὰ τοῦ ἀπαντῶ ἀμέσως, ὅταν με φώναζε και, καθώς πολλές φορές δεν ἤξερε τί νὰ μοῦ πῇ, άρχιζε τις πὸς παράξενες ἐρωτήσεις.

— "Ε, βάτραχε! Τί κάνεις;

Κι' ὅταν δεν εἶχε τί ἄλλο νὰ με ρωτήσει, φώναζε:

— Σφύρα!

Κι' άρχιζα νὰ σφυρίζω σάν καναρίνι.

Ὅταν ἡ μητέρα του τὸν φώναζε σὸ μαγαζι, ἤθελε νὰ πηγαῖν μαζί του. Ἦθελε νὰ εἶμαι, πλάι του, ὅπου κι' ἂν βρισκόταν. Ἀκόμα κι' ὅταν έδγαινε στὴν αὐλή, έπρεπε ν' ἀφῆνω τὴν πόρτα ἀνοιχτή, γιὰ νὰ με βλεπῇ.

— Ἄν δεν κάνω εἶτσι, δεν θὰ μ' ἀφήσει τίποτα, έλεγε.

"Ετσι, ὕστερα ἀπὸ τὸ πάθημά μου, δεν μ' άφηνε ν' ἀπλώσω τὸ χέρι μου πουμενά. Καί καθώς θεωρούσα ἄδικο νὰ ζῶ ἀνάμεσα σὲ τόσες λειχουδιές και νὰ μὴ μπορῶ οὔτε τὸ χέρι μου νὰ γλείψω, έναχνα νὰ βρῶ διάφορα κόλπα, γιὰ νὰ ξεγελάσω τὸ ἀφεντικό μου. Μὲ τὸν καιρό, ἐξ ἄλλου, μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ καταλάβω ὅτι ἡ τιμιότης ήταν ἕνα προτέρημα, πὸς τὸ ζητοῦσαν μόνον ἀπὸ μένα.

Μία μέρα, εἶδα τὸν Φελίξ, πὸς σκορπούσε τὰ τσάφλια ἀπὸ τ' αὐγὰ σὸ πάτωμα.

— Γιὰτί τὰ σκορπᾶς ὅπου τύχει; τὸν ρώτησα.

"Εκείνος με κοίταξε, χαμογελώντας πονηρά.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, εἶπε, ἂν μὴ κανένας πελάτης ἐδῶ μέσα, θὰ νοῦση ὅτι χρησιμοποιοῦμε πολλά αὐγά.

Τὴν ἴδια στιγμή, μοῦ ἤλθε ἡ ἐμπνευσις κι' άφησα δυὸ πάστες νὰ πέσουν σὸ πάτωμα. Ο Φελίξ δεν κατάλαβε τὸ κόλπο μου κι' εἶσι τις μάζεμα και τις έφαγα με τὴν ἡσυχία μου.

Αὐτὸ, όμως, δεν μπορούσε νὰ γίνεταί ἐπ' ἀπειρῶν. Ἦταν μοιραῖο κάποτε νὰ με ὑποπτευθῶν. Έπρεπε νὰ ἀλλάξω τὴν μέθοδό μου. Έπρεπε νὰ καταφέρω ὥστε τὸ λάθος νὰ προέχεται ἀπὸ τὸν ἴδιον. Καί μήπως ήταν δύσκολο; Τοποθετοῦσα τὰ γλυκά πίσω ἀπὸ τὸ φυτάρι του εἶσι, πὸς δεν ήταν δυνατόν παρά νὰ ρίξῃ ἕνα δυὸ, καθώς σφυαρίζε.

— "Ε, δεν προσέχεις καθόλου. τοῦ φώναξα τὴν εἶψη μου.

— Πάλι; ἔκανε ἐκπληκτός. Μὰ πὸς διάβολο εἶναι;

— Μὲ τὸ φυτάρι σου! Κι' όμως ἐγὼ τὰ εἶχα βάλει σὸ πλάι.

Κι' ἐκείνος, θέλοντας νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπροσεξία του, μ' άφηνε νὰ τὰ φάω με τὴν ἡσυχία μου.

Ἀλήμονο! Δυὸ μῆνες ἀργότερα, ἤλθε ἡ ξαδέλφη μου νὰ ζητήσῃ αὐξήσι γιὰ λογαριασμό μου. "Επαιρνα δώδεκα φράγκα τὸν μήνα, ἐξῶ τὰ γλυκά. Εκείνη ἤθελε δέκα πέντε. Κι' ἡ ἀφεντικιά προτίμησε νὰ με δώξῃ. Ένοιωσα σάν νὰ μούδγαναν μίαν πάστα ἀπὸ τὸ στόμα. Ἀντίο λειχουδιές!

Ἀνεργος πάλι, γύριζα σὸς δρόμους, σάν σπουνηγίτη. Πολλές φορές, στεκόμουν μπροστά σὲς διτρίνα ἐνὸς ζαχαροπλάστειου και γλειφόμουν σάν λιμασμένος, καθώς κοίταξα τὸν ναμένο μου πιαδίσκο.

***

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ Τῆς Φρανσουᾶς Ντανιέλ

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ήταν γκριζος. Ο άνεμος παγινιδίσε σὸ σταυροδρόμι, ὅπου οί τεβιδιώτες, σκυμμένοι σὲς εφημερίδες τους περιμέναν τὸ τραμ.

— Πολὺ άργεῖ! μουμούρισε ἕνας ἀδύνατος ἀνθρωπάκος, κορφώνοντας τὴν ματιά του σὸν πλανῶ του, πὸς σιγοσφύριζε ἕνα μοντέρνο σκοπὸ.

Ο νεαρός τοῦ γύρισε τὴν πλάτη και προχώρησε πρὸς τὴν μοδιστρώλα, πὸς στεκόταν λίγο παραμερᾶ, θυσιμένη σὲ κάποιον ὄνειρο. Εκείνη εἶχε τὰ γαλανὰ μάτια της μισοκλειστά και χαμογελοῦσε.

Τὸ τραμ έφτασε και μπῆκαν.

Σὲ μίαν γωνιά, χαμένος στὴν εφημερίδα του, ὁ Πῶλ Μπαρρατιέ έλουζε με ἀφωγες βροσιές τὴ γυναικά του, πὸς τὴν εἶχε ἀφήσει σὸ σπῆτι νὰ κοιμάται ἄκόμα. Ἡ χρεσινὴ φιλονικία τους δεν φαινόταν νὰ τὴν εἶχε στενοχωρήσει.

Κι' όμως, ήταν δέβαιος γι' αὐτὸ, εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὸ τίποτα. Μίαν κουδένια ἔσχημη πὸς έφερε ἄλλες, κι' ἄλλες πολλές...

Τὸ τραμ πέρασε τὴ γέφυρα και σταμάτησε. Ἡ στάσις ήταν ἐρημν. "Ενα δευτερόλεπτο, όμως, πρὸς ἐκκίνησῃ πάλι, μίαν νέα εἴρεξε. Ο δόνηξ ἀνοίξε τὴν πόρτα και μπῆκε. Στάθηκε γιὰ λίγο λαχανιάζοντας κι' ὕστερα στριμώχθηκε ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἐπιβάτες, πὸς στεκόταν σὲς ὅμοιο σὸ δρόμο.

Ο Μπαρρατιέ διάσπρε γιὰ λίγο κι' ὕστερα εἶπε, χωρὶς ἐνθουσιασμό: — Καθῆστε!

Εκείνη καθώς μουμούριζοντας ἕνα ευχαριστῶν. Ὁρθὸς πρὸς τῆς ὁ Μπαρρατιέ κοίταξε τὰ χέρια τῆς ἀνὰ μάλισ τῆς και τὸν βαρυσ λαμὸ της, καθώς ήταν σκυμμένος σ' ἕνα διδύλο. "Ετσι συνάντησα και τὴν Σουζάννα, σκεπτικέ κι' ἕνα πικρὸ χαμόγελο ζωγραφιστῆκε στὰ χείλη της. Ἀπόσπαρση και γέλαστί. Κι' αὐτὴ ἐπίσης εἶχε τρέξει. Ἀρσῆγε, ἡ ἀλλοτρίη της γραμμὴς ἡ ἡ σφιχτὴ πῶστα τὴν εἶχε ρίξει πάνω μου.

Ὅπως κι' ἂν ήταν, τὴν ξαναβρῆκε σῶρα με τὴ φαντασία του νὰ τοῦ εἰπῇ συνηθῶν. Σουζάννα, τὴν ροδοκόκκινη ἐπιδερμίδα της, πὸς τὴν εἶχε γοντεῦσει.

Τὸ ἄλλο σθηνόταρο ἡ Σουζάννα εἶχε γίρει γυναικα του.

Κάθε χρόνο, τᾶρα, μουμούρισε, Σιγὰ-σιγὰ, ὁ θυμός του ἀπὸ τὴ χρεσινὴ φιλονικία με τὴ γυναῖκα του, πορνούσε και τὸ πάθος τοῦ φαινόταν.

Ἡ ρατὶα του σπᾶθηκε πάλι στὴ νέα και καθώς στεκόταν ἀκριβὸς πρὸς τῆς, μπορούσε νὰ μελετήσῃ τις λεπτομέρειες τοῦ προσώπου της. Τὴν ἴδια στιγμή τὰ χέρια νὰ έτρεχαν. Ἐνε αὐτοκίνητο εἶχε φράξει τὸ δρόμο, ἐνῶ συγχρόνως ἄσπε τὸ κόκκινο φᾶς τοῦ τροχονόμου.

Ἦταν ἀκριβὸς ἡ ὥρα πὸς οί ἐμποροὶ στόλιζαν τις διτρίνες τους. Στὸ χρυσάφειο φᾶς παγινιδίζον σάν πολυχρωμα φτερα. Καί πὸς ὁμορφῇ ἀπ' ὅλες ἡ διτρίνα τοῦ ἀνθοπώλη με τὰ ὑπεροχα τριαντάφυλλα.

Ἡ νέα ἀνασκήκασε τὸ διορφο κεφάλαι της και κοίταξε με θαυμασμό τὰ λουλούδια. Ο Μπαρρατιέ τὰ εἶδε. Πρόσφεραν ἕνα θέαμα μαγευτικό, ἐξάισιο.

Μ' ὅλο πὸς τὸ πρᾶμ εἶχε ἐκκινήσει, ἐξακολουθῶσε νὰ τὰ βλέπῃ μπροστά του. Καί πὸς θὰ ἤθελε νὰ τ' αγοράσῃ και νὰ τὰ προσφέρει στὴ γυναῖκα του!

«Τὸ μεσημέρι!» σκέφθηκε, πρὸς παθόντας νὰ ἤρεμῇ.

«Θ' αγοράσω ἕνα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα και θὰ τῆς τὰ πᾶω».

Ἦταν ἀνυπόμονος. Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραμ, ὁ κόσμος τοῦ φαίνονταν ἀδύνατος, ἀπὸ τὴν ἀμχανία του.

Γιὰτί τὸσον καιρό δεν εἶχε σκεφθῇ νὰ τῆς προσφέρει λίγο λαουλούδια;

Κάποιοι τὸν έπρῶξε σὸν ἄγκωνα, ὅταν μπῆκε στὴ γυναικά του!

«Τὸ μεσημέρι!» σκέφθηκε, πρὸς παθόντας νὰ ἤρεμῇ.

«Θ' αγοράσω ἕνα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα και θὰ τῆς τὰ πᾶω».

Ἦταν ἀνυπόμονος. Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραμ, ὁ κόσμος τοῦ φαίνονταν ἀδύνατος, ἀπὸ τὴν ἀμχανία του.

Γιὰτί τὸσον καιρό δεν εἶχε σκεφθῇ νὰ τῆς προσφέρει λίγο λαουλούδια;

Κάποιοι τὸν έπρῶξε σὸν ἄγκωνα, ὅταν μπῆκε στὴ γυναικά του!

«Τὸ μεσημέρι!» σκέφθηκε, πρὸς παθόντας νὰ ἤρεμῇ.

«Θ' αγοράσω ἕνα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα και θὰ τῆς τὰ πᾶω».

Ἦταν ἀνυπόμονος. Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραμ, ὁ κόσμος τοῦ φαίνονταν ἀδύνατος, ἀπὸ τὴν ἀμχανία του.

Γιὰτί τὸσον καιρό δεν εἶχε σκεφθῇ νὰ τῆς προσφέρει λίγο λαουλούδια;

Κάποιοι τὸν έπρῶξε σὸν ἄγκωνα, ὅταν μπῆκε στὴ γυναικά του!

«Τὸ μεσημέρι!» σκέφθηκε, πρὸς παθόντας νὰ ἤρεμῇ.

«Θ' αγοράσω ἕνα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα και θὰ τῆς τὰ πᾶω».

Ἦταν ἀνυπόμονος. Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραμ, ὁ κόσμος τοῦ φαίνονταν ἀδύνατος, ἀπὸ τὴν ἀμχανία του.

Γιὰτί τὸσον καιρό δεν εἶχε σκεφθῇ νὰ τῆς προσφέρει λίγο λαουλούδια;

Κάποιοι τὸν έπρῶξε σὸν ἄγκωνα, ὅταν μπῆκε στὴ γυναικά του!

«Τὸ μεσημέρι!» σκέφθηκε, πρὸς παθόντας νὰ ἤρεμῇ.

«Θ' αγοράσω ἕνα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα και θὰ τῆς τὰ πᾶω».

Ἦταν ἀνυπόμονος. Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραμ, ὁ κόσμος τοῦ φαίνονταν ἀδύνατος, ἀπὸ τὴν ἀμχανία του.

Γιὰτί τὸσον καιρό δεν εἶχε σκεφθῇ νὰ τῆς προσφέρει λίγο λαουλούδια;

Κάποιοι τὸν έπρῶξε σὸν ἄγκωνα, ὅταν μπῆκε στὴ γυναικά του!

«Τὸ μεσημέρι!» σκέφθηκε, πρὸς παθόντας νὰ ἤρεμῇ.

«Θ' αγοράσω ἕνα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα και θὰ τῆς τὰ πᾶω».

Ἦταν ἀνυπόμονος. Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραμ, ὁ κόσμος τοῦ φαίνονταν ἀδύνατος, ἀπὸ τὴν ἀμχανία του.

Γιὰτί τὸσον καιρό δεν εἶχε σκεφθῇ νὰ τῆς προσφέρει λίγο λαουλούδια;

Κάποιοι τὸν έπρῶξε σὸν ἄγκωνα, ὅταν μπῆκε στὴ γυναικά του!

«Τὸ μεσημέρι!» σκέφθηκε, πρὸς παθόντας νὰ ἤρεμῇ.

«Θ' αγοράσω ἕνα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα και θὰ τῆς τὰ πᾶω».

ΜΟΝΟΣ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Ο ΠΡΩΤΟΣ άνθρωπος στη Σελήνη, είπε στον εαυτό του φωναχτά ο Μάκ "Αλλιστερ, θέλοντας να δει τι θα 'νοιθε με τούτες τις λέξεις. Δεν ένωσε και τίποτε ιδιαίτερο — κυρίως γιατί στην πραγματικότητα είχαν κάπως διαφορετικό νόημα. "Ο Μάκ "Αλλιστερ τόλμησε να το διατυπώσει.

— "Ο πρώτος άνθρωπος που θα γυρίσει από τη Σελήνη για να την περιγράψει. Πιθανόν ο Χάρρυ Γκούντσαλ να ήταν ο πρώτος. Κανείς δεν ξέρει. "Ο Χάρρυ δεν είχε επιστρέψει.

"Ο Μάκ "Αλλιστερ τέντωσε τα μουδιασμένα του πόδια και την πλάτη. Χτύπησε τον άγκωνα του σε μία μεταλλική κόχη. Βλαστήμησε δυνατά. «Αν με ξαναχώσουν σε μία τέτοια κοινοσέρβα, θα ζητήσω να την επενδύσουν παντού με σφουγκάρι. Και να είναι πιο εύρωχη».

Το σώμα του ήταν μία πονεμένη μάζα, "Ολοι του οι μύς και οι αρθρώσεις προνούσαν από την ακινησία. Τον λυγίζοντας με τον ώμο νόμιζε πως πεθαίνει από την έλλειψη οξυγόνου ή από την αδυναμία της κυκλοφορίας του αίματος. "Αλλά τα λεπτότατα όργανα τον δεβαίναν πώς είχε άοιστα στην υγεία του. Φανταζόταν ακόμα πώς από λεπτό σε λεπτό θα τρελλαίνονταν από την αδράνεια. "Οληνώρα κάτι σοφίζονταν για να ξεχαστεί. "Εβαζε κι' έδωζε τη στολή του διαστήματος. Πετούσε χωρίς βάρος στη μέση της στενόχωρης καμπίνας, δάχνοντας σποίχημα για τον εαυτό του να μην πέσει στον τοίχο. Τραγουδούσε.

Την πρώτη μέρα, όσο είχε επαφή με τον ασύρματο, με τους φίλους στο κέντρο πυραύλων, ή κατάστασε είχε το κέφι της. "Αλλά τώρα ή επαφή είχε διακοπή. "Ο Μάκ "Αλλιστερ ήταν μόνος.

Κοίταξε από την τρυπίδα που του χορηγούσε για παράθυρο. Στη δελουδένια σκοτεινιά κρεμόταν ένας πελώριος στρογγυλός δγκος από έραχο. "Η σελήνη. "Ο μισός λαμπρός από το φως του ήλιου, ο άλλος μισός μόλις ξεχώριζε στην αντανάγεια που αντανακλούσε η γη. "Η γη βρισκόταν τέσσερις ή μέρες πίσω του. Την έδλεπε από την άλλη τρυπίδα, σαν μία μεγάλη σφαίρα, στη μισή της φάση. Οι άκενοι λαμπροκοπούσαν. Οι στεριές ήταν σκουροπράσινες. Και όλα

Με φρίκη κατάλαβε πώς ήταν παιδευμένος από Σελήνη.

γυρα απλόνταν το άπαιστο, σιωπηλό κενό του διαστήματος.

"Ο Μάκ "Αλλιστερ δεν ήθελε να κοιτάξει πολλή ώρα έξω. Του θύμιζε πόσο απόλυτα μόνος ήταν. "Ήταν περισσότερο μόνος από όποιονδήποτε άλλον άνθρωπο, εκτός από τον Χάρρυ. Και ο Χάρρυ δεν είχε επιζήσει. Σφραγισμένος στο έσωτερικό του πυραύλου, ένα ζωντανό πλάσμα σε μία εύθραυστη φυσαλίδα αέρα, που ταξίδευε αθόρυβα μέσα στο τίποτα, με πενήντα χιλιάδες υιλία την ώρα, ήταν ολόκληρα ανίσχυρος να επέμβει στην αδυσώπητη εξέλιξη των πραγμάτων. "Αν τα πράγματα έρχονταν όπως τάχαν προβλέψει οι επιστήμονες, λαμπρά. "Αν και το παραμικρό έρχόταν ανάποδα, ο Μάκ "Αλλιστερ ήξερε πώς ήταν χαμένος. "Ίσως κάποια μέρα έφτιαχναν κατευθυνόμενους πυραύλους που θα μπορούσε να τους χειρίζεται σαν αεροπλάνο, διαστημόπλοια που θα έστριβαν, θ' ανέβαιναν, θα σταματούσαν σύμφωνα με τη θέλησή σου. "Αλλά ώρα βρισκόμαστε ακόμα στα 1969. Δεν είχαν προδεύσει τόσο ακόμα.

"Ο Μάκ "Αλλιστερ σκέφθηκε μερτάζοντας πώς μπορούσε να δώσει τον κάθε άνθρωπο να κάνει τα πάντα, φθάνει να του προσφέρει εκείνο που επιθυμεί περισσότερο. "Ο καθένας έχει το νόμισμά του, αλλά όλοι έχουν την τιμή που εξαγοράζονται. Με τον Χάρρυ, ήταν η ευκαιρία του να γίνει ο πρωτοπόρος μιας νέας εποχής. Με τον Μάκ "Αλλιστερ ήταν τα χρήματα.

Θυμήθηκε την εποχή που ονειρευόταν χρήματα μπρός στα μάτια του. Θυμήθηκε την μυστηριώδη διαταγή να παρουσιασθεί τη νύχτα μαζί με τους άλλους πιλότους, την αίθουσα γεμάτη από ανήσυχους άνδρες, και την εσθνική σιωπή καθώς ο ασπιδομάλης στρατηγός Κάρπεντερ ανέβηκε στο θήμα στην άλλη άκρη της αίθουσας.

Τα γαλάζια μάτια του στρατηγού εξέτασαν ολόγυρα τα πρόσωπα των ανδρών.

— Μερικοί από σας, είπε, ασφαλώς κατόλθαν περί τίνος πρόκειται. "Αργά ή γρήγορα θα γινόταν. Είμαστε έτοιμοι να εξακοντίσουμε την πρώτη σειρά επηρωμένων πυραύλων προς την σελήνη.

Θα μπορούσε να σταματήσει εδώ, γιατί όλοι μέσα στην αίθουσα ήσαν τί άλλο θα έλεγε. Στα καθίσματα ένα νευρικό ανάδεμα. Κάποιος έδξε. "Ενα μολύβι έπεσε στο πάτωμα.

— "Όπως γνωρίζετε, συνέχισε ο στρατηγός, έχουμε στείλει επιτυχώς ζωα με πυραύλους οι οποίοι έφτασαν στη σελήνη και επέστρεψαν στη γη. "Έχουμε εξοπλίσει επηρωμένους δορυφόρους και τους έχουμε επαναφέρει στη γη. Αυτό είναι το επόμενο βήμα στην μεγάλη προσπάθεια της ανθρωπότητας να κατακτήσει το διάστημα.

"Ο στρατηγός έπαψε. Το βλέμμα του μελετούσε τα πρόσωπα που κάθονταν αντίκρου του.

— "Εσείς έχετε επιλεγεί προσεκτικά, είπε τέλος, έπειτα από ώριμμένα προσόντα. Μπορεί να πει κανείς πως είστε μία ομάδα επιλέκτων. Σας προσφέρω την ευκαιρία να προσφερθείτε έθελοντικά για το ταξίδι στη σελήνη.

Συνέχισε να μιλά έ.αστικά. Μίλησε για τη δόξα της ανθρωπότητας, για τους ατελείωτους ορίζοντες, που ανοίγονται στη γνώση. "Ο Μάκ "Αλλιστερ τον άκουε ανυπόμονα. "Ελα στο ψητό σκέφτηκε θυμωμένος. Πόσα θα πληρώσεις;

Τέλος, ο στρατηγός έφτασε και στο ψητό. "Ήταν ένα τεράστιο ποσό, πολύ μεγαλύτερο από τα ποσά που προσφέρονταν στους επιβάτες των δορυφόρων. "Ήταν μεγάλος πειρασμός για τον Μάκ "Αλλιστερ. Δυό εβδομάδες πάλαψε, τον απόδιωχνε, τον έξωχνιζε, τον απόδιωχνε πάλι. Στο τέλος παρουσιάστηκε έθελοντικά.

Μερικοί άλλοι έθελαι είχαν παρουσιάσει επίσης. "Ακολουθήσαν εβδομάδες εξαντλητικών τεστ, σωματικών και ψυχολογικών, και τελικά ξεχώρισαν τέσσερις άνδρες. "Ανάμεσα σ' αυτούς ο Μάκ "Αλλιστερ κι' ένας συνεσταλμένος νεαρός πιλότος με παιδιάτικο πρόσωπο, ο Χάρρυ Γκούνταλ.

"Ο Μάκ "Αλλιστερ και ο Χάρρυ πέρασαν

Διαπλανητική περιπέτεια του ΜΑΚ ΓΚΟΥΝΘΕΡ

μαζί τους επόμενους μήνες της πυρετώδους εκπαίδευσής. Σιγά σιγά ο Μάκ "Αλλιστερ γνώρισε καλύτερα τον Χάρρυ και τον συμπόση. "Ο Χάρρυ ήταν επτά χρόνια νεώτερος από τον Μάκ "Αλλιστερ. Το πρόσωπό του λείο, ενώ το πρόσωπο του Μάκ "Αλλιστερ ρυτίδιασμένο και σπασμένο. "Ήταν γεμάτος από νεανικό έ.θουσιασμό και παιδιαστικό ιδεαλισμό που ακόμα κι' οι καυστικές παρατηρήσεις του Μάκ "Αλλιστερ δεν μπορούσαν να ανοιλεύσουν.

Παρακολουθούσαν μαζί τις πυραυδσεις, ίδρωναν μαζί στη γυμναστική, έτρωγαν μαζί, και — κατά το τέλος — πέρασαν μαζί ολόκληρα βράδια κουβεντιάοντας. Τότε ήταν που ο Μάκ "Αλλιστερ ανέκαυσε το κλειδί της φιλίας τους. "Ήταν τόσο διαφορετικοί ο ένας απ' τον άλλον ώστε αυτό τους τραβούσε. Ούτε καταλάβαινε ο καθένας γιατί ο άλλος είχε παρουσιάσει έθελοντής για το ταξίδι στη Σελήνη.

— Τι θα κάνεις τα λεφτά σου όταν γυρίσεις; τον έρωτησε κάποτε ο Μάκ "Αλλιστερ. Πάντοτε χρησιμοποούσαν τη φράση «όταν γυρίσεις». Μιλούσαν για το ταξίδι αυτό σαν να ήταν μία διαδρομή με αυτοκίνητο στο κάποιο μακρινό τόπο.

— "Θ' αγοράσω μερικές μετοχές, είπε ο Χάρρυ. Μετά θα βρω δουλειά σε σχολή. Μετά θα παντρευτώ.

— Θα παντρευτείς; Δεν ήξερα πώς έχεις κοπέλλα.

"Ο Χάρρυ χαμογέλασε δειλά και κάρφωσε τα μάτια του στο ποτήρι της μπύρας.

— Δεν έχω. "Αλλά κάποια μέρα θα βρω, υποθέτω.

"Ο Μάκ "Αλλιστερ ήπια μία γουλιά ούσκου.

— Χάρρυ, άγχοι μου, καιρός είναι να σου δώσω μερικές πατρικές συμβουλές. "Ο γάμος δεν είναι κάτι που το προσχεδιάζεις. Δεν μπορείς ν' αποδέλεις σ' αυτόν. "Απλά συμβαίνει.

— "Αλλά μ' άρεσει η ιδέα νάχω γυναίκα και παιδιά. Ξέρεις — ένα σπίτι αντί για κάποιο έρημο δωμάτιο που μένεις μόνος σου. Γιατί να μην αποδέλεις λοιπόν;

"Ο γάμος είναι μία κατάσταση όπου δύο άνθρωποι δένονται μόνοι τους με χειροπέδες, και μετά όλη τους τη ζωή προσπαθούν να λυθούν, παρατηρήσε ο Μάκ "Αλλιστερ.

"Ο Χάρρυ χαμογέλασε εύγενικά και κούνησε το κεφάλι.

— "Όχι. "Ο γάμος είναι μία κατάσταση που παύεις να είσαι μόνος. Δεν έχει νόημα να είσαι μονάχος ολόκληρη τη ζωή σου.

— "Αν δεν σ' άρεσει να είσαι μόνος, μικρέ, σε περιμένει μεγάλο ξαφνίσμα. "Όταν θα 'σαι στο φεγγάρι, θα είσαι πιο μόνος από κάθε άλλη φορά στη ζωή σου.

— Δεν θα είμαι μόνος, είπε ο Χάρρυ απλά.

— Πώς; Τόχω σκεφθεί πολύ πώς θα νοιώθω εκεί. Και ξέρω ότι δεν θα νιώσω μόνος. Θα νιώθω ότι είμαι ένας που έκπαι το μέρος της μεγάλης αποστολής. Τώρα και τώρα όλοι άνθρωποι θα είναι στο πλευρό μου στην ίδια δουλειά.

— Σιγά, φίλε, είπε ο Μάκ "Αλλιστερ. Τα μάτια σου κοιτεύουν να χαθούν σ' α' έπονόρνια. Κατάπτε την τελευταία γουλιά από το ποτήρι του.

"Ήταν κι' άλλες βραδιές, βραδιές που ο Χάρρυ και ο πρώτος ιδεαλισμός του ξεχνιόνταν. "Ήταν νύχτες γλυντιού στην τραπέζια και κοπέλλες — λογιά λογιά κοπέλλες,

δύλη κάθε φορά. "Ο Μάκ "Αλλιστερ ήξερε πολλές κοπέλλες, αλλά καμία πολύ καλά. Μόναχα με μία είχαν φτάσει σε κάποια κατάσταση. Την Νάν Χόλνιεν. "Ήταν γραμματέας. "Εργαζόταν στο γραφείο ενός αγροκλήματος κοντά στο κέντρο πυραύλων. "Ο Μάκ "Αλλιστερ την είχε συναντήσει μία βραδιά σ' ένα πάρτυ. "Ήταν μία νόστιμη νέα με ήρεμα μάτια και χρυσάφνια μαλλιά. "Ο Μάκ "Αλλιστερ έβγαине έξω μαζί της όποτε ένιωθε την ανάγκη να κουβεντιάσει και βερίοιαν ν' άκούη το Χάρρυ. Κατά κανόνα δεν ήταν καλός συνομιλητής με τις κοπέλλες πέρα από ελαφρά πειράγματα, αλλά με την Νάν ήταν διαφορετικά. Πολλές φορές φαινόταν ότι εκείνη ένιωθε τί έκρυβε στη σκέψη του. Αυτή μιλούσε το περισσότερο όταν ήταν μαζί.

Μία νύχτα πήγαν με το ακόνδετιμπλ αυτοκίνητό του στην άκροθαλασσιά, κατέβασαν την κουκούλα και κάθισαν παρακολουθώντας τον ούρανό. Το φεγγάρι έσχιζε μία άσημνη λουρίδα πάνω στο νερό.

— Τι αισθάνεσαι που θα είσαι σε λίγα κεί πάνω; τον ρώτησε η Νάν. "Εγείρε το κεφάλι της πίσω στο κάθισμα, και τα μάτια της έμειναν καρφωμένα ψηλά. Νοιώθει περιφάνεια.

"Ο Μάκ "Αλλιστερ γέλασε. — "Όχι, μόνο κάποια τρώμαρα. Είναι η πιό μοναχική τοποθεσία του κόσμου.

Γύρισε και τον κοίταξε.

— "Όχι, να μη νοιώθεις μόνος. "Η σκέψις όλων μας θα είναι μαζί σου.

— Πολύ ώραία, είπε έερο ο Μάκ "Αλλιστερ. "Αλλά το μόνο πράγμα που θα μου κρατήσει τα λογικά είναι το όρεσίο σπίτι που θα σκέφτωμαι ότι θ' αγοράσω στις Βερμούδες, και το γιούτ και το αυτοκίνητο και τα πεντακόσια κιβώτια ούσκου.

— "Αλήθεια μόνο τα χρήματα σκέφτεσαι; τον ρώτησε. "Εστω και για μία στιγμή πάψε να είσαι κυνικός και μίλα μου ελικρινά. Μόνο τα χρήματα;

— Γιατί άλλο να προσέρεχαι κανείς έθελοντής για μία αυτοκτονία;

"Η Νάν γύρισε στο φεγγάρι.

— "Όποτε δεν μπορείς ν' απαλλαγής...

— Με τί τρώγεσαι πάλι;

— Τίποτα. "Αν όμως έσύ...

— Τι;

— Τίποτα. Δεν θέλω να βλέπω πιά τ' φεγγάρι. Σε παρακαλώ, γύρισέ με στο σπίτι.

— Νάν, τί συμβαίνει;

— Είπα, τίποτα. Τυλίξου στη σκληρή πέτρα σου και γύρισέ με στο σπίτι.

Σκληρό πεσί, έ. Σκεφτόταν τώρα ο Μάκ "Αλλιστερ κινώντας τα μουδιασμένα πόδια του. "Ίσως κι' έτσι. "Αλλά ένας άντρας πρέπει να έχει καθαρό το σκοπό στο κεφάλι του. "Ετσι μόνο πετυχαίνει. "Από τη στιγμή που θ' άρχισης να στενοχωριέσαι για ότιδήποτε και όποιονδήποτε και γίνεσαι τρυφερός, τότε είσαι χαμένος.

"Ο κόσμος έχει ανάγκη από σκληρόπρετους ανθρώπους, σκέφτηκε ο Μάκ "Αλλιστερ. Μοναχικούς ανθρώπους, ανθρώπους, που σπριζόνται μόνοι στον έαυτό τους. Πάρε παραδείγματα τούτο το ταξίδι στη σελήνη. "Ο πιό κατάλληλος άνθρωπος για μία τέτοια δουλειά είναι ο αυτόκλητος. "Ο πιό κατάλληλος είναι εκείνος που δεν χρειάζεται τη βοήθεια των άλλων, που δεν έχει ανάγκη κανένα.

Κοίταξε λοιπόν τον Χάρρυ. "Ο Χάρρυ δεν τόχε καταφέρει και ίσως η αίτια να ήταν ο γάμος ο Χάρρυ. "Ίσως να είχε τρελλαθεί στη μοναξιά γιατί είχε μεγάλη ανάγκη από τους άλλους ανθρώπους. "Ίσως να είχε χάσει από τα μάτια του τον τελικό σκοπό, που στην περιπέτσή του ήταν να γυρίσει ζωντανός στην πατρίδα. Τόσο ανερωπός, είχε προσπαθήσει να κάνει κάτι πάνω από τις δυνατότες του. Κι' αυτό τον σκότωσε.

"Ο Μάκ "Αλλιστερ κίνησε πάλι τα πόδια του, και την πλάκα του. Ξάφνου, κάτω από το κάθισμα ένιωσε ένα ισχυρό κραδασμό. Είχαν άρχισεί να δουλεύουν οι κι-

(Συνέχεια στη σελίδα 38)

"Αν γύριζε στη γη ο Μάκ "Αλλιστερ — ο ψυχρός και ύπολογιστής τυχοδιώκτης — ποτέ δεν θα ήθελε να ξαναβρεθεί ΜΟΝΟΣ

Το χαδιώκι της

ΕΝΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕ ΣΥΝΕΧΗ ΠΛΟΚΗΝ ΚΑΙ ΔΡΑΣΙΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Τζώρτζ Γουάιντρεν, ένας μικρός πεντάρραφος, 15 χρονών, είναι υπηρέτης στο σπίτι του λοχαγού Έγκερτον, σε μια άριστοκρατική συνοικία του Λονδίνου. Μια βραδιά πηγαίνει στο θέατρο και γνωρίζεται με τον διάσημο ηθοποιό Τζακ Ντεσμπούρ που τον μαγεύει. Από τότε, όντιμο του Τζώρτζ είναι να γίνει ηθοποιός. Η κυρία Σήμπα Έγκερτον, μια πραγματική καλλονή, έρωτεύεται τον Τζώρτζ, που στο μεταξύ έχει γίνει συμπαιδικός και αλληλικός νέος, και στη διάρκεια μιας έκδρομής, ενώ ο σύζυγός της κοιμάται, του παραδίδεται.

3ον

Ο ΤΖΩΡΤΖ έτρεξε στην πόρτα του νέου άμαξιού και την άνοιξε. Ο λοχαγός βοηθούσε τη γυναίκα του να καθήσει. Ήταν έτοιμος να ανέβει πίσω της και ο ίδιος.

— Κανόνισες να έλθω κάποιος να φυλάξω το σπασμένο άμαξι και το άλογο;

— Μάλιστα, σέρ. Είπα στον κύριο Μόλλου για το άτύχημα. Πόσο λυπήθηκε... Στέλνει άμέσως ένα γύφτο και έναν υπηρέτη να το φροντίσουν.

— Ποιος θα το φυλάξω όσο να έλθουν; αναρωτήθηκε ο λοχαγός Έγκερτον ριχνοντας άλλη μια ματιά στον σπασμένο άξονα. Δεν σκέφθηκε να φέρει κάποιον μαζί σου, πρόσθεσε γυρνώντας στον Ρίλεϊ και η ματιά του σταμάτησε στον Τζώρτζ.

— Έννυ να καθήσει εδώ και να τα φυλάξω. Θα συνεχίσουμε το ταξίδι μας χωρίς υπηρέτη, αλλά τι να γίνει;

Αθέλητα ο Τζώρτζ έριξε μια ματιά στην κυρία Έγκερτον. Άλλα το πρόσωπό της ήταν κομμένο πίσω από το μπρελλίνο. Κοίταζε τον λοχαγό στο χοντρό και στρουγγυλό του πρόσωπο.

— Μάλιστα σέρ, είπε με σιγανή φωνή.

Έκλεισε την πόρτα του άμαξιού, μόλις καθύπευ ο λοχαγός διέπαι στη γυναίκα του. Ο Ρίλεϊ, έβλεπε όσο μπορούσε καλύτερα το πονεμένο κομμάτι του στο καθίσμα, έπιασε τα γκέμα, πλατάγισε το καμτσίκι και το άμαξι ξεκίνησε.

Ο Τζώρτζ απόμεινε ασάλευτος, αδιάφορος για τον καυτερό ήλιο, παρακολουθώντας το όραμα που έβλεπε στο μακρό σκοτεινό δρόμο, μέσα σ' ένα σύννεφο κορναχτού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Έκείνη τη νύχτα, καθώς ανέβαινε στη σοφίτα του, συνάντησε την καμαριέρα της κυρίας Έγκερτον—μια μελαγχολική κοπέλα που ένοιε με ταίρια, και που ποτέ του δεν την είχε προσέξει ως εκείνη την ημέρα, αν και κάνα-δύο φορές είχε πιεί το φλογερό της βλέμμα καρφωμένο όνειρο-πόλα πάνω του.

Τζώρτζ! άκουσε ένα λαχανιασμένο ψάθυρο μέσα από το σκοτεινό διάδρομο που οδηγούσε στην κρεβατοκάμαρα και το υπουρνούσε της Σήμπα Έγκερτον. Ήξερε από παλιά, από τις φλυαρίες των δειπνούντων, ότι η κυρία Έγκερτον είχε χωριστή κρεβατοκάμαρα από τον άντρα της, που επικρινόντο ως ένας με μια πόστα με τη δική του. Γύρισε βιαστικά. Μόλις ά-

τίκρυνε την κοπέλλα, η πρώτη του σκέψη ήταν πως το έφερε κάποιο μήνυμα. Το αμα του φλογίστηκε και την ζύγωσε.

— Τι συμβαίνει; τη ρώτησε ήσυχα.

— Έριξε δλόγυρά της μια ματιά και έβαλε το δάχτυλο στα χείλια για να του δειξη να μην κάνει θόρυβο.

— Έχω νέα για σένα... Κάτι που θα χαρής πολύ να το μάθης.

Η καρδιά του κλώτσησε άγρια. Άλλα καθώς την κοιτούσε, αναλογίστηκε πως ήταν άπιστο ή Σήμπα Έγκερτον να έχη τόση εμπιστοσύνη ακόμα και στην προσωπική καμαριέρα της, για να της αποκαλύψη πως ο νεαρός υπηρέτης ήταν έραστής της.

— Είμαι σίγουρη πως η κυρία μου ενδιαφέρεται για σένα, του είπε η κοπέλλα. Με ρωτούσε για σένα. Όχι τίποτα σπουδαία, να εξηγημάστε. Πως λέγεσαι, ποιος

μό του. Τα φλογερά της χείλη πυροβόλησαν τα δικά του. Ένοιωσε στα στήθια του τα μικρά της στήθη καθώς σφίχτηκε πάνω σ' ένα παράφορο αγχώλιασμα.

Τίναξε το κεφάλι πίσω, σφουγγίζοντας με τ' αντίστροφο της παλάμης τα φιλιά της από τα χείλη του.

— Όχι! Όχι! μουρμούρισε καθώς αποτραβήχτηκε από κοντά της.

— Γιατί; τον ρώτησε άγρια, προχωρώντας κατά πάνω του. Τα μάτια της πετούσαν φλόγες. Κανείς δεν θα το μάθω, αν φοβάσαι αυτό.

— Δεν καταλαβαίνεις, της είπε. Άνηκω σε άλλη. Η φωνή του πνίχτηκε από περηφάνεια.

— Δεν σε πιστεύω, του σφύριξε. Είσαι ένας ψεύτης... ένας παλιονεύτης.

Ανασήκωσε τους ώμους του και έκανε να την προσπεράσει. Άλλα εκείνη ρίχτηκε

Δειλά δειλά ο Τζώρτζ εξωμολογήθηκε στη Σήμπα όλες τις μεγαλειόδολες φιλοδοξίες του.

Είσαι, από που ήλθες. Άν θές... (τα χείλια της του έσφιξαν το γέλιο). Άν θές, μπορώ να σε βοηθήσω να κερδήσεις την εννοιά της.

Δεν μπόρεσε να κρατήσει ένα χαμόγελο, αλλά η κοπέλλα δεν το πρόσθεξε.

— Μπορώ να πω καλά λόγια για σένα, συνέχισε εκείνη. Θα φροντίσω να σου δώσουν καλύτερη θέσι.

— Και τί ζητάς από μένα σε αντάλλαγμα για τα καλά λόγια που θα πής; τη ρώτησε.

Τα μάτια της ματία φλογίστηκαν, τα γέμισαν χείλη της ήσαν ύγρα και μόλις βρίσκονταν λίγα εκατοστά από τα δικά του.

— Δεν το μαντεύεις; του ψιθύρισε. Και έαφνον τα χείρια της τύλιξαν το λαι-

πάνω του, τα μπράτσα της τον φυλάκισαν, το μελαγχολικό πρόσωπό της το κόλλησε στο δικό του. Την κοίταζε με συνωφρομένη ύπομονη, που ήταν κάπως αταίριαστη γι νεανικό πρόσωπό του. Τον κόλλησε στο τοίχο.

— Φίλησέ με, του ψιθύρισε ανάμεσα από τα άσπρα δόντια της, που λαμπροπούσαν στο σκοτάδι. Φίλησέ με... πάρε με... Θα σε βοηθήσω μαζί της. Θα κάνω τα πάντα για σένα... Έξοπασε άγρια καθώς αντίκρυσε την έκφρασή του να γυρίζει σε οίκο.

— Αγαπώ κάποια άλλη, της είπε ευγενικά. Πρέπει να το πιστεύεις.

Το πρόσωπό της συσπάστηκε. Έρπιαξε τώρα με θηγίο άνημπο.

— Θέλεις να τον πνίξω, αγάπη μου, ρώτησε ο άγνωστος με τα σιδερένια μπράτσα.

— Δηλαδή, δεν με θέλεις! Έχεις βάλει στο μάτι κάποια πιο σπουδαία από μένα, έ;

Ζάρωσε κάτω από το φαγάκι της φωνής της και την τρομακτική μαγιά της θεωρίας της. Και τότε, εκείνη άρχισε να του ρίχνει κατάμουτρα έναν οχετό από ύατο-νόμαστες ερσιές.

Ο Τζώρτζ δούλωσε με τα χείρια του τ' αυτιά του. Τότε εκείνη τον έφτυσε στο πρόσωπο. Κατάφερε να ξεφύγει από κοντά της και να φτάσει στη σκάλα. Άρχισε να ανεβαίνει τρεχοντας, καθώς από το σκοτάδι τον κυνηγούσαν ακόμα οι τρομερές της κατάρες.

Πιο ύστερα, ξαπλωμένος στα στρωσίδια του της σοφίτας, έδωκε από τη σκέψη του την δυσάρεστη εντύπωση που του είχε αφήσει το επεισόδιο. Και παραδόθηκε στις γλυκές όνειροπολήσεις και τις απροσδόκητες συνέπειες που θα είχε στο μέλλον η μοιραία συνάντησή του με την Σήμπα Έγκερτον.

Τάχα, τι να έκανε την ώρα εκείνη η αγαπημένη του; Κοιμόταν ή τον συλλογίζόταν; Την βασάνιζαν τήψεις και φόδοι για την ένοχη της ή αναπολούσε με έκστασι την κλειμένη αλλά θεία εκείνη ώρα. Ήταν μονάχη της, ή είχε την άνοστη αλλά νόμιμη συντροφιά του λοχαγού με τα ξεπλυμένα μάτια;

Ο Τζώρτζ στριφογύριζε λουσμένος στον ιδρώτα, μέσα στο σκοτάδι, καθώς αναλογιζόταν τώρα την τρομακτική προφητικότητα. Ήταν συνένοχος σε μια απάτη που αν αποκαλύπτονταν, θα ήταν τρομακτική ή ταπεινώσει όχι μόνο για τον ίδιο αλλά και για κείνη.

Μαύρη και τρομερή ωρθώθηκε μπροστά του η σκέψη, τί θα πάθαινε αν ο λοχαγός Έγκερτον μάθαινε πως ήταν έραστής της γυναίκας του. Ήσαν πάμπολλοι

οί τρόποι που ένας ισχυρός εξαγοιωμένος σύζυγος μπορούσε να συντηρήσει και να εξαφανίσει ένα φωτόχο υπηρέτη. Θα τον πατούσε σαν σκυλί και από την πτέρνα του, κι αυτό, χωρίς να έχη το δικαίωμα να διαμαρτυρηθεί. Μήπως δεν ήταν ένα άλani από τους δρόμους που ξεπληρώσε την ευεργεσία του κυρίου του ορέλλωντάς του;

Έπειτα όμως άλλες σκέψεις απειλήσαν στο μυαλό του. Ένοιωσε τα τρομακτικά άσπρα χείρια της δλόγυρά του, άκουσε ξανά το φλογερό της ψιθύρισμα, που τον έλεγε συναρπαστικά λόγια, τόσο επιδοφόρα, που δεν ήταν πια ο άδεκαρος νεαρός, αλλά ένας δυνατός και πλούσιος νέος του κόσμου. Φανταζόταν πως είχε γίνει διάσημος ηθοποιός, κατακτητής του θεάτρου. Και ενώ υποκρινόταν στη σκηνή μπροστά στις φρενιτωδείς επευφημίες του κοινού, ήξερε πως σ' ένα από τα θέατρα του καμπελούσε εκείνη. Η Σήμπα του... Με τη σκέψη αυτή αποκοιμήθηκε.

Η άλλη και η παράλλη μερά πέρασαν μέσα σε μια παραλήλ ακαμνησμένη και προσδοκίων μιάς νέας συνάντησής τους. Μόνο τότε—τότε ένας φόδος του μορμυγκίαζε τη ραχοκοκαλιά; Πως δεν θα την ξανάβλεπε, πως ο άντρας της είχε ανακαλύψει την άμαρτία κι' από στιγμή σε στιγμή θα έπεφτε πάνω του η τρομερή εκδίκησή του. Άλλα τ' αποδίδωχε γρήγορα από τη σκέψη του.

Έκανε τα συνήθιστα βελήματα μηχανικά, σαν αυτόματο.

— Τί σε βασανίζει, νεαρέ; γάμπωσε πίσω του για μια στιγμή ο Μόλλου καθώς τον είδε να στέκει άναστασιάζοντας αντί να τρέχει στη δουλειά που τον έστειλε. Μήπως είσαι άρρωστος;

— Με συγχωρείτε, κύριε Μόλλου. Συ... συλλογίζομαι.

— Συλλογίζομαι! Τίποτε δεν εύχασται πιο πολύ το διάβολο. Από το να του

πάρη στο μυαλό ενός ανθρώπου, την ώρα που θα έπρεπε να κάνει τη δουλειά του.

Ο Τζώρτζ ζήτησε πάλι συγγνώμη κι' έφυγε τρέχοντας.

Το βράδι της δεύτερης ημέρας, καθόταν μαζί με τους άλλους υπηρέτες στο ύπόγειο. Είχε όμως όληνώρα το νου του για να τη δει. Είχε άκουσει από τους άλλους πως εκείνο το βράδι ο λοχαγός και η κυρία Έγκερτον θα πήγαιναν σ' ένα ύπαιθριο κονσέρτο στη Ροτόντα. Είχε παρακαλέσει τον Μόλλου να στείλει αυτόν για συνοδό της άμαξας, για να διώχνη τα κοπάδια των ζητιάνων που θα έπεφταν όποσδήποτε πάνω τους στους πολυσύχναστους δρόμους. Άλλα ο γερο-καμαριέρης τον είχε παραμελήσει. Είχε δώσει δυο εμπειρους και γεροδεμένους υπηρέτες για να συνοδεύσουν το ζεύγος και να το προστατεύσουν από τις θρασείες ενοχλήσεις του δ'χλου.

Έτσι που καθόταν τώρα, ανάμεσα στους άλλους υπηρέτες, κρατούσε συνεχώς το βλέμμα καρφωμένο στη σκάλα. Σάφηνον άκουστικη θόρυβος από πάνω. Φάνηκε ο Μόλλου που κατέβαινε τα σκαλιά κουνώντας τα χείρια και μιλώντας δυνατά, και μεθυσμένα. Έπειτα παρουσιάστηκε ο λοχαγός Έγκερτον.

Αθέλητα ο Τζώρτζ σηκώθηκε και προχώρησε μερικά βήματα. Η Σήμπα Έγκερτον δεν ήταν με τον άντρα της. Φαίνεται πως δεν θα τον συνόδευε στη Ροτόντα.

Το βλέμμα του Τζώρτζ καρφώθηκε στο ψηλό και βαρύ παράστημα του λοχαγού, κι' έτσι δεν πρόσεξε τη μελαγχολική καμαριέρα που κατέβαινε άδουδα τη σκάλα. Τον έπιασε από το χέρι και την τσάδεξε παράμερα.

Από τη χυδαία εκείνη σκηνή, απέφτυγε να βρεθεί μόνος μαζί της. Έλπίζει ότι και εκείνη θα είχε ξεχάσει το δυσάρεστο περιστατικό, όπως προσαβούσε να το ξεχάσει και ο ίδιος. Άλλα καθώς του μιλούσε τώρα, κατάλαβε από την έκφρασή της πως τα ήξερε όλα.

— Έχω για σένα ένα μήνυμα, του είπε.

Κοίταξε δλόγυρά του γρήγορα, αλλά κανείς δεν τους πρόσεχε, μπροστά στο πομπώδες διάβα του λοχαγού Έγκερτον. Της έριξε μια ερωτηματική ματιά, χωρίς να μπορέσει να πνίξη τη λαχτάρα που φωτίσε τη φνυσιογονμία του.

Η κυρία Έγκερτον δεν θα βγή έξω απόψε, του είπε η κοπέλλα. Έχει τρομερό πονοκέφαλο και θέλει να πās να της φέρεις ένα φάρμακο.

Όταν λίγα λεπτά αργότερα χτύπησε ανάλαφρα την πόρτα της, όλα του τα νεύρα ήταν τεταμένα από την έλαση της προσδοκίας. Τα ρουθούνια του ανοίγούσαν έρεθισμένα από το βαρύ άρωμα που έφτανε από μέσα. Είχε πεταχτεί στη σοφίτα και είχε χτυπήσει.

Άκουσε τη φωνή της να τον καλή να περάσει και άνοιξε την πόρτα. Την ίδια στιγμή άκουσε το φουρφούρισμα μιας φούστας και γυρνώντας αντίκρυσε στο μισοσκόταδο το βλέμμα της καμαριέρας που έλαμπε φλογερό και σπινθηροβόλο. Εξαφανίστηκε από μπροστά του σαν σκιά.

Κλείνοντας πίσω του την πόρτα, σταμάτησε και κοιτούσε με θαυμασμό το όμορφο πρόσωπο που αντανακλούσε στον τρίπτυχο καθρέφτη που μπροστά του καθόταν εκείνη. Κοίτηκε η άμαξα του από την ομορφιά της. Άφησε στην τουαλέτα την βαρεία άσημνη τατσάρα της και γύρισε προς το μέρος του. Ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο μιδάνιζε το κατακόκκινο στόμα της.

— Γιατί στέκεσαι εκεί; τον ρώτησε τρυφερά. Άν φοβάσαι μήπως πνίξη κανείς, κλείδωσε.

Υπάκουσε άμέσως. Ο μεταλλικός ήχος του κλειδιού του φάνηκε σαν έπισφράγισμα της μοίρας του που τον έφερε μέσα στο πολυτελέστατο και άρωματισμένο τουτο δωμάτιο. Την πλησίασε άργα και αποφασιστικά, κρατώντας το κεφάλι ολόθετο με απόλυτη εμπιστοσύνη.

Έκείνη, σαν άπινωτισμένη από το πάθος του βλέμματός του, σηκώθηκε και έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του, απλώνοντας τα χείρια, ολόλευκα και καλλί-

(Συνέχεια στη σελίδα 52)

Όταν οι αστυνομικοί έβγαλαν τις σανίδες του πατώματος, το πτώμα του Ρόμπερτ Ο' Κόννορ υπ' αριθ. 2, δρέθηκε ακριβώς όπως είχε δρεθεί, το πτώμα του υπ' αριθ. 1.

Τά δύο πρόσωπα της Μαρίας Μάννιγκ

ΜΙΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΥΜΠΤΩΣΕΩΝ

Η γνωστή δηλητηρία-
στρια του 17ου αιώνα
ξαναγύρισε απ' τον τά-
φον της για να σκοτώ-
ση και να ξαναδικασθῇ;

ΟΤΑΝ ο Ρόμπερτ Ο' Κόννορ, ένας μεσίτης, εξαφανίστηκε ανεξήγητα απ' το σπίτι του, στο Μπρόμλεϋ, η γυναίκα του ανέφερε την εξαφάνισή του στην αστυνομία. Ο επιθεωρητής Τζόσφρεϋ Ντέσμοντ, της Σκότλαντ Γκάρντ, ανέλαβε την έρευνα για τον Ο' Κόννορ κι' ένα απ' τα πρώτα μέρη που επισκέφθηκε ήταν ένα μπάρ, όπου ο εξαφανισθείς συνήθιζε να πηγαίνει συχνά. Ο ιδιοκτήτης του μπάρ δεν μπόρεσε να διαφωτίσει σε τίποτα το μυστήριο, αλλά ένας ηλικιωμένος κύριος, με γκριζό γενάκι και γυαλιά, μίλησε μ' εμπιστοσύνη, όταν άκουσε για τί επρόκειτο:

— Βέβαια, ήξερα την ιστορία του Ρόμπερτ Ο' Κόννορ, είπε. Μεσίτης δεν ήταν. Ήταν παντρεμένος, μά είχε έρωμένη — μία όμορφη γυναίκα που λεγόταν Μαρία Μάννιγκ. Προσπάθησε να διακόψει τον σύνδεσμό του μαζί της, αλλά εκείνη τον δηλητηρίασε. Ή αστυνομία δρέθηκε το πτώμα του κάτω απ' το πάτωμα της κουζίνας, στο σπίτι της, στο Χολμοντέλεϋ.

Όπως ήταν φυσικό, ο επιθεωρητής Ντέσμοντ έμεινε κατάπληκτος, γιατί εκείνος ήταν ο μόνος αστυνομικός που ήσυχαιε με αυτή την υπόθεση, κι' αυτό ακόμη το γεγονός της εξαφάνισής του Ο' Κόννορ δεν είχε γίνει γνωστό στον πολύ κόσμο. Να όμως που αυτός ο ξένος έλεγε μία σειρά από λεπτομέρειες — λεπτομέρειες που αν ήταν αληθινές, σήμαιναν πως ο Ο' Κόννορ είχε τραγικό τέλος. Ή έρευνα του επιθεωρητή δεν είχε φέρει σε φως καμιά δεύτερη γυναίκα στη ζωή του Ο' Κόννορ κι' ακόμα λιγότερο, μία οποιαδήποτε απόδειξη εγκλήματος. Ποιος ήταν αυτός ο ξένος; Ήταν άραγε μεθυσμένος ή τρελλός;

Όπως ανακαλύφθηκε, δεν ήταν τίποτ' απ' αυτά τα δύο. Ήταν ένας καθηγητής

της εγκληματολογίας στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου, που το «χόμπι» του ήταν να μελετά τα πρακτικά από φημισμένες δίκες εγκληματιών, στις οποίες είχε γίνει αμυντική. Ή υπόθεσι Ο' Κόννορ, εξήγησε, έγινε στα 1649 κι' ήταν μία απ' τις συνταρακτικές υποθέσεις της εποχής εκείνης... Ή Μαρία Μάννιγκ κρεμάστηκε για το έγκλημά της κι' όλο το Λονδίνο παρευρέθηκε στην εκτέλεσή της. Στο Βρετανικό Μουσείο υπάρχουν κάτι παλιές χαλκογραφίες που πα-

MARIA MANNIGK No 3

ρ'στώνουν την σκηνή της εκτέλεσής. Είναι πολύ καλές!.

Ο επιθεωρητής κούνησε το κεφάλι του, για να καθαρίσει το μυαλό του απ' την κατάπληξη. Μόλις τώρα καταλάβαινε, με ανακούφιση, πως ο καθηγητής δεν μιλούσε για την υπόθεσι του τωρινού Ρόμπερτ Ο' Κόννορ, αλλά για μία άλλη υπόθεσι, του είχε συμβεί σχεδόν πριν από δύομισι αιώνες. Ήταν σύμπτωση, αλλά όχι και τόσο εξαιρετική, όταν την σκεπτόταν κανείς καλά. Στο κάτω-κάτω, υπήρξαν πολλοί Ρόμπερτ Ο' Κόννορ στον κόσμο και το γεγονός πως δυο απ' αυτούς που ήταν μεσίτες συνέβη να εξαφανισθούν, ήταν απλώς κάτι αξιοπερίεργο. Άλλα επειδή αυτή η υπόθεσις του προηγούμενου Ο' Κόννορ είχε κεντρίσει την περιέργειά του, ο επιθεωρητής Ντέσμοντ επισκέφθηκε εκείνο το ίδιο βράδι το Βρετανικό Μουσείο κι' έβγαλε όλα τα χαρτιά που ήταν σχετικά μ' αυτή την υπόθεσι. Οι πολλές χαλκογραφίες ήταν πολύ καλές, όπως είχε πει ο καθηγητής, καθώς κι' η αρχαϊκή φρασολογία στα πρακτικά της δίκης και της εκτέλεσής της Μαρίας Μάννιγκ. Ο επιθεωρητής διάβασε μέχρι αργά τη νύχτα, παίρνοντας σημειώσεις των γεγονότων της εξαφάνισής του Ο' Κόννορ του 17ου αιώνα, καθώς και την διεύθυνσι του σπιτιού στο Χολμοντέλεϋ, όπου είχε δρεθεί το πτώμα.

Τ' άλλο πρωί, όμως, ο Ντέσμοντ αντιμετώπισε έναν παράξενο, στην υπόθεσι του τωρινού Ο' Κόννορ, που έκανε πιά έντονη τη σύμπτωση των δύο υποθέσεων. Έλαβε ένα γράμμα απ' την κυρία Ο' Κόννορ, που του έλεγε πως δεν είχε ακόμα καμιά είδησι απ' «την εξαφανισθείσα σύζυγό της, και

Το Παλιό Μοναστήρι

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ έφτασε στο χωριό με τα πρώτα χιόνια. Είχε αρχίσει να σουρουπώνει κι' οι μαύρες σκιές σκέπαζαν τις κορυφές του βουνού, όταν μπήκε στην αίθουσα, όπου μερικοί νέοι έπαιζαν χαρτιά πίνοντας άσπρο κρασί.

Με μία κουρασμένη κινήσι άφησε στο πάτωμα τη βαλίτσα που κρατούσε στα χέρια της και ρώτησε:

— Έχετε δωμάτια διαθέσιμα; Θα ήθελα να μείνω μερικές μέρες εδώ.

— Βεβαίως, δεσποινίς, απάντησα. Μόνο που φοβούμαι ότι δεν θα είναι πολύ άνετα για σας.

— Είμαι δεθαία για το αντίθετο, είπε χαμογελώντας. Σας παρακαλώ δείξτε μου το δωμάτιό μου. Είμαι πεδαμένη από την κούρασι.

— Δεν θα φάτε, δεσποινίς; ρώτησα. Μ' αυτόν τον καιρό ένα ζεστό φαγητό θα σας κάνει καλό.

— Η ταξιδιώτισσα χαμογέλασε πάλι, ένα χαμόγελο θλιμένο που με κατέκτησε.

— Είσατε πολύ εύγενική, είπε. Απόψε όμως περισσότερο απ' όλα έχω ανάγκη από ύπνο. Μόνο, αν θέλτε, ετοιμάστε μου ένα ζεστό ρόφημα.

Πήρα τη βαλίτσα της και την ώδηγησα στο επάνω πάτωμα, όπου ήταν το δωμάτιό της. Μόλις μπήκε έτρεξε άμέσως στο παράθυρο και το άνοιξε.

— Το μοναστήρι του Σαίν-Μπρούνο είναι προς αυτό το μέρος; ρώτησε.

— Μάλιστα, δεσποινίς, ακριβώς απέναντι, απάντησα. Αν ήταν ημέρα θα μπορούσατε να δείτε το καμπαναριό της μικρής εκκλησίας, πάνω απ' τα έλατα. Είναι όμως μακριά και ο δρόμος δύσκολος...

— Εύχαριστώ, είπε με φωνή που έτρεμε λίγο. Μη ξεχάσετε να μου φέρετε το ζεστό.

— Μείνετε ήσυχη, θα γυρίσω άμέσως, απάντησα και βγήκα.

Κατεβαίνοντας κάτω, έστειλα τον Νικόλα, τον μικρό αδελφό μου, να της πιά έύλα για τη σύμπτωση κι' ύστερα της ετοίμασα το ρόφημα. Κι' όταν ξαναμπήκα στο δωμάτιό της, την βρήκα να στέκεται ακόμα μπροστά στο παράθυρο, κοιτάζοντας προς την κατεύθυνσι του μοναστηριού. Έβγαλα το δίσκο με το τσάι και τις φρυγανιές πάνω σ' ένα μικρό τραπέζι και την ρώτησα:

— Θέλετε να κλείσω το παράθυρο;

— Όχι, εύχαριστώ! μου απάντησε. Προτιμώ να κοιμάμαι με ανοιχτό το παράθυρο.

— Όπως επιθυμείτε, δεσποινίς. Θέλετε τίποτα άλλο;

— Τίποτα... Πως σας λένε;

— Κλώντ, δεσποινίς. Κλώντ Λεπράζ.

— Εύχαριστώ, Κλώντ. Καληνύχτα.

— Καληνύχτα, δεσποινίς...

Πριν βγώ, πρόλαβα να ρηξω μία ματιά στην κάρτα που είχε κολλημένη στη βαλίτσα της: Λώρα Παρκόνι, καλλιτέχνις της Λυρικής, οδός Λα Φονταίν 16, Παρίσι...

Λώρα Παρκόνι... Ιταλίδα, προφανώς. Κι' ήταν πολύ νέα και πολύ όμορφη. Άλλα τι γύρευε στο μικρό χωριό μας χειμώνα καιρό; Και γιατί έδειχνε τόσο ενδιαφέρον για το παλιό μοναστήρι του Σαίν-Μπρούνο, όπου ζούσαν απομονωμένοι απ' τον υπόλοιπο κόσμο λίγοι καλόγεροι; Θα το μάθαινα, ίσως, αργότερα...

Ή δεσποινίς Παρκόνι κατέβηκε το πρωί πολύ νωρίς, την ώρα που σκούπιζα την αίθουσα, αφού είχα σιδερώσει τις καρέκλες πάνω στα τραπέζια.

— Γιατί δεν χτυπήσατε; την ρώτησα. Θα σας έφερνα το πρόγευμά σας επάνω.

— Δεν πειράζει, απάντησε. Προτιμώ να το πάρω κάτω. Ο καιρός είναι τόσο ωραίος, που δεν μπορούσα να μείνω στο δωμάτιό μου.

Πραγματικά, ο ήλιος έλαμπε εκείνο το

Γιατί ενδιαφερόταν τόσο πολύ για το μοναστήρι του Σαίν-Μπρούνο, αυτό το παλιό μοναστήρι που ήταν χωμένο στο βουνό;

πρωινό κι' ύστερα από το νυχτερινό χιόνι, ολόκληρη η περιοχή ήταν ντυμένη στ' άσπρα. Άφησα τη σκούπα κι' έτρεξα να της φέρω τον καφέ με το γάλα που της είχα ετοιμάσει.

Καθώς έτρωγε με πολλή όρεξι, με ρώτησε:

— Πως μπορεί να πάω κανείς στο μοναστήρι; Είναι πολύ μακριά;

— Μακριά, όχι, απάντησα. Άλλα ο δρόμος είναι πολύ δύσκολος, προ παντός τον χειμώνα.

— Κι' είναι πολλοί καλόγεροι εκεί επάνω;

— Είκοσι ένας, είκοσι πέντε νομίζω. Έχω καιρό να ρωτήσω τον αδελφό Τιμόθεο.

— Ποιος είναι ο αδελφός Τιμόθεος;

— Αυτός που κάνει τα φώνια του μοναστηριού. Είναι ο μόνος, εκτός απ' τον ηγούμενο, που έχει δικαίωμα να βγαίνει από το μοναστήρι. Κι' είναι ένας πολυλογάς!...

Ή δεσποινίς Παρκόνι γέλασε.

— Γιατί το λέτε αυτό; Δεν έχουν δικαίωμα να μιλούν οι καλόγεροι;

— Όχι, απάντησα. Δεν έχουν δικαίωμα να ανοίξουν το στόμα τους, παρά μόνο για να προσεχύνουν.

— Και πως ζουν σ' αυτή τη μοναξιά, μ' αυτό το κρύο;

— Για τη μοναξιά δεν τους νοιάζει. Είναι πολύ όμορφη εκεί, επάνω. Όσο για τα μέσα διατροφής, έχουν πρόβατα, πολλά πρόβατα και φτιάχνουν το καλύτερο τυρί που υπάρχει στον κόσμο. Μερικοί απ' αυτούς εξασκούν διάφορα επαγγέλματα. Υπάρχει στο μοναστήρι ένας εξαιρετικός χαρταφής κι' ένας διάσημος ζωγράφος, που ντύθηκε μοναχός πριν από ένα χρόνο, όπως λέει ο αδελφός Τιμόθεος.

Ή δεσποινίς Παρκόνι τινάχθηκε από τη θέση της.

— Ένας μεγάλος ζωγράφος; ρώτησε.

— Ναι. Ο αδελφός Τιμόθεος λέει πως κάνει όμορφους πίνακες, φαίνεται πως ζωγράφισε την εικόνα της Παναγίας, για

την εκκλησία του μοναστηριού.

— Και ντύθηκε μοναχός πριν από ένα χρόνο;

— Ναι. Άκόμα είναι δόκιμος. Άλλα ο αδελφός Τιμόθεος ισχυρίζεται πως είναι ένας άγιος. Τόσο μεγάλη είναι η ευσέβειά του.

Ή Λώρα Παρκόνι σηκώθηκε απότομα και τράβηξε προς την πόρτα.

— Δεν θα τελειώσετε το πρόγευμά σας; ρώτησα εκπληκτική. Δεν σας άρεσει ο καφές;

Γύρισε προς το μέρος μου για μία στιγμή κι' είδα ότι τα χαρακτηριστικά της είχαν αλλοιωθῇ.

— Ναι, είναι εξαιρετικός, είπε, αλλά δεν έχω πιά όρεξι. Θ' ανέσω ως το μοναστήρι να δω αν είναι τόσο όμορφο, όπως λέτε. Από που θα πάω το δρόμο;

— Πίσω από την εκκλησία του χωριού, θα δείτε μία πινακίδα. Βλέπετε, το καλοκαίρι έρχονται εδώ πολλοί περηγητές...

Άλλα δεν μ' άκουσε πια. Είχε φορέσει το μαντί της και βγαίνοντας έπρεπε πάνω στον Νικόλα, που έρχοταν εκείνη τη στιγμή, ακολουθούμενος από τον Πιέρ, τον αρραβωνιαστικό μου. Κι' οι τρεις μαζί σταθήκαμε για λίγο και την κοιτάσαμε, καθώς έτρεχε σχεδόν με τα χέρια χωμένο στις τσέπες της.

— Ποιά είναι; ρώτησε ο Πιέρ, εξακολουθώντας να κοιτάει προς το μέρος της.

— Μία κυρία απ' το Παρίσι, απάντησα. Μία καλλιτέχνις.

— Και τι ήθελε να κάνει εδώ, αυτή την εποχή;

— Δεν ξέρω. Φαίνεται πως την ενδιαφέρει το μοναστήρι.

Ο Νικόλας τον χτύπησε στον ώμο.

— Ε, κλείσε την πόρτα! του φώναξε. Θα παγώσουμε.

Μόνον τότε ο Πιέρ ξεκόλλησε τη ματιά του από την κατεύθυνσι που είχε πάρει η ξένη. Μπήκε στην αίθουσα και κάθισε σ' ένα τραπέζι.

— Φέρε μου κάτι ζεστό, Κλώντ! είπε.

Ύστερα από πολύ τον Πιέρ, με τον οποίο επρόκειτο να παντρευτούμε την άνοιξη, κι' εκείνος μου ανταπέδιδε την αγάπη μου.

(Συνέχεια στη σελίδα 57)

ΤΙ ΠΡΟΜΗΝΥΕ ΑΡΑΓΕ Η ΑΦΙΞΙΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕ-
ΧΝΙΔΟΣ ΣΤΑ ΑΠΟΚΡΗΜΝΑ ΒΟΥΝΑ ΤΟΥ ΣΑΙΝ ΜΠΡΟΥΝΟ;

Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΙΤΑΛΙΔΑ

Η ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΑΤΗ αίθουσα της Σκάλας του Μιλάνου ήταν κατό-
μεστη από κόσμο εκείνο το βρά-
δι. Ούτε μία θέσι δεν είχε μείνει
ελεύθερη. Κι' όλος αυτός ο κόσμος είχε
συγκεντρωθεί εκεί, όχι για ν' άκουση
την διάσημη αοιδό Γκρασσίνι, όσο για
νά δει τον Βοναπάρτη, που είχε θρονια-
στεί στο επίσημο θεωρείο του θεάτρου.
Σ' αυτό το χρυσοστόλιστο θεωρείο, στο
όποιο μόνον βασιλιάδες ή πρίγκιπες α-
πό βασιλικό αίμα μπορούσαν να μπου-
ν. Βέβαια, οι θεαταί άκουγαν την διά-
σημη πριμαντόνα, αλλά πολύ συχνά,
κυρίως οι γυναίκες, κάρφωναν τη ματιά
τους στο τιμητικό θεωρείο, όπου ο Βο-
ναπάρτης χωμένος στην πολυθρόνα του
κι' αδιάφορος γι' αυτό το πλήθος των
θαυμαστών του, άκουγε την Γκρασσίνι
με έκδηλη εύχαρίστησι.

Ξαφνικά ή ματιά του ζωήρεψε. "Ε-
σκυψε προς το μέρος του ύπασπιστού
του, που καθόταν άριστερά του, ενός
στρατηγού με μεγάλο φαλακρό κεφάλι,
και του είπε:

— Πές μου, Μπερθιέ...
— Στρατηγέ, μουρμούρισε ο ύπα-
σπιστής διαστειλά.

— Κοίταξε αυτήν εκεί κάτω, στο
πρώτο θεωρείο, άριστερά... Κοίταξέ
την, σου είπα!
"Ο Μπερθιέ ζάρωσε τ'α φρύδια του
και ύπάκουσε. Άλλά το θέαμα που άν-
τίκρουσε, τον έκανε να γυρίση έκπλη-
κτος προς το μέρος του Βοναπάρτη.
Μία γυναίκα, σκυμμένη έξω από το θεω-
ρείο της κοιτούσε προς το μέρος τους
με πάθος, χωρίς να δείχνη την παραμι-
κρότερη συστολή ή άμνηχανία.

— Τί λές γι' αυτό; ρώτησε ο Βονα-
πάρτης.

— Λέω, στρατηγέ, ότι είναι πολύ
τολμηρή γυναίκα, απάντησε ο Μπερθιέ.

— Και πολύ όμορφη!
"Ήταν πράγματι όμορφη. Είχε ένα
όβάλ προσωπάκι, που το στόλιζαν δυο
μεγάλα, κατάμαυρα μάτια και το παι-
σίωνα όμορφα καστανά μαλλιά. Κι'
ήταν ντυμένη προκλητικά, μ' ένα τολμη-
ρό ντεκολτέ, όπως το ήθελε ή μόδα της
εποχής.

— Άλήθεια... πολύ όμορφη! μουρ-
μούρισε ο Μπερθιέ.

Και μέσ' απ' τ'α δόντια του πρόσ-
θεσε:

— Είσαι πολύ τυχερός, στρατηγέ!
"Ο Βοναπάρτης δάγκωσε τ'α χείλη
του για να μη γελήσει.

— Γιατί; ρώτησε μαλακά. Γιατί λές
πώς είμαι πολύ τυχερός, Μπερθιέ;

— Γιατί όλες οι Ιταλίδες είναι έτοι-
μες να πέσουν στην άγκαλιά σου! α-
πάντησε ο ύπασπιστής με κομικό ύ-
φος.

"Ο Βοναπάρτης έδωσε στο πρόσωπό
του μία προσωπιητή έκφρασι έκπληξε-
ως. Άλλά ο Μπερθιέ δεν ξεκολλούσε τη
ματιά του από την όμορφη Ιταλίδα.

— Κουτós είσαι, ή στραβός;

— Γιατί τó λές αυτό, στρατηγέ; ρώ-
τησε έκπληκτος ο Μπερθιέ.

— Δεν κατάλαβες ότι έσένα κοιτάζει
αυτή ή όμορφη γυναίκα; Έσένα!

"Ο ύπασπιστής έγινε κατακόκκινος.
— Με κοροϊδεύεις, στρατηγέ, έκανε
με φωνή που έτρεμε λίγο.

— Μάθε ότι ποτέ δεν κοροϊδεύω τους
φίλους μου! απάντησε ξερά ο Βονα-
πάρτης.

"Άστερα έσκυψε και τράβηξε από
τομα ένα κορδόνι. "Ενας υπάλληλος

ΥΠΟ ΤΗΝ
ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ
ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

του θεάτρου μπήκε σε λίγο στο θεωρείο
και ύποκλήθηκε δαδαία. "Ο Βοναπάρτης
του έδειξε με τρόπο την γυναίκα του
θεωρείου και τον ρώτησε:

— Την γνωρίζεις;

— Μάλιστα, στρατηγέ! απάντησε ο
υπάλληλος. Είναι ή μαρκησία Βισκόντι.

— Παντρεμένη;

— Μάλιστα, στρατηγέ!

— Σοβαρή γυναίκα;

— Καθόλου, στρατηγέ...

— Καλά. Πήγαινε να της πής, ότι
στο διάλειμμα θα πάω να της ύποβάλω

τά σέβη μου.

"Ο υπάλληλος ύποκλήθηκε και γήγχε.
Λίγα λεπτά αργότερα ή αύλαία έπεσε.

— Μείνε εδώ, Μπερθιέ, έκανε ο Βο-
ναπάρτης και γήγχε.

"Ανοίγοντας δρόμο ανάμεσα από το
πλήθος των θεατών, που είχαν γήγ-
στούς διαδρόμους και τον κοιτάζαν με
θαυμασμό και περιέργεια, προχώρησε
σταθερά και μπήκε στο θεωρείο της
μαρκησίας. Εκείνη τον περίμενε καθι-
σμένη σε μία δελουδίνη πολυθρόνα. "Η-
θελε να σηκωθεί για να τον ύποδεχθή,
όπως κάνουν οι γυναίκες της αύλης, άλ-
λά ο Βοναπάρτης την σταμάτησε με
μία χειρονομία.

— "Η μαρκησία Βισκόντι; ρώτησε.

— Μάλιστα, στρατηγέ! απάντησε ή
ώραία Ιταλίδα. Κι' είμαι εύτυχης που
σας δέχομαι εδώ...

"Η φωνή της ήταν χαϊδευτική και μι-
λούσε άφωνα τ'α γαλλικά.

— Θά μου κάνετε την τιμή... και την
εύχαρίστησι να καθήσετε; πρόσθεσε

χαμογελώντας.

"Εκείνος έκανε πώς δεν άκουσε και
στεκόταν όρθιος, κοιτάζοντάς την με
προσοχή. Στάθηκε έτσι ακίνητος και

ψυχρός για λίγες στιγμές κι' ύστερα
ρώτησε απότομα:

— Γιατί κοιτάζετε προς το θεωρείο
μου, πριν από λίγο;

"Η μαρκησία δεν περίμενε αυτή την
έρωτησι και δεν μπόρεσε ν' απαντήση.

— Σας ρώτησα! φώναξε ο Βονα-
πάρτης σκληρά.

— Μά, στρατηγέ, κοιτάξα... κοιτά-
ξα...

— Μάθετε, ότι πάνω απ' όλα μου
άρεσει ή είλικρίνεια, την δέκοψε ο στρα-
τηγός.

Και τότε, σαν να ξαναβρήκε το θάρ-
ρος της, ή μαρκησία απάντησε με στα-
θερή φωνή:

— Κοίταξα προς το θεωρείο σας,
στρατηγέ, γιατί σας θαυμάζω!

"Ενα τρυφερό χαμόγελο, γεμάτο ύ-
ποσχέσεις, ξαναφάνηκε σ'α χείλη της.

"Αλλά ο Βοναπάρτης στεκόταν στη θέσι
του, πάντοτε ακίνητος και ψυχρός.

— Μήπως θέλετε να πείτε, ότι κοι-
τάζατε έμένα; ρώτησε.

— Μά... βέβαια, στρατηγέ.

— "Οχι, κυρία. Δεν σας πιστεύω.

— Στρατηγέ... ψέλλισε ή μαρκησία.

— Θά σας πώ γιατί δεν σας πιστεύω,
την δέκοψε ο Βοναπάρτης. "Η ματιά

σας ήταν ματιά γυναίκας που προσφέ-
ρεται. Δεν πιστεύω, λοιπόν, ότι θέλετε

να προσφερθήτε σ' έμένα, γιατί εγώ, ό-
πως τó ξέρετε καλά, είμαι παντρεμένος

κι' αγαπώ τη γυναίκα μου. Σας μάν-
τεψα, κυρία μου! "Ο θαυμασμός σας

στρέφεται προς τον ύπασπιστή μου, τον
στρατηγό Μπερθιέ. Αυτών κοιτάζατε!

"Η μαρκησία είχε καρφωθή στη θέσι
της και δεν μπορούσε ν' αρθρώση λέξι,
από την έκπληξί της.

— Κυρία, εξακολούθησε ο Βοναπάρ-
της πηγαίνοντας προς την πόρτα, πρέ-
πει να σας πώ ότι έχετε τοποθετήσει

καλά τ'α αισθημάτα σας. "Ο Μπερθιέ
είναι γενναίος στρατιώτης και ο καλύτε-
ρος άνθρωπος του κόσμου. Έξ άλλου,

είναι φίλος μου.

"Υστερα άνοιξε την πόρτα και πωιν
γρή πρόσθεσε:

— "Ο στρατηγός Μπερθιέ θά σας έ-
πισκεφθή στο μέγαρό σας αύριο τó
πρωί στις δέκα.

★

Καλπάζοντας με τó άσπρο άλογό
του, ο Μπερθιέ μπήκε στην αύλη του

μεγάλου Βισκόντι. "Ενας λακές, σοβα-
ρός κι' επίδηλτικός έτρεξε να τον ύπο-
δεχθή.

— "Η κυρία μαρκησία περιμένει την
έξοχότητά σας, του είπε. Θέλετε να με

άκολουθήσετε;

"Όστε ήταν άλήθεια, λοιπόν! "Ολη
τη νύχτα, ο Μπερθιέ δεν είχε κλείσει

μάτι, περιμένοντας αυτή την ώρα, αλλά
ούτε για μία στιγμή δεν πίστεψε σε

όσα του είχε πεί ο Βοναπάρτης. Κι' ό-

μως, νά που ήταν άλή-
θεια! Νά που ο λακές
τον δεβαίωσε, ότι ή μαρ-
κησία τον περίμενε!

Πραγματικά, ή μαρ-
κησία τον περίμενε σε
μιά δεράντα, γεμάτη ά-
πό σπάνια φυτά και λου-
λούδια, ξαπλωμένη νω-
χελικά σε μία σαιζ-
λόγκ.

Μόλις μπήκε, ο Μπεο
θιέ κοκκίνισε σαν μαθη-
τής. Είχε προετοιμάσει
καλά τί θά της έλεγε,
άλλά νά που όταν βρέ-
θηκε μπροστά της δεν
θυμόταν τίποτα. Εύτυ-
χώς, ή μαρκησία τον έ-
βγαλε από την άμνηχα-
νία του.

— "Ο στρατηγός
Μπερθιέ; έκανε, χαμο-
γελώντας εύρωνικά.

— Μάλιστα... μάλι-
στα, μαρκησία, απάντη-
σε ο Μπερθιέ. "Ο στρα-
τηγός Βοναπάρτης μου
είπε...

Κατάλαβε τη γκάφα
του και δαγκώθηκε. «Εί-
μαι ζών!» σκεπτόταν.
«Είμαι θάλακας! Τό βλέ-
πει. Είμαι γελοίος! Για
τί ήρθα εδώ;»

Πραγματικά, ή όμορ-
φη μαρκησία τον κοιτά-
ζε με συγκατάβασι. "Ο-
ταν την είχε αφήσει ο
Βοναπάρτης, την περα-
σμένη βραδιά, είχε κλά-
ψει, από θυμό και ύπε-
ρηφάνεια. Κι' είχε μισή-
σει αυτόν τον άήτητο
στρατηγάκο, που πριν
από πέντε λεπτά τον
λάτρευε. «Θά έκδικη-
θώ!» είχε πη. «Και πρώ-
τα - πρώτα, ή έκδικήσί
μου θά στραφή έναντίον
αυτού του χοντροκέφα-
λου, που θά μου στείλ-
η αύριο! Θά δη πώς ή
μαρκησία Βισκόντι ξέ-
ρει να παίξη στα δάκτυ-
λά της τους άντρες!»

"Όταν πριν από λίγο
είχε γή στη δεράντα

για να περιμένη τον έπισκέπτη της, ή
ταν αποφασισμένη να έκτελέση τó σχέ-
διό της. Και χαϊρόταν έκ των προτέ-
ρων. Νά, όμως, που τώρα τον κοιτάζε
με συγκατάβασι, με συμπάθεια ίσως.
Γιατί, ή στάσις του κι' ή άμνηχανία του
πρόδιδαν ένα είλικρινή θαυμασμό για
την όμορφιά της.

Κι' ύστερα, να βλέπη αυτόν τον «γεν-
ναίο» στρατηγό του Βοναπάρτη, αυτόν
τον ήρωα, να μη μπορή ν' αρθρώση
λέξι, σαν δεκαεφτάχρονος μαθητής...
"Ήταν κάτι που την συγκινούσε. «Είναι
εύγενής...» σκέφθηκε.

Βέβαια, δεν ήταν ώραίος, αλλά ντυ-
μένος με τη μεγάλη στολή του φαινό-
ταν επίδηλτικός. Κι' ύστερα, στίς μά-
χες δεν αποχωριζόταν ποτέ από τον

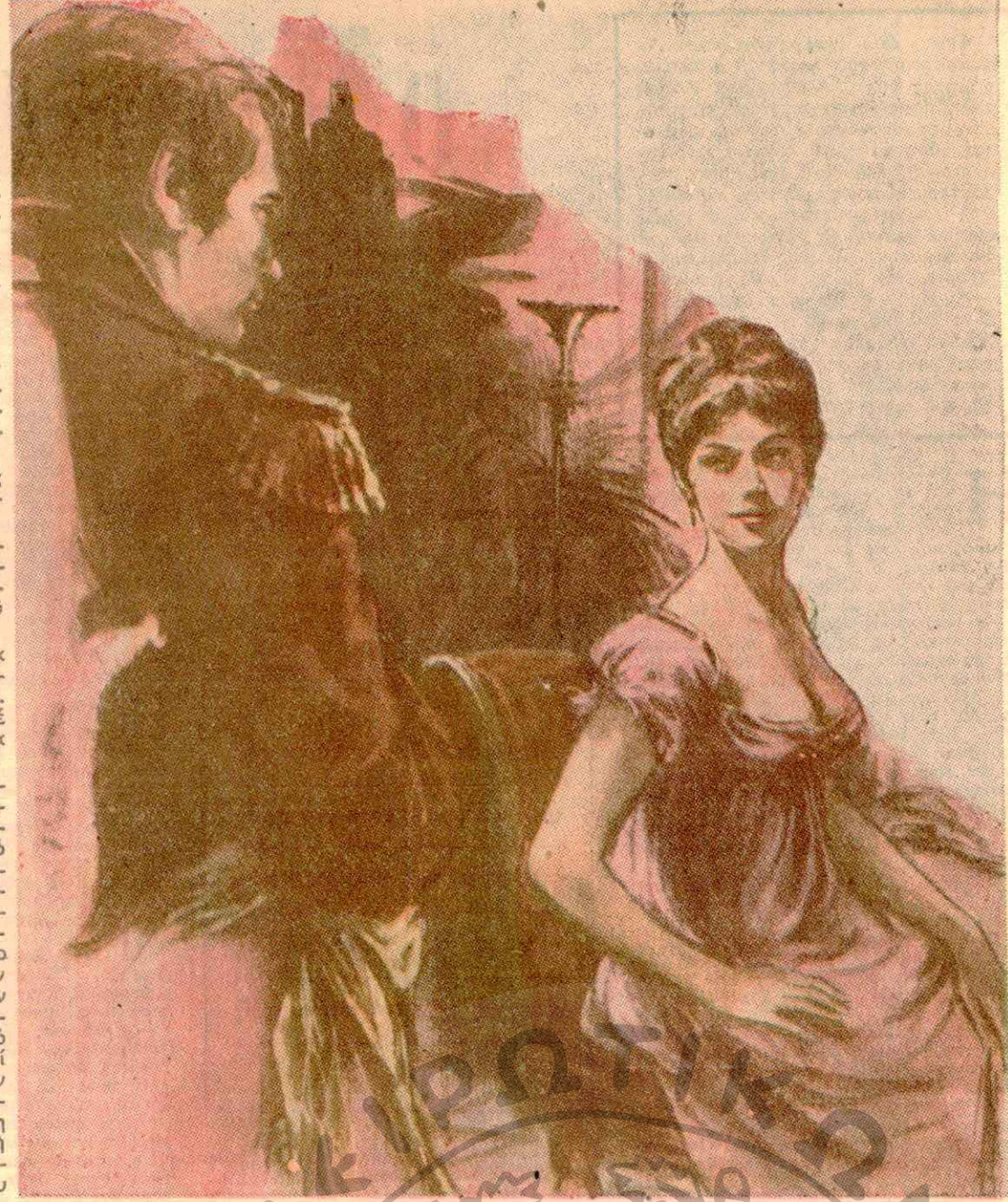
Βοναπάρτη... Χωρίς αυτόν, ο Βοναπάρ-
της θά ήταν χαμένος... Κι' είν' άλήθεια

ότι οι έφημερίδες ανέφεραν πολύ συχνά
τό δνομά του. Μπερθιέ... ο στρατηγός

Μπερθιέ...

"Όλες αυτές οι σκέψεις την έκαναν
να ξεχάση την άπόφασί της. Και με

μία παράξενη τρυφερότητα, μία παρ-ά

— "Ο στρατηγός Μπερθιέ, αναμειδώς, ρώτησε ή μαρκησία Βισκόντι χαμο γελώντας.

Ξεση γλúκα στη φωνή της, του είπε:

— Καθήστε, στρατηγέ. Έδώ... κον-
τά μου!...

— "Αντί απαντήσεως, ο Μπερθιέ την φί-
λησε με πάθος.

"Ο δεσμός τους κρατούσε χρόνια.

Στό Μιλάνο είχε τόσο συγκινηθή από
τον Μπερθιέ, που τον είχε έρωτευθή

τρελλά, όπως κι' αυτός άλλωστε την ά-
γαπούσε με πάθος. "Ετσι, που σε λίγο

κανένας δεν άγνοούσε τις σχέσεις τους,
έκτός από τον άντρα της. Κι' όταν ο

Μπερθιέ ύποχρεώθηκε ν' ακολουθήση
τον Βοναπάρτη στο Παρίσι, ή μαρκη-
σία ένωωσε ξαφνικά την έπιθυμία να

γνωρίση τη γαλλική πρωτεύουσα. Φυ-
σικά, ο άντρας της δεν έφερε καμμία
άντίρρησι.

Στό Παρίσι, ή πολιτική κατάσταση
παρουσίασε ραγδαίες εξελίξεις. 18η

Μπρυμαίρ. Διευθυντήριο, Αυτοκρατο-
ρία! "Ο Μπερθιέ έγινε στρατάρχης της

Γαλλίας! "Υστερα έγινε πρίγκηψ του

Πιουσσέτες, πρίγκηψ του Βάγκραμ, "Υ-
ψηλότητος!...

"Η μαρκησία παρακολουθούσε έκ-
στατική την άνοδό του. Και μία μέρα ο

— "Αντί απαντήσεως, ο Μπερθιέ την φί-
λησε με πάθος.

"Ο δεσμός τους κρατούσε χρόνια.

Στό Μιλάνο είχε τόσο συγκινηθή από
τον Μπερθιέ, που τον είχε έρωτευθή

τρελλά, όπως κι' αυτός άλλωστε την ά-
γαπούσε με πάθος. "Ετσι, που σε λίγο

κανένας δεν άγνοούσε τις σχέσεις τους,
έκτός από τον άντρα της. Κι' όταν ο

Μπερθιέ ύποχρεώθηκε ν' ακολουθήση
τον Βοναπάρτη στο Παρίσι, ή μαρκη-
σία ένωωσε ξαφνικά την έπιθυμία να

γνωρίση τη γαλλική πρωτεύουσα. Φυ-
σικά, ο άντρας της δεν έφερε καμμία
άντίρρησι.

Στό Παρίσι, ή πολιτική κατάσταση
παρουσίασε ραγδαίες εξελίξεις. 18η

Μπρυμαίρ. Διευθυντήριο, Αυτοκρατο-
ρία! "Ο Μπερθιέ έγινε στρατάρχης της

Γαλλίας! "Υστερα έγινε πρίγκηψ του

Πιουσσέτες, πρίγκηψ του Βάγκραμ, "Υ-
ψηλότητος!...

"Η μαρκησία παρακολουθούσε έκ-
στατική την άνοδό του. Και μία μέρα ο

— "Συνέχεια στη σελίδα 41)

Πάνω από έναν αιώνα τώρα, οι αναγνώστες του γνωστού μυθιστορήματος του 'Αλεξάνδρου Δουμά «Ο Κόμης Μοντεχρήστος», περνούν στιγμές ανατριχίλας παρακολουθώντας τον έρωτα, τα πάθη και την αμείλικτη εκδίκηση του ήρωά του. Ο περισσότερο κόσμος αποδίδει στη γόνιμη φαντασία του συγγραφέα τα δραματικά γεγονότα του μυθιστορήματος, κι' ενώ θαυμάζει την ιστορία, την βρίσκει πολύ απίθανη. Αυτό όμως δεν είναι σωστό. Το έργο του Δουμά βασίζεται πάνω σε έγγραφα που είδε, έγγραφα που μνημονεύουν μιαν αληθινή ιστορία, που συναγωνίζεται την ικανότητα και των πιο εύφантаστων συγγραφέων...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ του πραγματικού Κόμης Μοντεχρήστου είχε, φυσικά, μι' αρχή κι' ένα τέλος. Το τέλος έγινε στο Λονδίνο, στα 1828, με την εξομολόγηση ενός έτοιμοθάνατου σ' ένα ιερέα. Η αρχή είχε γίνει πριν από 21 χρόνια, στο Παρίσι, μ' ένα νέο, που έγινε να ποτίζει κρασί με τέσσαρες φίλους του.

Ο νέος αυτός ήταν ο Φρανσουά Πικώ, ένας παπουτσής 24 ετών, που η κοινωνική του ευημερία και τα προσόντα του ήταν γράν μεγαλύτερα απ' ό,τι θα περίμενε κανείς από ένα άνθρωπο της σειράς του. «Ένας απ' τους φίλους του ήταν ο Ζιλ Λουπιάν, ένας νεαρός χήρος με δυο παιδιά, που ήταν ιδιοκτήτης της ταβέρνας, όπου η παρέα είχε συγκεντρωθεί. Οι άλλοι στο τραπέζι ήταν ο Ζερβαί Σωμπάρ, ο Γκιλέμ Σολάρι κι' ο 'Αντουάν 'Αλλύ».

Αφού αντήλλαξαν μεταξύ τους διάφορα αστεία, ο Πικώ σήκωσε το χέρι του και τους είπε:

— Έχω κάτι να σας πώ, φίλοι μου: Την Τρίτη, πρόκειται να παντρευτώ την Τερέζα Βιγκουρού.

Οι φίλοι του άρχισαν να του δίνουν διπλά συγχαρητήρια, γιατί, έκτος που ήταν νέος κι' ωραίος, η Τερέζα είχε μι' αμύθητη, που θα μπορούσε να της εξασφαλίσει τον καλύτερο γάμο.

Ο Λουπιάν τον συνέχρησε κι' αυτός μαζί με τους άλλους, αλλά ένας προσεκτικός παρατηρητής θα έβλεπε πως δεν ήταν εγκάρδια τα λόγια του.

Η αλήθεια είναι πως ο ταβερνιάρης έσχιζε κι' εκείνος έρωτικά θέλήματα προς την κατεύθυνση της επιθυμητής Τερέζας, και τώρα τα σχέδιά του είχαν καταστραφεί...

Εκρούσε, όμως, με προσοχή την άποψη της Τερέζας, κι' ένα καταχθόνιο σχέδιο γενήθηκε αμέσως στο μυαλό του. Όταν έφυγε ο Πικώ κι' οι άλλοι άρχισαν να σχολιάζουν την τύχη του φίλου του, ο Λουπιάν τους είπε:

— Ο φίλος μας πρέπει να καταλάβει καλά πόσο τυχερός είναι! «Ας τον κάνω να χάσει τον γάμο του την Τρίτη και ν' ανησυχήσει πως ίσως δεν θα ξαναβεί ποτέ τον Τερέζα...». Έτσι, θα την εκμεταλλευτώ περισσότερο. Προτείνω, λοιπόν, να του παίξουμε ένα παιχνίδι. «Αν λέγαμε στην μυστική αστυνομία πως ο παπουτσής Πικώ είναι πράκτορας των Βρετανών... Θα τον έπαιναν και θα τον κρατούσαν ίσως για καμιά εβδομάδα. 'Αλλά, φυσικά, θα τον αφήσουν έπειτα ελεύθερο— και τότε θα γελάσαμε για τα καλά όλοι μαζί! Τι λέτε γι' αυτό μου το σχέδιο, ε;»

Ο 'Αντουάν 'Αλλύ δεν συμφώνησε καθόλου μ' αυτό το σχέδιο. Βρήκε πως δεν ήταν καθόλου άστείο κι' έφυγε απ' την ταβέρνα, λέγοντας πως δεν ήθελε να λάβει μέρος σε άνοητα σχέδια.

«'Αλλά ο Σωμπάρ και ο Σολάρι, μετά από μερικά άκομψα κατηχητικά κρασί, συμφώνησαν μαζί του και, γελώντας ξεκίνησαν γι' αυτόν αστυνομία του Ναπολέοντος».

Την ίδια εκείνη νύχτα, ο Φρανσουά Πικώ συνελήφθη. Την ημέρα του γάμου του δεν εμφανίστηκε στην εκκλησία, για να παντρευτεί την Τερέζα. Είχε εξαφανιστεί ξαφνικά απ' το πρόσωπο της Γης...

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ

ΤΟΥ ΛΟΡΤΟΝ ΜΠΡΑΝΤΛΕ Υ

Λίγες μέρες αργότερα, ένας άνθρωπος ντυμένος κληρικός και που άκουγε στο όνομα Αδόλφος Μπαλντινί, έρχεται σ' επαφή με τον 'Αντουάν 'Αλλύ, στη Νίμ.

Ο Μπαλντινί είπε στον 'Αλλύ μι' ένδιαφέρουσα ιστορία:

— Πριν από μερικά χρόνια, του είπε, ήμουν πολιτικός κρατούμενος στη Νεάπολη και στον ίδιο πύργο ήταν φυλακισμένος μαζί μου κάποιος Φρανσουά Πικώ. Στο 1811, ο Πικώ πέθανε κι' εύτυχώς που βρίσκουμε κοντά του και μπόρεσα να το προσφέρω κάποια πνευματική παρηγοριά. Γιατί ήταν ένας άνθρωπος γεμάτος πικρία. Μου είπε πως τον είχαν φυλακίσει άδικα και πως δεν ήξερε ποιοι ήταν οι υπαίθυνοι γι' αυτήν την δυστυχία του. Μου είπε πως είχε ένα πολύ καλό φίλο στο Παρίσι, κάποιον 'Αντουάν 'Αλλύ, κι' όπως έμαθα, σεις είσθε αυτός ο άνθρωπος.

Ο 'Αλλύ κούνησε το κεφάλι του καταφαστικά:

— Ο Πικώ, λοιπόν, πίστευε πως ίσως ξέρετε τα ονόματα των ανθρώπων, που τον πρόδωσαν. Μου ανέθεσε, λοιπόν, να σας δώσω αυτό το διαμάντι γι' αυτήν την πληροφορία. Γιατί η τελευταία του επιθυμία ήταν να χαράξω τα ονόματα των προδοτών του σε μι' αλυσίδα και να την τοποθετήσω στον τάφο του. Μπορείτε, λοιπόν, να μου δώσετε αυτήν την πληροφορία και να πάρετε αυτό το ανεκτίμητο διαμάντι;

Η πέτρα που κρατούσε ο Αδόλφος ήταν τεράστια κι' ήταν φανερό πως ήταν μεγάλος αξίας.

Για λίγα λεπτά, ο 'Αλλύ φάνηκε να διστάζει. «Επρεπε, άραγε, να ξανανοιχτεί μι' παλιά πληγή; 'Αλλά το διαμάντι νίκησε τους δισταγμούς του».

— Θα σας πώ, είπε, παίρνοντας το κόσμημα. Τον Πικώ τον κατήγγειλαν στην μυστική αστυνομία τρεις, που νόμιζε φίλους του: Ο Ζερβαί Σωμπάρ, ο Γκιλέμ Σολάρι κι' ο τρίτος ήταν ο Ζιλ Λουπιάν!

Λίγες εβδομάδες αργότερα, ένας κακόντυμένος και μάλλον γηρασμένος άνθρωπος, που φαινόταν πενήντα περίπου ετών, παρουσιάστηκε στην ταβέρνα του Ζιλ Λουπιάν και ζήτησε να εργαστεί ως γκαρσόνι. Τον έλεγαν Προσπέρ. Τό ποσόν που ζήτησε για μισθό ήταν τόσο γελοίο, που ο Λουπιάν τον προσέλαβε άμέσως.

Ο Προσπέρ εργαζόταν ατέλειωτες ώρες, φαινόταν ακούραστος, κι' ο Λουπιάν ήταν ενθουσιασμένος, που είχε κάνει μι' τόσο εξυμνη πρόσληψη.

«'Αλλά, μολοντί κανείς δεν σκέφτηκε να συσχετίσει το ζήτημα, λίγαν καιρό μετά την άφιξη του Προσπέρ, άτυχίες και καταστροφές άρχισαν να φερουνίζον πάνω από την ταβέρνα και τους πελάτες της. 'Επι-χρόνια, καθημερινοί πελάτες της ταβέρνας ήταν οι δυο παλιοί φίλοι του Λουπιάν, ο Σωμπάρ κι' ο Σολάρι».

«'Αλλά ένα βράδι, ο Σωμπάρ δεν εμφανίστηκε, και την επομένη το σώμα του βρέθηκε μαχαίρωμένο κοντά σε μι' γέφυρα. 'Η αστυνομία παραδεδέχτηκε πως ήταν αδύνατον να βρεθεί ο δολοφόνος: τόσο καλά αυτός είχε καλύψει τα ίχνη του».

Τι δυο επόμενες εβδομάδες, μικρότερες τραγωδίες έπληξαν το σπιτικό του Λουπιάν. «Ο ωραίος κυνηγητικός της σκύλος βρέθηκε δηλητηριασμένος, καθώς κι' ένας γκριζός παπαγάλος, που τον αγαπούσαν πολύ. Κάποιος είχε βάλει δηλητήριο στην τροφή τους. 'Αλλά ποιος;»

«Επείτα, ακολούθησε μι' ακόμη μεγαλύτερη δυστυχία. 'Ηταν κάμποσος καιρός που ένα νεαρός, που παρουσιάζονταν ως μαρκήσιος και φαινόταν αρκετά πλούσιος, έρωτοτροπούσε με τη νεαρή κόρη του Λουπιάν. Την 'Ελεν. Την ζήτησε σε γάμο κι'

«'Ελεν δέχτηκε. 'Ολη η οικογένεια όρισε μι' ημερομηνία, για να γιορτάσουν τους γαμήλιους με μι' ωραία συγκέντρωση».

Η ημέρα της συγκέντρώσεως έφτασε, κι' εκατό περίπου καλεσμένοι κάθησαν να δουν ένα πλούσιο γεύμα. 'Αλλά ο γαμπρός δεν φάνηκε.

Την ώρα που σέρβιραν τον καφέ, ένας φραγισμένος φακέλλος τοποθετήθηκε κοντά σε κάθε καλεσμένο. Όλοι περιείχαν το διο ανυπόγραφο σημείωμα: Μι' αδεαίωσι ως ο αρραβωνιαστικός της 'Ελεν ήταν πιστεύοντας και φυγόδικος και πως είχε περάσει τον καιρό του, κερδίζοντας απ' τη σε άρισμένα προνόμια, που συνήθως δίνονταν μετά τον γάμο. Κι' έτσι, η 'Ελεν προτίστανε δημοσίως...

Οι Λουπιάν δεν πρόφτασαν να σκεφθούν πολύ, για να βρουν ποιός ήταν ο αίτιος της δυστυχίας τους, γιατί την επομένη Κυριακή, ενώ έλειπαν όλοι απ' το σπίτι, αι' το κατάστημά τους, που βρίσκονταν στο ίδιο κτίριο, στο οικοδόμημα κάκε έντελως, κατά μυστηριώδη τρόπο.

Ο Λουπιάν ήταν τώρα ένας κατεστραμμένος άνθρωπος, εγκαταλελειμμένος απ' όλους τους παλιούς φίλους του. Μονάχα ένας δεν τον είχε εγκαταλείψει: ο πιστός Προσπέρ, που του πρότεινε να εργαστεί μονάχα για ένα πιάτο φαγητό και στέγη. Με τα λίγα χρήματα, που του είχαν απομείνει, ο Λουπιάν άνοιξε ένα μικροσκοπικό φαρμακείο στον δρόμο Σαιντ 'Αντουάν.

Απ' την παλιά παρέα, ο Σολάρι άρχισε πάλι να πηγαίνει τακτικά στο καφενείο του φίλου του. Ένα βράδι, όμως γυρίζοντας απ' το καφενείο, τον έπασαν φοι-τοί πόνοι... «Επείτα από δυο ώρες, ήταν εκρός, παρ' όλες τις προσπάθειες του γιατρού για να τον σώσει».

Ο Λουπιάν είχε ένα γυό, ζωηρό και λι-λάκι, επιπόλαιο. Είχε μπλέξει σε μι' πα-έα νεαρών, που τους άρεσε να κάνουν πράγματα αντίθετα προς τον νόμο. Μι' α-ύχτα, εξ' μήνες περίπου μετά τον θάνατο του Σολάρι, η παρέα σχεδίασε να διασκε-άσει την επομένη ως εξής: «Θα έκαναν γάρρησι σ' ένα οίσιοναλίο κι' ο καθένας τους θα έβλεβε από μι' μπουκάλια κρασί. Ξεχιδίζαν να πληρώσουν αργότερα για ό-τα θα έκλειναν».

Ο νεαρός Εγγένιος Λουπιάν συμφώνησε α-λάβη κι' αυτός μέρος. 'Αλλά η άστυ-νομία, ειδοποιημένη, τους περίμενε κι' ό-η ή παρέα συνελήφθη. Ο Εγγένιος κατε-μιάσθη σε είκοσι χρόνια φυλακή, γιατί οι όμοι της εποχής εκείνης ήταν αφάνταστα κληροί.

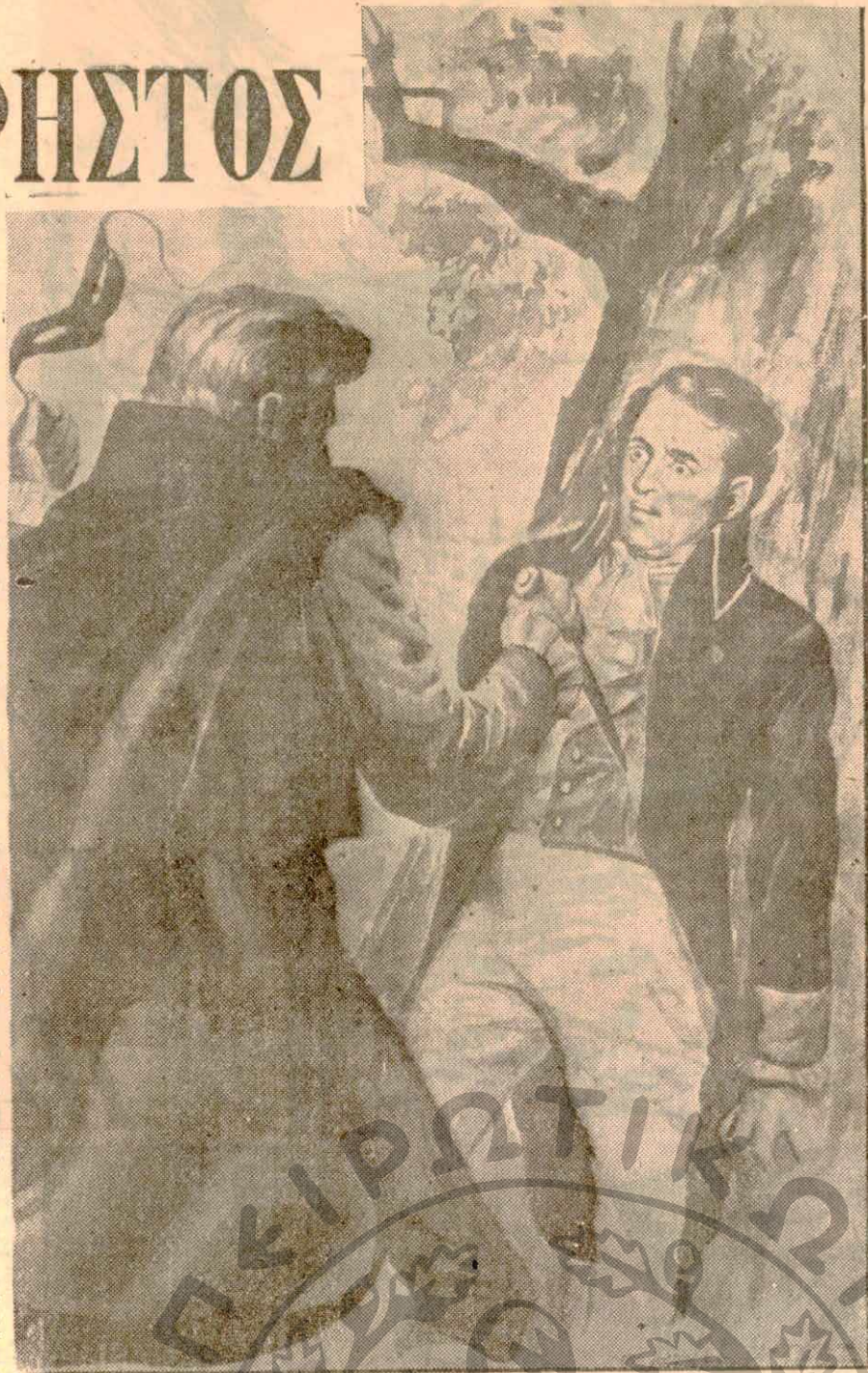
Σ' αυτήν την δύσκολη περίστασι, ο Προσπέρ, ο πιστός υποπότης, προσέβηκε να τους βοηθήσει. Είπε στον Λουπιάν πως είχε οικονομήσει μερικά χρήματα και πως δεν θ' άφηνε αυτόν και την 'Ελεν να πεισθούν τ' απασάιτητα. 'Αλλά έβαζε έ-α όρο: 'Η 'Ελεν θα γινόταν έρωμένη του! Πατέρας και κόρη ήταν τόσο άπειλισμέ-οι, που δέχτηκαν αυτήν την άτιμωτική συμφωνία.

Για ένα χρόνο, οι Λουπιάν έζησαν σύ-η την εξευτελιστική ζωή. Μι' αμυθητή-ύχτα, όμως, την ώρα που ο Λουπιάν έ-περνε την δυστυχία του μέσα στα ερημικά δωμάκια του κήπου του Κερσμεκού, ξε-τετάχτηκε μπροστά του ένας άνθρωπος με μάσκα.

— Λουπιάν, του είπε ο προσωποδοφ-ός, ήλθε η ώρα σου να πεθάνεις.

«Ένα μαχαίρι άστραψε μέσα στο σκα-άδι κι' ο Λουπιάν βρέθηκε ακουμπισμένος σ' ένα δέντρο, με το μαχαίρι ακουμπισμέ-ο στην καρδιά του».

— 'Αλλά ποιάς, εξακολούθησε ο προ-σωποδόφος, θυμήσου τις άμαρτίες σου. Θυμήσου τον παλιό σου φίλο Πικώ, που τον πρόδωσε. (Με το ελεύθερο χέρι του,

«Ένα μαχαίρι άστραψε μέσα στο σκατάδι κι' ο Λουπιάν βρέθηκε ακουμπισμένος σ' ένα δέντρο με το μαχαίρι ακουμπισμένο στην καρδιά».

ο άγνωστος έβγαλε την μάσκα του). Βλέ-πεις τον Προσπέρ, τον υπηρέτη σου, μπρο-στά σου, ε; Ναι, αλλά βλέπεις μπροστά σου, αν και δεν με αναγνωρίζεις, τον 'Αν-τουάν Πικώ. 'Επί δέκα χρόνια, Λου-πιάν, δεν έκανα τίποτ' άλλο παρά να ά-φοσιώνωμιν στην εκδίκησι. Έξω από τα πό-δες σκότωσε τον Σολάρι και τον Σω-μπάρ! Προς δηλητηρίασε τα γυό σου,

πο άς άφισσε την κόρη σου δημοσίως κι' έπειτα την πήρε και στο κρεβάτι του! Πώς έβαλε φωτιά στο σπίτι σου κι' έστησε την παγίδα στον γυό σου; Ναι, εγώ, ο 'Αν-τουάν Πικώ! Για να είναι πλήρης η εκδι-κηση μου, δεν χρειάζεται πια παρά μι' μονάχα τιμωρία: ο θάνατός σου».

Και σηκώνοντας το μαχαίρι του το έ-βασε με δύναμη στην καρδιά του Λουπιάν.

Ο δολοφόνος γύρισε για να το σκάσει, αλλά εκείνη τη στιγμή, μι' άλλη σιλουέ-τα ξεπετάχτηκε πίσω του και του κατέφε-ρε ένα δυνατό κτύπημα στο κεφάλι.

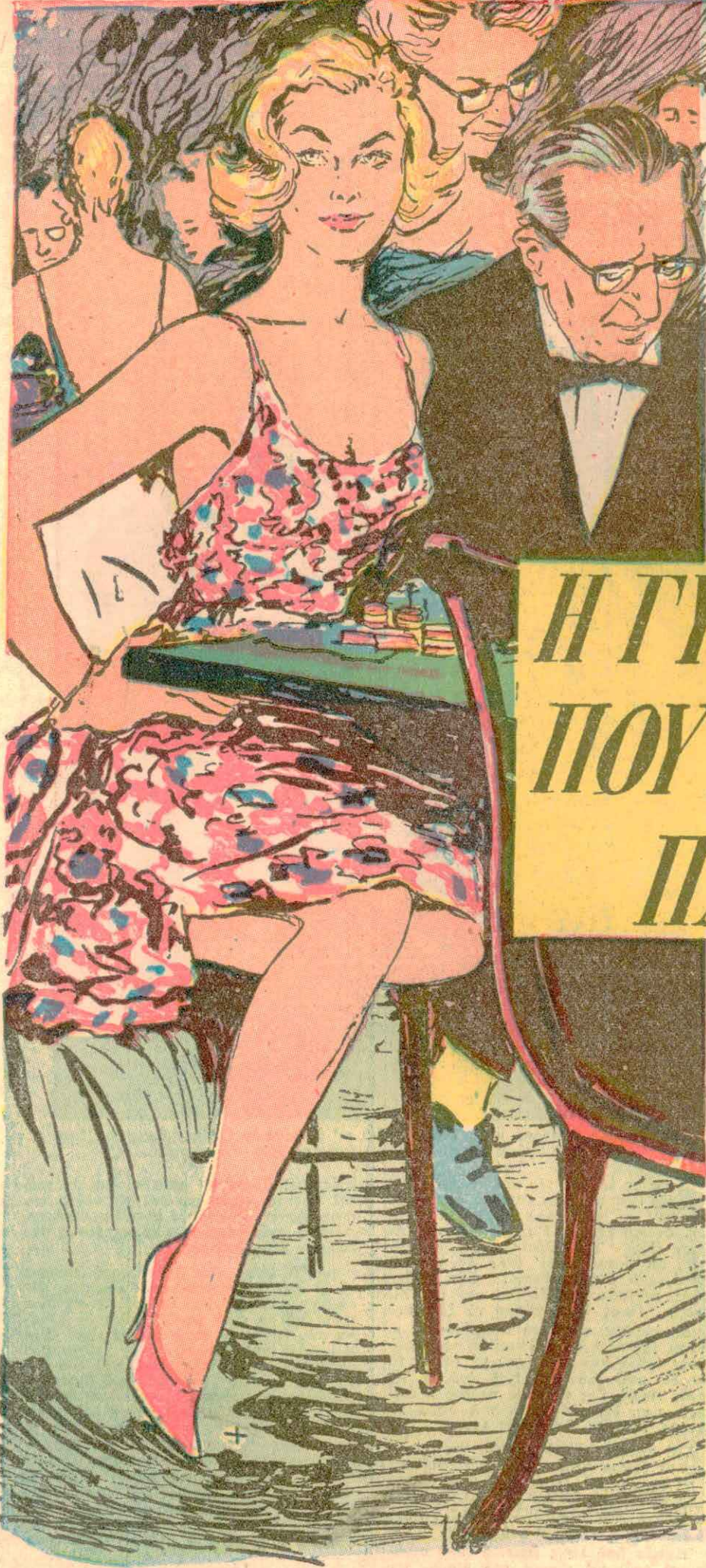
«Επείτα από λίγες ώρες, ο Πικώ συνήλ-θε, με φοβερούς πόνους στο κεφάλι του».

Είδε πως βρισκόταν μέσα σ' ένα υπαίθριο και πως τα χέρια του και τα πόδια του ήταν δεμένα με χοντρές αλυσίδες, που κα-τέληγαν στον πέτρινο τοίχο μπροστά του καθόταν ένας άγνωστος.

— 'Α, Πικώ, είπε ο άγνωστος είμαστε κι' οι δυο δουλωμένοι στην άμαρτία, αλ-λά τα χέρια μου είναι καθαρά, αν τα συν-κρίνω με τα δικά σου... 'Ισως να θυμέ-σαι την τελευταία φορά που με είδες. Στη Νίμ, τότε που άνωμαζες τον εαυτόν σου Αδόλφο Μπαλντινί. Ναι, μου έδωσες ένα δια-μάντι κι' η πληροφορία, που σου έδωσα γι' αντίλλαγμα, βοήθησε τη διαβολική δουλειά σου... 'Η ψυχή σου είναι μαύρη και σάπια απ' τις αφάνιστες πράξεις σου. Ναι, εί-μαι ο 'Αντουάν 'Αλλύ κι' είμαι κι' εγώ διε-σθαρμένος. Πήρα το διαμάντι σου. Το πού-λησα σ' ένα κοσμηματοπώλη κι' εκείνος το πούλησε με τη σειρά του δυο φορές περισ-σότερο απ' όσα είχε δώσει σε μένα. Το έμα-θα αυτό. Πήγα και τον βρήκα και τον κατη-γόρησα πως με είχε κλέψει. Τα πνεύμα-

(Συνέχεια στη σελίδα 46)

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΚΕΡΑΙΖΕ ΠΑΝΤΑ

Διήγημα
του ΡΟΜΠΕΡΤ ΣΤΑΝΤΙΣ

«Κλαψιέρα». 'Η ειδικότης της 'Ισαβέλας εκείνη την εποχή ήταν να κλαίει με απόγνωση στα σαλόνια των πιά α- κριβών ξενοδοχείων της Εύρωπης. Τά κατάφερε τόσο πιστικά ώστε πάντοτε κάποιος ηλικιωμένος πλούσιος ένοιωθε υποχρέωση να σπεύσει να την σώσει.

Αλλά είναι περιορισμένος ο αριθμός — ανέκαυτε η 'Ισαβέλα — των ξενοδοχείων όπου μπορείς να παραστήσεις τις δακρύβρεκτες σκηνές. 'Ηταν αρκετά εξυπνη για να καταλάβει ότι η παράστασι δεν έπρεπε να δοθεί για δεύτερη φορά στο ίδιο ξενοδοχείο. Καί το εγκατέλειπε. 'Αλλά, λιγότερο ίσως έξυπνη, δέχθηκε να παντρευτεί τον Τζούλιους Τρένγκολντ, που εκείνη την εποχή γέμιζε τούς αφελείς με μετοχές της Εξωτικής Επιχειρήσεως που είχε τον μομπόδη τίτλο «Εταιρία Χρυσορυχείων Λα Φιέστα Εντ Νατιβιντάλ» Α. Ε. κατά τούς νόμους της Ούρουγουγουας.

Ο Τζούλιους ήταν Αμερικανός. 'Η 'Ισαβέλα 'Αγγλίδα. Για λόγους που αναμφίβολα ήταν βάσιμοι, ο Τζούλιους προτίμησε να μη εμφανιστεί στον Αμερικανό Γενικό Πρόξενο των Παρισίων για να δηλώσει τον γάμο του. 'Ενα χρόνο αργότερα, η 'Ισαβέλα πέθανε στη γεν-

Τα μάτια της Τζάνετ χυμώ- λισαν, με ο Μάκ δεν έδειξε κανένα σημείον άναγνω- οίσεως.

να. Τό παιδί της, ένα κοριτσάκι, επέζησε, αλλά η γέννησή του σόδευσε δηλώθηκε. Ο Τζούλιους φώναζε την κόρη του 'Ισαβέλα, αλλά αργότερα αναγκάστηκε να της αλλάξει το όνομα σε Μάρθα, για να ταίριαζε με το όνομα της κόρης ενός ξένου Νεοζηλανδών, που με τό διαβατήριό τους μπήκε στην 'Ελλάδα, μόλις ξεσπάσει ο πόλεμος στα 1939.

Μία και τα οικονομικά του ήταν τότε ανθηρά, την επι- στεύτηκε σ' όλη την διάρκεια της πόλεμος στις φρενιτιδες έ- νος ξένου. 'Ελκετών, λένοντας ότι θα επέστρεφε να την πά- ρη μετά το τέλος του πολέμου. Πραγματικά, γύρισε στα 1947, για να βρει την Μάρθα ένα ένδεκαχρονο κοριτσάκι, εύτυχισ- με κοντά στους θετούς γονείς της, να μιλάει άνετα Γαλλικά, Γερμανικά και 'Ιταλικά, αλλά ούτε λέξι 'Εγγλέζικα.

Ανέλαζε την κηδεμονία της κόρης του, και μ' ένα συνη- δικό διαβατήριό, που προμηθεύτηκε από την μαύρη αγορά της Γενεύης, ξεκίνησαν για τα ταξίδια τους. Στο Λονδίνο, με τη δόξεια ενός «ελαστικού» δικηγόρου και με τις απαραίτητες ψευδοκρίτες, τό τρομαγμένο κοριτσάκι στάθηκε σ' ένα καλό λύκειο, και κατόπιν σ' ένα άλλο, απ' όπου τό 1954 βγήκε μία αξιοπρεπή, ρομαντική δεσποινίς δεκαοκτώ ετών, στην ο- ποία ο πατέρας της προσάβησε να ζήτηση γιατί τό όνομά της ήταν τώρα Τζάνετ Μάρτσινσον. Είναι όλα τόσο περίπλο- κι για μάς. Τώρα φανταστείτε πως θά φάνηκαν σ' εκείνη.

Σάν θετός και άνεμος, ο Τζούλιους και η Τζάνετ, ταξί- δευαν στην Εύρωπή επί δύο χρόνια, ο πρώτος αντιμετώπιζον- τας τρομαγές δυσκολίες για να βγάλει τό προμύ του που είχε για ξεπεράσει την πατροπαράδοτη τεχνική των απιστών. Οι άνθρωποι πιά δεν τοιμολούσαν τά παλιά δολώματα, αλλά τά πε- ριγελούσαν. Τώρα πιά ο Τζούλιους ήταν γέρος για να μάθη καινούργια κόλπα, και τό να γίνη έντιμος θά έμοιαζε με δη- λογία της αποτυχίας του.

Όταν συνάντησε τον Τζούλιους και την Τζάνετ, μόλις εί- χαν φθάσει στη Γαλλική Ριβιέρα. 'Ηνασε έννοιες κίποιας σκοτεινής πανσόν, του «Ξενοδοχείου Ποιμαδέρα», που βρι- σκόταν σ' ένα παράμερο δρομάκι, μακριά από τά κέντρα των πλουσίων, αλλά όπουδήποτε άρεκετά κοντά για να εμπνεύσει στον Τζούλιους την ιδέα της κλοπής.

Ο Τζούλιους ήταν ακόμα ένας δημοφής, ρομαντικός άν- τρας, καλοντυμένος και καλοζωιστής σύμφωνα με τό στυλ των μουσικών κομωδιών. Τό χαμόγελό του ήταν γοργό, και τά ά- σπόμενα μαλλιά του πολύ επιτηδευμένα, αφροντιστά. Τόν κα- τεύλαζε άμέσως τί ήταν. Τό ίδιο και οι άλλοι δημώτικοι μου, όπως πρόσφα. Οι τυχοδιώκτες του παλιού καιρού, σήμερα θά υποφύσαν της πείνας, ενώ ο πατροπαράδοτος χαροποι- κτής των ποταμοπλοίων του Μισισσιπι, σήμερα θά αναγκα- ζόταν να παίξει πασιέντζες άφου δεν βέβαιεσκε θύματα να μα- δήσει. Οι επιτυχημένοι απιστώνες της εποχής μας είναι πο- νούργοι, επιδέξιοι, σάν τούς καιρούς μας.

Κάποιον σάν τον Τζούλιους θά έπρεπε να έχη όπ' όπιν του ο Όσκαρ Ουάιλντ, όταν περιέγραφε έναν κινικό σάν τον άν- θρωπο που γνωρίζει την τιμή όλων των πραγμάτων αλλά την αξία κανένος. Τέτια ήταν η ψυχρή φιλοσοφία του που δεν προσέφερε τίποτε, σε μία εποχή που είχε τόση μεγάλη άνάγ- κη από άνεση. Δεν θά του είχα ξαναμιλήσει άν δεν ήταν η Τζάνετ.

Η Τζάνετ είχε τίμια γαλάζια μάτια. 'Ηταν ξανθή και άρεκετά ψηλή, με γρήγορες και χαριτωμένες κινήσεις. Την παρακολουθούσα από κοντά κάποιο ξράδι, τη στιγμή που ο πα- τέρας της, που είχε πάρει πιά να προσποιείται πως είναι θεός της, κόμπαζε για κάποιο από τά παλιά κατορθώματά του. 'Ε- κείνη γελούσε στα κομικά σημεία, αλλά σε λίγο μία σκιά έπε- φτε στα μάτια της, ενώ τά φρόνδια της ζάρωναν σ' ένα έα- φνιασμένο έρωτηματικό. Οι ιστορίες του Τζούλιους είχαν ένα παράξενο σκληρό τρόπο να αφαιρούσαν κάθε αξιοπρέπεια από τά θύματα.

Η Τζάνετ διαταρτηρήθηκε σε μία περίπτωση. Της άπάν- τησε λυμπώντας δολοκλήρος.

— Άν ήταν τίμιος, της είπε, δεν θά κατάπινε τέτοιο δό- λωμα. Καρένας τίμιος άνθρωπος δεν θάδινε προσοχή σε τό λό- γιο μου. Δεν τό έλέπεις; Ο κόσμος νομίζει πως τά κοριτσά είναι άθωα θύματα. 'Ε, σε δεβαιώσω πως όχι. Τά κοριτσά είναι άπληστοί, άτιμοι και ήλιθιοι και τούς αξίζει, ότι παθαί- νουν. Αυτό να μη τό ξεχάσεις ποτέ και ποτέ μην κάνεις τό λά- θος να τούς λυπηθείς.

Ήταν τότε χειμώνας του 1956 όταν παρακολουθούσα τη συζήτηση που είχε ο Τζούλιους Τρένγκολντ, προσπαθώντας να κάνει την Τζάνετ να δει τη ζωή μέσα από τά δικά του άνα- ροητευμένα μάτια.

Ίδιωκτικότητα του «Ξενοδοχείου Ποιμαδέρα» ήταν η μαντάμ Ταρασκόν, χήρα ενός κατωτέρου δημοσίου υπαλλήλου. 'Εκτός από μία γκαρσόνια, που παρουσιαζόταν μονάχα τις ώρες που φραγτού, η μαντάμ Ταρασκόν έβγαζε πέρα όλες τις δουλειές, μαγειρεύει, έκανε τη λάτρα του σπιτιού, έστρωνε τά κορεδάκια και κρατούσε τούς λογαριασμούς — πράγμα που σημαίνει πως ήταν απασχολημένη από τά χαράματα ως τά θασάνυχτα. Ο γνός της ο Μάκ ήταν γκρουπιέρης σ' ένα καζίνο στις Κάννες.

Ο Τζούλιους και η Τζάνετ ήταν οι έκλεκτοι πελάτες. Μι- λούσαν θαυμάσια γαλλικά, ήταν εύγενικοί και πλήρως τον λογαριασμό. Πέρ' απ' αυτά η μαντάμ Ταρασκόν δεν ενδιαφε- ρόταν για τίποτε άλλο.

Όταν προσεγγί- νησε τον Μάκ Τα- ρασκόν, άμέσως τασά- σα τό βλέμμα που αν- τάλλαζε με την Τζά- νετ. Τό βλέμμα έκείνο μού τά είπε όλα. Ο Τζούλιους τσάκω σε κι' εκείνος τό βλέμμα

Ποιό ήτونه
τό σύστημό μας;

κατέβηκε στο ίδιο
συμπέρασμα με μένα.

Δεν κατάλαβα αμέ-
σως την ικανοποίησι
στη φωνή του Τζού-
λιους όταν μού είπε:

— Σέρετε, κύριε
Φούλτον (έχασα να
σας πω πως λέγομαι
Φούλτον). Αυτό τό

παιδί έχει χάσει τά λογικά του με την Τζάνετ. Την κοιτάζει
σαν να θέλει να την φάη.

Οι σκέψεις μου εκείνη την ώρα ήταν δύο. Πρώτον δεν νο- μίζω πως άν είχα μία κόρη σε ηλικία γάμου, θά δεχόμουν με τόση χαρά ένα ξετρελλιαμένο Γάλλο γκρουπιέρη σάν υποψήφιο
μνηστήρα. Καί δεύτερον, δεν μού φαίνεται ότι ο Μάκ Τα- ρασκόν έχει χάσει τά λογικά του, γιατί είναι μέσα στη φύση του επαγγελματός ενός γκρουπιέρη να διατηρή την ψυχραιμία του σε οποιαδήποτε περίπτωση. Ο Μάκ ήταν έρωτευμένος με την Τζάνετ. Πέρα απ' αυτό δεν προχωρούσα σε άλλη σκέψη.

Μονάχα λίγες μέρες πριν φύγω από δω, κατάλαβα πως ο Τζούλιους Τρένγκολντ σχεδίαζε να χρησιμοποιήσει την Τζά- νετ σε σχέση που κατέστρωνε για να κλέψη τό καζίνο. Δεί- ήταν άνθρωπος πανούργος. Νομίζω πως είχε τόσο αποτυφλώ- θη από την περιπόνησή του για την μέση ανθρώπινη ευφυΐα, που δεν θά κατέβαλε ούτε την στοιχειώδη προσοχή. Μία βρα- δια, μετά τό φαγητό, στο σαλόνι του ξενοδοχείου, που τό χρη- σιμοποιούσε σάν δέμα, μιλούσε για τό χαρτιά και τούς χαρο- παίκτες. Κάποιος είχε αναίξει τό θέμα, λέγοντας πως άμφι- βάλλει άν τό παιχνίδι σε καζίνα της Ριβιέρας ήταν τίμο. Οι περισσότεροι από μάς — κι' εγώ ανάμεσα στους άλλους — υποστηρίζαμε πως τό παιχνίδι ήταν τίμο, έστοι και για τούς τούς δύο λόγους μονάχα. 'Επειδή οι Άρχές επέβλεπαν με αυστηρότητα τά καζίνα. Κι' επειδή τό νόμιμο ποσοστό πο- τ' αναγνωρίζονταν ύπέρ των καζίνων, τούς εξασφάλιζε ασδυσ- τ' επιχευρηματικό κέρδος. Γιατί να κινδυνεύσουν τά πάντα, κα- ταπατώντας τον νόμο, και μένοντας έθιμα στους εκδισιασμούς των υπαλλήλων τους;

Ο Τζούλιους Τρένγκολντ δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον γι' αυτή την άποψη του ζήτηματος. 'Εκείνο που τον ένδιφε- ρε ήταν τά μέτρα ασφαλείας που χρησιμοποιούσαν τά καζίνα για να έξουδετερώσουν τις άπάτες των παικτών.

— Ασφαλώς, συμφώνησε, μετά από τόσα χρόνια πείρας, θά έχουν επινοήσει ένα «σχεδόν» τέλεινο σύστημα ασφαλείας. 'Αλλ' αυτό τό «σχεδόν» είναι πού μάς ένδιαφέρει. Όλα τά ανθρώπινα είναι άτελή, γιατί και ο ίδιος ο άνθρωπος πατέ δεν είναι τέλειος. Κατά συνέπεια, θά πρέπει να υπάρχει μία ρωγμή στον θώρακα των καζίνων. Όχι μεγάλη ρωγμή, αλλά πάντως, μία κάποια ρωγμή.

— Καί ποιά, κατά τη γνώμη σας, είναι η ρωγμή στον θώρακα της ρουλέτας;

— Τό γεγονός ότι η ρουλέτα δεν είναι καθ' όλολήθειαν τυχερό παιχνίδι.

— Πολλοί θά διαφωνούσαν με τη γνώμη αυτή, τού είπα.

— Πολλοί διεφώνησαν με τον Γαλιλαίο και τον Νεύτωνα, και με όλους τούς άλλους που ξεφύγαν από την πεπατημένη, ήταν η αλυσονική απάντησή, που με έκανε να καταλάβω, πό- σο πιά είχε κατακυλήσει στον κατήφορο της αβυσσότητας. Δεν νομίζω ότι είναι δυνατόν να περάσει κανείς τόσα χρόνια στη ρουλέτα σάν γκρουπιέρης, στεφανοποιώντας τη μικρή κοκκι- λώνα μπάλλα χωρίς να αποκτήσει μια κάποια ιδιαίτερη ικανό- τητα. Έσείς τί λέτε; Όχι έβδαια τόση πολλή ικανότητα ώσ- τε να μετατρέψετε τό παιχνίδι από τυχερό σε παιχνίδι δεξιο- τεχνίας — τούτο είναι παλιό — αλλά άρεκετά πάντως ικα- νότητα, ώστε, να παρεμβείτε στο παιχνίδι και κάποια δεξιο- τεχνία. Τό παραδέχεστε;

— Τό παραδέχομαι μόνο σάν δυνατότητα, τού είπα.

— Τότε άπό τό παραδέχεστε αυτό, συνέχισε, τότε πρέπει να δυσλογησέτε ότι και τό παρωδό της έκπαιδότης ποικίλλει ανάλογα με τό άτομο, άν και με τη σειρά μου θά δυσλογήσω κι' εγώ ότι οι γκρουπιέρηδες που αποκτούν αυτή την ικανό- τητα, είναι πραγματικά άσημαντη μεσοπρόβια, γιατί θά πρέπει να είναι κανείς άρκτος άνόητος για να διαλέξη ένα τόσο πλη- νητικό επάγγελμα. 'Αλλ' ως προσωρατούμε σ' αυτή την άσημα- τη μειωφρία, στον άνθρωπο που γυρίζοντας την μπάλλα, βλέ- πει τον έαυτό τον κάπως σάν θεό, άφου έχει τη δύσνη να νο- ρίζει ή να εξαφανίζει προιονάτες. 'Ισως αυτοί οι άνθρωποι να αισθανώνται ότι είναι η προσωποποίηση της Τύχης. Ποιος ξέ- ρει τί φιλοδοξίες στοιχειώνονται μέσα στις άκέρεις ατόων των όνειροπαλών ρουπότ που όμοιάζουμε γκρουπιέρηδες; Φαντάζε- στε πόσο αυτή η σκέψη θά τους έχη κάνει εξαιρετικά άγρια σέξ.

Σίγουρα είχε άποφασίσει κάμπολλες σκέψεις στο πρόβλημα για να τό υποστηρίξη με τόση λογική επισηματικότητα. 'Α- νάλογα έκατα τί να σκεφτόταν άραγε κι' αυτό η Τζάνετ; 'Αλ- λά δεν νομίστηκε να περιγράψω πολύ.

— Νομίζω, μισώμ, είπες μισολέγοντας τά μάτια, όταν στο σαλόνι είχαμε άπομείνει μονάχα οι τρεις μάς, πως άν έ- νας γκρουπιέρης διαβήτη τέτια ικανότητα που λές, ασφαλώ- τας τό έρώτημα τούς ανθρώπους που... χμ, εκείνους που ά- «πάτες».

— Ασφαλώς, είπα, αλλά νομίζω πως άν τό άντιληφθή ή διεύθυνσι του καζίνο, σε λίγο θά είναι τέως γκρουπιέρης, με μια ζωοφον εντομή στολή, να σπάξη χαλίνα.

— Δεν έχω πάει ποτέ μου σε καζίνο, είπες χαμογελώντας η Τζάνετ, χωρίς να δώση σημασία στα λόγια μου. Θά με πιά- σεί, σάς παρακαλώ.

— Άν ο πατέρας σας δεν έχη αντίρρηση, με μεγάλη μου ευχαρίστηση.

Ο Τζούλιους Τρένγκολντ φάνηκε ευχαριστισμένος απ' άν (Συνέχεια στη σελίδα 52)

Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟ-
ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Ὁ νε-
κρὸς Ντ' Ἀρτανιάν
βρίσκει στὴ Παρίσι, μὲ
τὴ φιλοδοξία νὰ γίνη
Βασιλικὸς Σωματοφύ-
λαξ. Ἐπειτα ἀπὸ μίαν
παρεξήγησιν ἀνταρξί-
ας, τὴν μονομαχίαν μὲ
τοὺς δεινότερους ξιφο-
μάχους τῶν Σωματοφύ-
λακων, τὸν Πόρβο, τὸν
Ἀραμὶ καὶ τὸν Ἀθω.
Ἀλλὰ ἐκπαθύνουν οἱ
ἐνδρεῖς τοῦ Καρδινάλι-
ου Ρισελιέ γιὰ νὰ τοὺς
συλ' ἴδουν. Οἱ τρεῖς ἀν-
τιμαρτυροῦνται ἀντιμε-
τώπιζον ἀπὸ κοινὸ καὶ
τοὺς συντρίβουν. Καὶ
αὐτὸ θεμελιώνει τὴν
μετέπειτα φιλίαν τους.

3ον

Σὲ μίαν στιγμὴν τὸ
ξίφος τοῦ Μπερνα-
ζού ἔλαμψε στὸ χεῖρ τοῦ καὶ τινάχτηκε. Ἀλ-
λὰ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν στεκόταν ἀπότομος καὶ
τὰ δύο σπαθιά στουρώσανε. Ὁ Μπερναζού
ἀναγκάστηκε νὰ γόνη ἕνα δῆμα πίσω. Κα-
θὼς τραβότανε, ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ἐλευθέρω-
σε τὸ ὅπλο του, τινάχτηκε καὶ χτύπησε ἐ-
λαφρὰ τὸν Μπερναζού στὸν ὦμο. Ἀμέσως
πισωπάτησε καὶ ὤρωσε τὸ σπαθί του, ἀλλὰ
ὁ Μπερναζού φώναζε πὺς δὲν ἦταν τίποτα,
ὥρμησε μπροστὰ καὶ οἰκτίστηκε πάνω στὸ ξί-
φος τοῦ Ντ' Ἀρτανιάν.

Δὲν ἔπρεπε, οὐτε παραδέχτηκε τὴν ἥττα
του, ἀλλὰ παραπατώντας ἐφίσε σ' ἕνα
γειτονικὸ μέγαρον πὺς ζούσε ἕνας συγγενὴς
του. Ὁ Ντ' Ἀρτανιάν, χωρὶς νὰ ξέρη πόσο
βαρεῖα ἦταν τοσυντισμένος, τὸν ἀκολού-
θησε. Δυὸ φίλοι τοῦ Μπερναζού βγήκαν ἀ-
πὸ τὸ μέγαρον καὶ οἰκτίσαν πάνω στὸν Ντ'
Ἀρτανιάν. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ παρουν-
σάστηκαν ὁ Ἀθως, ὁ Πόρβος καὶ ὁ Ἀρα-
μῆς.

Ὅταν ἔπρεπε ὁ Μπερναζού, οἱ φίλοι τοῦ
βρίσκαν:

— Στὰ δπλα!
— Ἄνδρες, τὴς φουράς τοῦ Καρδινάλιου
βρῆσαν ἐξω ἀπὸ τὸ γειτονικὸ σπίτι. Τρεῖς
στρατιῶτες πὺς πενοῦσαν τυχαία τράδη-
ξαν τὰ σπαθιά τους.

— Στὰ δπλα, σωματοφύλακες! Στὰ δ-
πλα! καὶ στάθηκαν στὸ πλευρὸ τοῦ Ντ'
Ἀρτανιάν καὶ τῶν φίλων του. Ἡ μάχη γε-
νικεύθηκε.

Καθὼς ἔφασαν καὶ ἄλλοι, ἡ παράταξι
τῶν σωματοφύλακων τοῦ Βασιλέως ἐπεκρά-
τησε. Οἱ ἄνδρες τοῦ Καρδινάλιου παρα-
δέχτηκαν τὴν ἥττα τους καὶ ὑπεχώρησαν.

Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ χτύπησε ἐνδεκά. Ὁ
Ντ' Ἀρτανιάν καὶ οἱ οἰῶλοι τοῦ θυμήθηκαν
τὸ ραντεβού μὲ τὸν Βασιλιά καὶ ἔσπευσαν
στὸ ἀρχιερεῖο τοῦ κυρίου ντὲ Τρεβίγ.

— Γρήγορα στὰ ἀνάκτορα, εἶπε ὁ λοχα-
γὸς ἀπὸ ἄκουσε τὴν ἀναφορά γιὰ τὴν μά-
χη. Πρέπει νὰ δοῦμε τὸν Βασιλιά πρὶν τὸν
συναρτήσῃ ὁ Καρδινάλιος.

Ἐσπευσαν στὸ παλάτι, ἀλλὰ ἐκεῖ ἔμα-

θαν ὅτι ὁ Βασιλιάς εἶχε πάει στὸ κυνήγι
καὶ ὅτι ὁ Καρδινάλιος ἦταν μαζί του.
— Μὰς πρόλαβε, εἶπε ὁ Τρεβίγ. Θὰ προ-
σπαθίσω νὰ δώ ἀπὺς τὸ βράδυ τὸν Βασι-
λιά, ἀλλὰ δὲν σὰς συμβουλεύω νὰ τὸ δια-
κινδυνεύετε καὶ σὰς.

Γιὰ τὰ δεκαὶ πῶς ἀκριβῶς συνέβησαν
τὰ πράγματα ὁ κύριος ντὲ Τρεβίγ, πῆγε
πρῶτος στὸ μέγαρον τοῦ δούκα ντὲ λὰ Τρε-
μούγ, ὅπου εἶχαν μεταφέρει τὸν Μπερνα-
ζού.

— Κύριε, ἀρχισε, καὶ οἱ δύο μὰς ἔχουμε
λόγους νὰ παραπονοῦμεθα καὶ ἀδμονῶν νὰ
ἐξακαθίσω αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Πῶς εἶναι ὁ
κύριος Μπερναζού;

— Πολλὴ βαρεῖα, κύριε. Τὸ ξίφος τοῦ πρῦ-
πος τὸν πνέμονα.

— Μπορεῖ νὰ μιλήσῃ;

— Μόλις καὶ μετὰ βίας.

— Πάμε νὰ τὸν δοῦμε, κύριε καὶ νὰ τὸν
ρωτήσουμε νὰ μὰς ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Μπερναζού ἤνεν πολὺ ἐξασθενημένος,
ἀλλὰ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Ἐστὶ πὺς βρι-
σκόταν μεταξὺ ζῆφης καὶ θανάτου, ἤθελε νὰ
πῇ μόνον τὴν ἀλήθειαν, καὶ διηγήθηκε ὅλο τὸ
ἐπεισόδιον, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν προσβολὴ
πὺς εἶχε κάνει στὸν Ντ' Ἀρτανιάν.

Αὐτὸ ἦταν ἐκεῖνος πὺς ἤθελε ὁ Τρεβίγ.
Εὐχάρησε στὸν Μπερναζού γρήγορῃ ἀνάρ-
ρωσι καὶ γυρνώντας στὸ μέγαρό του, κά-
λεσε τοὺς τέσσαρες φίλους.

Ὅλοι οἱ σωματοφύλακες παῖνευαν τὸν
Ντ' Ἀρτανιάν, ἐνῶ ὁ Τρεβίγ σάπαινε καὶ
γυμνάσιν μέσα του βλέποντας πόσο γεν-

ναῖος ἦταν ὁ νεαρὸς Γασκῶνος.

Μετὰ ἐκίνησαν νὰ τὸ παλάτι. Ὅταν
τελικά παρουσιάστηκε ὁ Βασιλιάς, ντυμέ-
νος μὲ τὴν κυνηγετικὴν του στολή καὶ κατα-
σκονισμένος, μὰς διέειρε μπότρες καὶ κρα-
τώντας ἕνα μαστίγιον, ὁ Τρεβίγ κατάλαβε
πῶς ἦταν πολὺ κακοδιάθετος. Ὁ Βασιλιάς
πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακες
χωρὶς νὰ μιλήσῃ καὶ μόλις χαϊρέτησε τὸν
ντὲ Τρεβίγ. Μῆρες στὰ διαμερίσματά του.

— Περιμένετε δέκα λεπτά, εἶπε στοὺς
ἄνδρες τοῦ ντὲ Τρεβίγ. Ἄν πάμε ὅλα καλὰ
θὰ σὰς φωνάξω.

Καὶ μῆρες μὲ θάρρος στὸν κοιτῶνα τοῦ
Βασιλιά.

— Πῶς εἶσθε, Μεγαλειότατε;

— Πολλὴ ἀσχημα, κύριε. Πολλὴ ἀσχημα.

— Μπορεῖ νὰ μιλήσῃ;

— Μόλις καὶ μετὰ βίας.

— Πάμε νὰ τὸν δοῦμε, κύριε καὶ νὰ τὸν
ρωτήσουμε νὰ μὰς ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Μπερναζού ἤνεν πολὺ ἐξασθενημένος,
ἀλλὰ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Ἐστὶ πὺς βρι-
σκόταν μεταξὺ ζῆφης καὶ θανάτου, ἤθελε νὰ
πῇ μόνον τὴν ἀλήθειαν, καὶ διηγήθηκε ὅλο τὸ
ἐπεισόδιον, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν προσβολὴ
πὺς εἶχε κάνει στὸν Ντ' Ἀρτανιάν.

Αὐτὸ ἦταν ἐκεῖνος πὺς ἤθελε ὁ Τρεβίγ.
Εὐχάρησε στὸν Μπερναζού γρήγορῃ ἀνάρ-
ρωσι καὶ γυρνώντας στὸ μέγαρό του, κά-
λεσε τοὺς τέσσαρες φίλους.

Ὅλοι οἱ σωματοφύλακες παῖνευαν τὸν
Ντ' Ἀρτανιάν, ἐνῶ ὁ Τρεβίγ σάπαινε καὶ
γυμνάσιν μέσα του βλέποντας πόσο γεν-

ναῖος ἦταν ὁ νεαρὸς Γασκῶνος.

Μετὰ ἐκίνησαν νὰ τὸ παλάτι. Ὅταν
τελικά παρουσιάστηκε ὁ Βασιλιάς, ντυμέ-
νος μὲ τὴν κυνηγετικὴν του στολή καὶ κατα-
σκονισμένος, μὰς διέειρε μπότρες καὶ κρα-
τώντας ἕνα μαστίγιον, ὁ Τρεβίγ κατάλαβε
πῶς ἦταν πολὺ κακοδιάθετος. Ὁ Βασιλιάς
πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακες
χωρὶς νὰ μιλήσῃ καὶ μόλις χαϊρέτησε τὸν
ντὲ Τρεβίγ. Μῆρες στὰ διαμερίσματά του.

— Περιμένετε δέκα λεπτά, εἶπε στοὺς
ἄνδρες τοῦ ντὲ Τρεβίγ. Ἄν πάμε ὅλα καλὰ
θὰ σὰς φωνάξω.

Καὶ μῆρες μὲ θάρρος στὸν κοιτῶνα τοῦ
Βασιλιά.

— Πῶς εἶσθε, Μεγαλειότατε;

— Πολλὴ ἀσχημα, κύριε. Πολλὴ ἀσχημα.

— Μπορεῖ νὰ μιλήσῃ;

— Μόλις καὶ μετὰ βίας.

— Πάμε νὰ τὸν δοῦμε, κύριε καὶ νὰ τὸν
ρωτήσουμε νὰ μὰς ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Μπερναζού ἤνεν πολὺ ἐξασθενημένος,
ἀλλὰ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Ἐστὶ πὺς βρι-
σκόταν μεταξὺ ζῆφης καὶ θανάτου, ἤθελε νὰ
πῇ μόνον τὴν ἀλήθειαν, καὶ διηγήθηκε ὅλο τὸ
ἐπεισόδιον, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν προσβολὴ
πὺς εἶχε κάνει στὸν Ντ' Ἀρτανιάν.

Αὐτὸ ἦταν ἐκεῖνος πὺς ἤθελε ὁ Τρεβίγ.
Εὐχάρησε στὸν Μπερναζού γρήγορῃ ἀνάρ-
ρωσι καὶ γυρνώντας στὸ μέγαρό του, κά-
λεσε τοὺς τέσσαρες φίλους.

Ὅλοι οἱ σωματοφύλακες παῖνευαν τὸν
Ντ' Ἀρτανιάν, ἐνῶ ὁ Τρεβίγ σάπαινε καὶ
γυμνάσιν μέσα του βλέποντας πόσο γεν-

ναῖος ἦταν ὁ νεαρὸς Γασκῶνος.

Μετὰ ἐκίνησαν νὰ τὸ παλάτι. Ὅταν
τελικά παρουσιάστηκε ὁ Βασιλιάς, ντυμέ-
νος μὲ τὴν κυνηγετικὴν του στολή καὶ κατα-
σκονισμένος, μὰς διέειρε μπότρες καὶ κρα-
τώντας ἕνα μαστίγιον, ὁ Τρεβίγ κατάλαβε
πῶς ἦταν πολὺ κακοδιάθετος. Ὁ Βασιλιάς
πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακες
χωρὶς νὰ μιλήσῃ καὶ μόλις χαϊρέτησε τὸν
ντὲ Τρεβίγ. Μῆρες στὰ διαμερίσματά του.

— Περιμένετε δέκα λεπτά, εἶπε στοὺς
ἄνδρες τοῦ ντὲ Τρεβίγ. Ἄν πάμε ὅλα καλὰ
θὰ σὰς φωνάξω.

Καὶ μῆρες μὲ θάρρος στὸν κοιτῶνα τοῦ
Βασιλιά.

λοι πέρασαν μίαν ἀνίστην νύχτα καὶ ἔβρα-
σαν στὸ παλάτι πολὺ πρῶτ.

— Ὁ κύριος ντὲ Τρεβίγ, εἶναι μὲ τὸ
Βασιλιά, τοὺς εἶπεν.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά ἀδμονίας ὁ
δούξ παρουσιάστηκε.

— Κύριε ντὲ Τρεβίγ, εἶπε. Εἶπα στὴν Α.

μονάχο σὲ μίαν γέφυρα. Λεγόταν Πλανσέ,
καὶ ὅταν εἶδε τὸ τραπέζι καὶ τὸ χρυσάφι,
σκέφτηκε πῶς εἶχε κάνει τὴν τύχη του. Ἀρ-
γότερα, σὰν ἔμαθε πῶς ὁ ἀφέντης του εἶχε
ἕνα μόνο κρεβάτι καὶ πῶς αὐτὸς ἔπρεπε
νὰ κοιμάται κατάχαμα τὰ δεινὰ του ἔ-
σθησαν.

σεῖς, μίαν καὶ μόλις εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν
ἐπαρχίαν του γιὰ νὰ δεθῇ καταμεσίς ἑνὸς
καινούργιου κόσμου, υιοθέτησε τὴς συνήθει-
ες τῶν φίλων του.

Κάθε πρῶτὸ στίς ὀκτὼ παρουσιάζονταν
στὸν κύριον ντὲ Τρεβίγ νὰ πάρουν τὸ σῦνθη-
μα καὶ τὴς διατάξεις τῆς ἡμέρας. Ἄν καὶ
δὲν ἦταν σωματοφύλακος ὁ Ντ' Ἀρτανιάν
ἐκτελοῦσε τὰ καθήκοντα τοῦ σωματοφύλα-
κος μὲ συγκινητικὴν πεῖθαρχίαν. Πάντοτε ἔκα-
νε ὑπηρεσία, γιὰτὶ ὅποτε οἱ φίλοι τοῦ ἦσαν
ἐπιφυλακὴ τοὺς κρατοῦσε συντροφία. Ἐγίνε
γνωστὸς στὸ ἀρχιερεῖο τῶν σωματοφύλακων,
ὅπου ὅλοι τὸν θεωροῦσαν καλὸ σύντροφο.

Ἀπ' τὴν ἄλλη πάλι καὶ οἱ τρεῖς φίλοι ἤ-
σαν τὸ ἴδιον ἀφωσιωμένοι στὸν νεαρὸ τοῦς
φίλο. Τόση ἦταν ἡ φιλία τους ὥστε κάθε
μέρα ἦταν μαζί. Εἴτε γιὰ δουλειά, εἴτε γιὰ
γλέντι, εἴτε γιὰ μονομαχίαν εἴτε γιὰ σπόρ,
ἦταν πραγματικὰ ἀχώριστοι.

Σὲ λίγο καιρὸ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ἔγινε ὁ
πρωτόδικος σωματοφύλακος στὸ λόχο πὺς
διοικοῦσε ὁ κύριος ντὲ Ἐσάρ. ὅπως εἶχε
διατάξει ὁ Βασιλιάς. Ἐδῶ ἔπρεπε νὰ ὑπὴρ-
ρετῇ δύο χρόνια πρὶν κληθῇ ἄξιος γιὰ νὰ
γίνη σωματοφύλαξ. Μ' ἕνα ἀναστεναγμὸ ὁ
Ντ' Ἀρτανιάν δέχτηκε τὸν ὀρίσμο τοῦ καὶ
τὴν στολή πὺς ἀντιστοιχοῦσε στὴν νέα του
θέσι.

Ἡ φιλοδοξία τοῦ καὶ γίνη σωματοφύλα-
κος ἔμεινε ἀμετάβλητη καὶ θεωροῦσε τὸν
ἐαυτὸ τοῦ τυχερὸ πὺς εἶχε κερδίσει τὴν φι-
λία τόσο ἀξιῶν σωματοφύλακων ὅπως ὁ
Ἀθως, ὁ Πόρβος καὶ ὁ Ἀραμῆς. Τώρα, καὶ
οἱ τρεῖς φίλοι τοῦ ἔκαναν μαζί του ὑπηρε-
σία, ἐστὶ ὁ ντὲ Ἐσάρ εἶδε ὅτι παῖνοντας
τὸν νεαρὸ Γασκῶν στὸν λόχο του, εἶχε προ-
σλάβει στὴν πραγματικότητα τέσσαρες ἄν-
δρες.

Πότε - πότε οἱ τέσσαρες ἀχώριστοι βρι-
σκοταν ἀδέκαροι. Τὰ σαράντα χρυσὰ νομῖ-
σματά τοῦ Βασιλιά δὲν κράτησαν πολὺ, καὶ
ὅτι χρήματα ἀποκοῦσε ὁ καθένας τὰ μοι-
ραζόμενος μετὰ τοὺς ἄλλους τρεῖς.

Οἱ τρεῖς σωματοφύλακες ἦταν εὐχαριστη-
μένοι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ζωῆς, ἀλλὰ ὁ Ντ'
Ἀρτανιάν δὲν ἦταν. Ἐνοῖαζε ὅτι τέσσερις
γενναῖοι, ἔξυπνοί, δραστικὲς ἄνδρες ἔπρεπε
νὰ ἔχουν καὶ κάποιο ἄλλο σκοπὸ στὴ ζωὴ
τους, πέρα ἀπὸ τὰ σουλάτσα, τὰ μαθήμα-
τα ἐξομωχίας, τὴς μονομαχίας καὶ τὰ
γλέντια.

Πραγματικὰ, ἔτσι ὅπως ἦταν τέσσερις
ἀνθρωποὶ ἀφωσιωμένοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλον,
ἀπὸ τὰ πουργιὰ τους μέχρι στὴ ζωὴ τους,
διέθεταν μίαν πανίσχυρην δύναμιν πὺς θὰ μπο-
ροῦσε νὰ ἐκπληρώσῃ μίαν μεγάλαν ἀποστολήν,
φτάνει μόνον νὰ μποροῦν νὰ δοῦν ποῦ
θὰ ἦταν αὐτὴ ἡ ἀποστολή. Ἐμφανιζόμενος
ὁ Ντ' Ἀρτανιάν πὺς οἱ ἄλλοι δὲν τὸ εἶχαν σκε-
φθῇ αὐτὸ προηγουμένως.

Ἐνα ἀπόγευμα ὁ Ντ' Ἀρτανιάν καθό-
ταν μόνος στὸ δωμάτιό του καὶ ἐτίριβε τὸ
μυαλό του γιὰ νὰ βρῇ ἕνα μεγαλοπρεπὲς ἡ-
ποστολή, ὅταν χτύπησαν τὴν πόρτα. Ὁ
Πλανσέ ἀνοίξε καὶ ὑπῆρχε ἕνας μεσοκόπος
ἄνδρας. Ἦταν ὁ κύριος Μπουσσέ, ὁ σπι-
τονοικοκύρης.

— Μπορὸ νὰ σὰς δώ ἰδιαιτέρως, κύριε;
ρώτησε. Ἀκούσα νὰ λέγῃ ὅτι εἶσθε πολὺ γεν-
ναῖος, συνέχισε μόλις βγῆκε ὁ Πλανσέ. Μπο-
ρὸ νὰ σὰς ἐξομολογήθῃ τὰ βάσανά μου;

— Μιλήστε, κύριε. Μιλήστε.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 48)

Μ. ὅτι τὸ λάθος ἦταν ὅλο τοῦ Μπερναζού.
Ὁ Βασιλιάς παρουσιάστηκε στὸ καὶ ὦφ.

— Πέραστε, γενναῖοι μου φίλοι,
πέραστε, εἶπε στοὺς τέσσαρες φίλους.
Πρέπει νὰ σὰς μαλλώσω. Πῶς, στὴν
ὀργή, συνέχισε, μέσα σὲ δυὸ μέρες ἐσεῖς οἱ
τέσσερις θέσατε ἐκτός μάχης ἑπτὰ σωμα-
τοφύλακες τοῦ Καρδινάλιου. Πῶς πολ-
λοὺς κύριοι. Ἄν συνεχίσετε ἐτσι, ὁ Καρ-
δινάλιος θὰ πρέπει ν' ἀνανεῶν τὸν λόχο
του κάθε τρεῖς ἑβδομάδες. Καλὰ πότε - πότε
ἀπὸ ἕνα, ἀλλὰ ἐπτά!

— Ἦλθαν γιὰ νὰ ζητήσουν συγγνώμην,
Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Τρεβίγ.

— Νὰ ζητήσουν συγγνώμην! εἶπε ὁ Βα-
σιλιάς. Δὲν φαίνονται, καὶ τόσο συντριμμέ-
νοι, ἴδιως ὁ νεαρὸς Γασκῶνος μὰς. Πλη-
σισσε, νεαρέ.

Ὁ Ντ' Ἀρτανιάν πλῆρξασε, δίνοντας στὸ
πρόσωπό του μίαν ἐντυπωμένην ἔκφρασι.

— Μ' αὐτὸς εἶναι σχεδὸν παιδί, Τρεβίγ.
Ἐπιμένετε ὅτι τοσυντισα τὸν Ζουσσάκ;

— Καὶ τὸν Μπερναζού.

— Ἐπίσης, προσέφερε ὁ Ἀθως, ἂν δὲν
μὲ εἶχε σώσει ἀπὸ τὸν Καρυσάκ δὲν θὰ
εἶχα τὴν τιμὴ νὰ δρίσκωμαι τώρα ἐνώπιον
τῆς Μεγαλειότητός σας.

— Πράγματι, ὁ νεαρὸς εἶναι ἥρωας. Ἀλλὰ
σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τίς ἀπασχολήσεις πολ-
λοὶ μανδῆρες ἐκτελοῦνται πολλὰ σπαθιά
σπάζουν. Καὶ οἱ Γασκῶν εἶναι φτωχοί.

— Μεγαλειότατε, πῶς νὰ ὁμολογήσω
ὅτι δὲν ἀνακαλύψαμε ἀκόμη χρυσάφι;

— Λὰ Σενονίγ πῆνευαν νὰ μοῦ φέρῃς
σαράντα πιστόλες. Καὶ τώρα, νεαρέ, διηγῇ-
σου μοῦ πῶς ἔγιναν ὅλα.

Ὁ Ντ' Ἀρτανιάν διηγήθηκε τὰ συμβάν-
τα τῆς προηγουμένης ἡμέρας.

— Μάλστα, εἶπε ὁ Βασιλιάς, ὅπως ἀ-
κριβῶς μοῦ τ' ἀνέφερε καὶ ὁ Δούξ. Ὁ καπ-
μένος ὁ Καρδινάλιος. Ἀλλὰ φάνει ἡ ἐκδι-
κσις, κύριοι. Ὅριστε ὁ Βασιλιάς πῆρε μίαν
χούφια χρυσὰ νομίσματα ἀπὸ τὸ πουργί
του καὶ τὰ ἔβλεπε στὸ χεῖρ τοῦ Ντ' Ἀρ-
τανιάν. Ἀπόδειξις τῆς εὐσεβείας μου. Σὰς
εὐχαριστῶ γιὰ τὴν νομιοφροσύνη σας, κύ-
ριοι. Βασίζομαι σ' αὐτήν.

— Μεγαλειότατε, φώναξαν καὶ οἱ τέσσε-
ρις. Εὐχαριστῶμε νὰ νῖνουμε κομμάτια γιὰ
νὰ ὑπηρετήσωμε τὸν βασιλῆά μας.

— Ὅχι, ὁχι! σὰς προσηύχην ὁλόκληρον.
Θὰ εἶστε πρὶν χροῖσιν ἐτσι. Τρεβίγ, τοπο-
θέτησε τὸν νεαρὸ στὸν λόχο τοῦ κυρίου ντὲ
Ἐσάρ, μέχρι νὰ τὸν πύρρε στὸν λόχο τῶν
σωματοφύλακων.

Ὁ Βασιλιάς γέλασε μετὰ κέφι.

— Ὁ Καρδινάλιος θὰ σάσῃ ἀπὸ τὸ
κακό του.

ΟΛΟΙ ΓΙΑ ἕΝΑ ΚΑΙ ἕΝΑΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Καὶ τώρα οἱ τρεῖς ἀχώριστοι ἔγιναν οἱ
τέσσερις ἀχώριστοι. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα πὺς
ἔκανε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν φυγόντας ἀπὸ τὸ
παλάτι ἦταν νὰ μοιράσῃ τὰ σαράντα χρυ-
σὰ νομίσματα στῶς φίλους του κρατώντας
γὰ τὸν ἐαυτὸ τοῦ μονάχοι τὰ δέκα.

Ἐπειτα ζήτησε τὴν συμβουλὴν τους, μὲ
ποῖον τρόπο νὰ ἐξοδεῖ τὰ λεπτά του, γιὰτὶ
ἔφερε τὸν νεαρὸν κυλῶνα, χαλαρῶμεν. Ἐ-
τρωγον μαζί, ἐπικρίναν μαζί, δουλεύαν μαζί.
Ἡ ζωὴ καὶ τὸν νεαρὸν ἦταν ἕνα. Ὁ
Ντ' Ἀρτανιάν πὺς δὲν εἶχε ὁ κές του σῦν-
θη.

Ὁ Βασιλιάς γέλασε μετὰ κέφι.

— Ὁ Καρδινάλιος θὰ σάσῃ ἀπὸ τὸ
κακό του.

ΟΛΟΙ ΓΙΑ ἕΝΑ ΚΑΙ ἕΝΑΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Καὶ τώρα οἱ τρεῖς ἀχώριστοι ἔγιναν οἱ
τέσσερις ἀχώριστοι. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα πὺς
ἔκανε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν φυγόντας ἀπὸ τὸ
παλάτι ἦταν νὰ μοιράσῃ τὰ σαράντα χρυ-
σὰ νομίσματα στῶς φίλους του κρατώντας
γὰ τὸν ἐαυτὸ τοῦ μονάχοι τὰ δέκα.

Ἐπειτα ζήτησε τὴν συμβουλὴν τους, μὲ
ποῖον τρόπο νὰ ἐξοδεῖ τὰ λεπτά του, γιὰτὶ
ἔφερε τὸν νεαρὸν κυλῶνα, χαλαρῶμεν. Ἐ-
τρωγον μαζί, ἐπικρίναν μαζί, δουλεύαν μαζί.
Ἡ ζωὴ καὶ τὸν νεαρὸν ἦταν ἕνα. Ὁ
Ντ' Ἀρτανιάν πὺς δ

Τὸ τραγικὸ ναυάγιο τοῦ «Βολτούρνο»

ΤΟΥ Α. ΧΟΕΛΙΓΚ

ΜΙΑ βραδιά τοῦ Ὀκτωβρίου, στὴ μέση τῆς ἀπεστάσεως μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Νέας Ὑόρκης, τὸ μικρὸ ὀλλανδιστὸ τάνκερ «Σαρλούα» πλεύρισε ἕνα κατεστραμμένο ἀπὸ τὴ φωτιά σκάφος, πρὸς τὴν πρὶν τοῦ ἔφερε τὸ ὄνομα «Βολτούρνο».

Ὁ πλοίαρχος Σμίτ κατέβασε μιὰ δάρκα καὶ σὲ λίγο ἀνέβηκε στὸ κατεστραμμένο σκάφος. Τὸ κατὰστρωμά του ἦταν ζεστὸ ἀκόμα καὶ μαυρισμένο ἀπ' τὴ φωτιά. Καὶ στὸν πυργίσκο του δὴκε μερικὰ ἀπηυδρωκωμένα πτώματα.

Τὸ πλοῖο ἦταν ἔρημο καὶ ὅλα μέσα σ' αὐτό, ἐπιπλα, σκάλες, πόρτες, εἶχαν γίνει στάχτη. Καὶ πάνω στὸ κατὰστρωμά του δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνα σωσίδιο.

Τὸ «Σαρλούα» δὲν εἶχε ἀσύρματο. Καὶ καθὼς ὁ Σμίτ ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν ὑπῆρχε οὔτε ψυχὴ ζωντανή σ' αὐτὸ τὸ ναυάγιο, ἀπεφάσισε νὰ τὸ θυσιάσει, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴ ναυτικὴ γραμμή. Ἔτσι, μιὰ ὁμάδα ἀπὸ τοὺς τολμηροτέρους ναυτοὺς τοῦ κατέβηκαν μὲ προφύλαξι στὸ μηχανοστάσιο καὶ ἀνοίξαν τοὺς κρουνοὺς, ἀπ' ὅπου ἄρχισε νὰ μπαίνει μὲ τρομακτικὴ πίεσι τὸ νερὸ τῆς θαλάσσης.

Σὲ μιὰ ὥρα, τὸ «Βολτούρνο» εἶχε ταφῇ στὰ βαθειὰ νερά τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τὸ «Σαρλούα» συνέχισε τὸ ταξίδι του...

Ὁκτὼ μέρες κορτερά, τὸ «Βολτούρνο» εἶχε ἀφήσει τὸ Ρότερνταμ μὲ προορισμὸ τὴ Νέα Ὑόρκη μέσω Χάλιφας. Ἦταν ἕνα μέτριο καράβι 3.600 τόνων, φορτωμένο μὲ λάδια, κρασί, χημικὰ προϊόντα καὶ ἄλλα ἐμπορεύματα. Μετέφερε ἐπίσης 564 ταξιδιώτες, μετανάστες κατὰ τὸ πλείστον, ἀπὸ τὰ Βαλκάνια, τὴν Ἀνατολή, τὴν Πολωνία καὶ τὴ Γερμανία. Τὸ πλήρωμα τοῦ ἀποτελεῖτο ἀπὸ 93 ἀνδρες.

Ἡ Πέμπτη, 9 Ὀκτωβρίου 1913, ἡμέρωσε ἀγρία καὶ συνεφισμένη. Πολὺ λίγοι εἶχαν κοιμηθῇ ἐκεῖνη τὴ νύχτα, καθὼς ὁ πλοίαρχος Φράνσις Ἴντε προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ στὸ καράβι τὴ σωστὴ πορεία του.

Σὲ μιὰ καμπὴ τῆς πρώτης θέσεως, ἡ κυρία Φ. Ἀλεξάντερ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη εἶχε ἐμπνέσει πολὺ ἀνησυχία. Τὸ προηγούμενο βράδι, ὁ νεαρὸς ἀσυρματιστὴς τοῦ πλοίου Σ. Πένγκτον τῆς εἶχε ἐκμυστηρευθῇ ὅτι σὲ ὄνειρό του εἶχε δεῖ πὼς τὸ καράβι εἶχε πιάσει φωτιά.

Ἐπόμεως καὶ ὁ καιρὸς δὲν εἶχε ση-
μειώσει καμιά μεταβολή. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς χειρότερες φθινοπωρινὲς μέρες.

Στις 6.55 ἀκριβῶς, ὁ δεύτερος πλοίαρχος Λόντιν διέκρινε τοὺς πρώτους κοπνούς. Τὸ ὄνειρό τοῦ Πένγκτον εἶχε γίνει μιὰ φοβερὴ πραγματικότητα. Τὸ πλοῖο εἶχε πιάσει φωτιά.

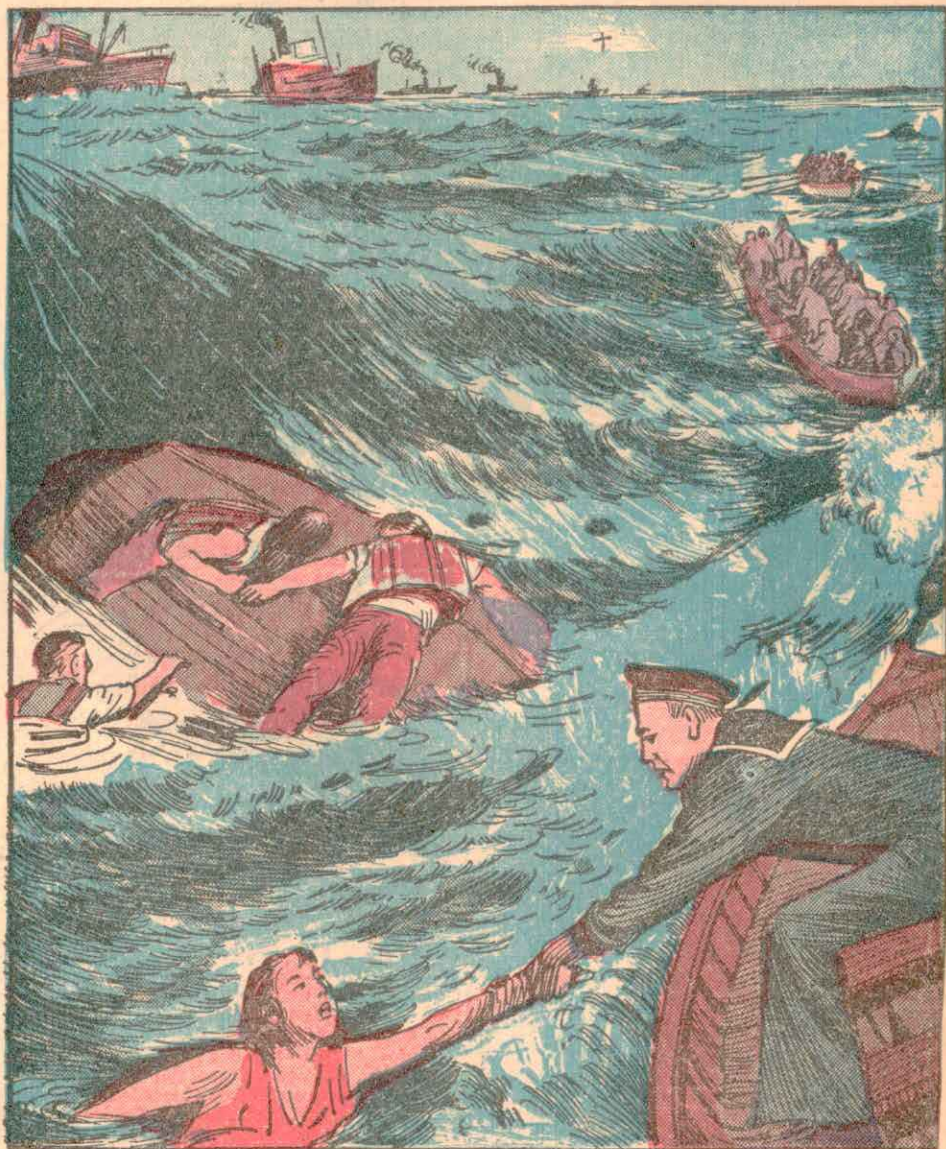
Ὁ Λόντιν ἤξερε πὼς γρήγορα οἱ φλόγες θὰ μετέδιδον μὲ τὸν δυνατὸ ἀνεμοπύρ φουρτὸ, εἰς τὴν ἀντιμέτωγὴν πρὸς τὸ πλοῖο ἦταν φορτωμένο μὲ χημικὰ προϊόντα. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, εἰδοποίησε τὸν πλοίαρχο Ἴντε καὶ ἔτρεψε ν' ἀνοίξῃ τοὺς πυρσοβεστικούς σωλήνες. Ἦταν, ὅμως, ἀργὰ καὶ τὸ ἄλμυρὸ νερὸ τῆς θαλάσσης, πρὸς χυλὸν ἀπὸ τοὺς πυρσοβεστικούς σωλήνες δὲν μπορούσε νὰ ἀνσκόπῃ τὴν ὁρμὴ τῆς φωτιάς πρὸς ὅπως ἐδείχνε ἡ πυκνότης τοῦ καπνοῦ καὶ οἱ φοβερὲς φλόγες, εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ. Τὸ «Βολτούρνο» ἦταν καταδικασμένο!

Ὁ πλοίαρχος Ἴντε κατάλαβε ὅτι δὲν

μποροῦσε ν' ἀποκρίσῃ τὸ γεγονός ἀπὸ τοὺς ταξιδιώτες. Ἐστειλε τοὺς ναυτοὺς τοῦ σὲ κάθε καμπὴ νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς ἐπιβάτες καὶ τοὺς μετανάστες, ἐνῶ ὁ νεαρὸς ἀσυρματιστὴς Πένγκτον μετέδιδε στοὺς αἰθέρους τὸ τραγικὸ μήνυμα, πρὸς τὸν ἀπὸ ἕνα χρόνον εἶχε ἀπευθύνῃ τὸ ὑπερωκεάνιο «Τιτανικός»: S.O.S... S.O.S... Σώσατε τὰς ψυχὰς μας!

τοῦ κι' οἱ ἐκρήξεις ἀκολουθοῦσαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Οἱ ταξιδιώτες εἶχαν ἀνέβῃ στὸ κατὰστρωμα, κοιτάζοντας πότε τὴ φωτιά καὶ πότε τὴν ἀγρία θάλασσα. Ἐνῶ ὁ νεαρὸς ἀσυρματιστὴς εἶχε συγκεντρώσει τοὺς λίγους ὁμοθρήσκους τοῦ καὶ προσευχόταν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Πένγκτον δεχόταν τὰ μηνύματα κ' ἄλλων πλοίων, πρὸς εἶχον ἀκούσει τὴν ἐπικλήσιν του. Τὸ «Τορά», τὸ

Μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς τους, οἱ ναῦτες τῶν ἄλλων πλοίων προσπαθοῦσαν νὰ σώσουν ὅσους μπορούσαν ναυαγούς.

Κι' ὅμως, ὁ νεαρὸς ἀσυρματιστὴς δὲν μπορούσε ἀκόμα νὰ τὸ χωνέψῃ. Ἀναρωτιόταν μήπως συνεχίζονταν τὸ κατὰ ὄνειρό, πρὸς εἶχε δεῖ τὸ προηγούμενο βράδι, κι' ἔτριβε τὰ μάτια του, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσει. Ἀλλὰ ἡ ἀμφιβολία του δὲν κράτησε παρὰ λίγο δευτερόλεπτα. Ὁ δέκτης τοῦ ἀσυρμάτου τοῦ ἄρχισε σὲ λίγο νὰ κτυπᾷ μιὰ ἀπάντησι στὴ δραματικὴ ἐπικλήσιν του: «Ὁρίσατε κατεύθυνσιν! Ἐρχόμαστε!».

Ἦταν ἀπὸ τὸ «Καρνάνια», πρὸς εἶχον ἀπὸ 80 μίλια μακριά, πλέοντας πρὸς τὴν Ἰρλανδία.

Στὸ «Βολτούρνο» ἐπικρατοῦσε μεγάλη ἀνταραχὴ. Οἱ φλόγες εἶχαν ἀπλωθῇ παν-

«Ραππαχάνκε», τὸ «Κρούιλιαντ», τὸ «Μι νεάπολις», τὸ «Ντεβόνια», τὸ «Γκρόσσερ Κοϊφφουερστ», ἔπλεον μ' ὅλη τὴν ταχύτητά τους πρὸς βοήθειαν τοῦ κινδυνεύοντος «Βολτούρνο». Τὸ «Καρνάνια» θὰ ἔβρυνε τὸ μεσημέρι. Ἀλλὰ θὰ κρατοῦσε ὡς τότε τὸ «Βολτούρνο»; Κι' ἂν κρατοῦσε, θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ μεταφερθοῦν μὲ τίς δάρκες οἱ ἐπιβάτες καὶ τὸ πλήρωμα, ἀπὸ τὸ ἕνα πλοῖο στὸ ἄλλο;

Ὁ πλοίαρχος Ἴντε δὲν εἶχε καιρὸ νὰ δώσῃ ἀπάντησι σ' αὐτὰ τὰ τοιαῦτα ἐρωτήματα. Ἡ φωτιά ἀπλωνόταν μὲ τρομακτικὴ τεχνὴ καὶ κίνδυνος νιόταν ἀμεσος. Διέταξε, λοιπόν, νὰ κατεβάσουν τίς

δάρκες καὶ νὰ ἐπιβάσουν σ' αὐτὲς τοὺς ἐπιβάτες.

Ἡ πρώτη δάρκα, μὲ 24 ταξιδιώτες καὶ μερικοὺς ἀνδρες τοῦ πληρώματος ἀνετράπη ἀπὸ τὰ γιγάντια κύματα, ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε λίγα μέτρα ἀπὸ τὸ καίοντο καράβι. Καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τῆς δὲν σώθηκε.

Κατεβάστε τὴ δάρκα Νο 6, διέταξε ὁ πλοίαρχος Ἴντε. Ἀκόμα κι' ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη τραγικὴ ἀποτυχία πίστευε πὼς ἦταν προτιμότερη ἡ θάλασσα ἀπὸ τὴ φωτιά...

Στὴν Ἀμερικὴ ἡ ζωὴ ἀκολουθοῦσε τὸν κανονικὸ τῆς ρυθμὸ. Οἱ ἀθλητὲς συναγωνίζονταν στὰ γήπεδα. Ὁ πρόεδρος Οὐίλσον ἦταν σκυμμένος πάνω στὰ σχέδιά του, τὴν Οὐάσιγκτον. Στὸ Σολίσμπουρκ, δὺς λαποδύτες σκότωσαν ἕνα ἀτυνομικό. Καὶ ἡ κυρία Τσένεϊ ἐτοίμαζε μιὰ διάλεξι γιὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου...

Ἡ δάρκα Νο 6 ἀγωνίζονταν πάνω στὰ γιγάντια κύματα, ἐνῶ στὸ «Βολτούρνο» κρατοῦσαν ὅλοι τὴν ἀνάσα τους. Λίγα λεπτά ἀκόμα... Ὑστερα χάθηκε!

Ἦλθε ἡ σειρά τῆς δάρκας Νο 7. Κι' αὐτὴ, ἐπίσης, κατώθησε νὰ νικήσῃ τὰ ἐρῶτα κύματα. Μόνον τὰ πρώτα...

Μὴ κατεβάσετε, ἄλλες δάρκες! φώναξε ὁ πλοίαρχος Σμίτ. Περισσότεροι ἀπὸ ἑκατὸ ἄνθρωποι εἶχαν ἐμπνέ!

Δύο νεαροὶ Γάλλοι, ἕνα νέος καὶ μιὰ ἑταίρα, πρὸς εἶχαν παντρευθῇ πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, στέκονταν μπροστὰ στὸ κιγκλίδωμα τοῦ κατὰστρωμάτος. Ἐρρεξαν μιὰ ματιά πρὸς τὴν φωτιά πρὸς τὸν πλησιάζον ἀπειλητικῇ, ὅσο ὕστερα ἀγκαλιάζονταν κι' ἔπρεσαν στὴ

S.O.S.

Τὸ ἀπεγνωσμένο
ἐσχιζε τοὺς αἰ-
θέρους ἐκλιπαρόν-
τας βοήθεια

γλοαμερικανικοῦ πετρελατοφόρου «Ναρραγκανσέτ», πρὸς εἶχε χρειάζονταν νὰ πλῆ ὅλη τὴ νύχτα, γιὰ νὰ φθάσῃ στὸν τόπο τοῦ ναυαγίου.

Ἐρχόμαστε μὲ τὸ πρῶνὸ γάλα σας!», εἶπε ὁ ἀπάντησις. Ἀλλὰ ὁ πλοίαρχος Ἴντε πίστευε ὅτι θὰ ἦταν πολὺ ἀργά.

Τὸ σκοτάδι ἔπρεπε καὶ μόνο οἱ γλώσσες τῆς φωτιάς, πρὸς εἶχα ἀποκαλυφθῇ νὰ μεγαλύνῃ, φώτιζαν τὰ φαντάσματα, πρὸς εἶχα ἀποκαλυφθῇ νὰ μοιραῖο καράβι.

Ἐδὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε κάτι, γιὰ νὰ μᾶς σώσετε;», μετέδιδε μὲ τὸν ἀσύρματο ὁ πλοίαρχος Ἴντε...

Στὴν Ἀμερικὴ, οἱ φιλόσοφοι διάβαζαν τ' ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων. Ὁ πρόεδρος Οὐίλσον ἦταν ἀκόμα σκυμμένος στὰ σχέ-

657 ψυχὲς μέσα στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ ΔΕΝ ΗΞΕΡΑΝ ΤΙ ΝΑ ΠΡΩΤΟΔΙΑΛΕΞΟΥΝ:

Τὶς ἄγριες φλόγες πρὸς εἶχον τὸ πλοῖο ἢ τὰ μανιασμένα κύματα πρὸς εἶχον τὸ ἐσκέπαζαν

θάλασσα. Ὁ πανικὸς εἶχε κυριεύσει τοὺς ἐπιβάτες.

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, τὸ «Καρνάνια» ἔκανε τὴν ἐμφάνισιν του κι' ἄρχισε τίς προσπάθειες γιὰ νὰ πλεύριστῇ τὸ «Βολτούρνο». Ὑστερα, ὁ πλοίαρχος Μπάρ διέταξε τὸν ἀξιωματικὸ Γκάρντινερ νὰ ἐπιβιβάσῃ μὲ τοὺς καλύτερους ἄνδρες τοῦ σὲ μιὰ δάρκα. Ἦξερε πὼς ἦταν μιὰ μάταιη προσπάθεια, ἀλλὰ ὁ καπνὸς καὶ οἱ φλόγες, πρὸς εἶχαν ἀπὸ τὸ «Βολτούρνο», τὸν ἔπεισαν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ καιρὸ.

Δύο ὥρες περὶ τοῦ Γκάρντινερ ἀγωνίζονταν νὰ φθάσῃ στὸ «Βολτούρνο» ἀλλὰ καθεὶς φορὰ πρὸς εἶχε πρὸς εἶχε τὸν ἄνθρωπον πολλὰς δεκάδες μέτρα πίσω. Ἔτσι πρὸς εἶχε, στὸ τέλος, ἀναγκασθῇ νὰ παραιτηθῇ.

Δὲν μπορεῖτε νὰ πετάξετε ἕνα σχοινί; μετέδωσε ὁ πλοίαρχος Ἴντε μὲ τὸν ἀσύρμάτο του.

Ὁ πλοίαρχος Μπάρ ἤξερε πὼς δὲν μπορούσε, ἀλλὰ, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν καλὴν του διάθεσιν, κατέβαλε ὅλες τίς ἀπαραίτητες προσπάθειες. Μάταιος κόπος! Τὰ κύματα δὲν ἄφηναν τὰ δύο καράβια νὰ μειώσουν τὴν ἀπόστασιν πρὸς εἶχε, οὔτε κατὰ μιὰ σπιθαμὴ.

Στις 3.30, τὸ ἀπόγευμα, ὑπῆκε στὴ σκηνὴ τὸ γεωμετρικὸ φωτιστὸ «Σζόντλιτς» καὶ μιὰ ὥρα ἀργότερα, τὸ «Γκρόσσερ Κοϊφφουερστ», ἀκολουθούμενο ἀπὸ τὸ «Κρούιλιαντ».

Στις 4.30, τὸ «Σζόντλιτς» κατέβασε μιὰ δάρκα, ἀλλὰ οἱ προσπάθειές του δὲν εἶχαν καλύτερη τύχη ἀπὸ τίς προσπάθειες τοῦ «Καρνάνια». Τὴν ἴδια στιγμὴν, ὁ πλοίαρχος Ἴντε διέταξε τὸν ἀσυρματιστὴν του νὰ καλέσῃ ἕνα τάνκερ. Ἄν χυλὸν πετρελαιοστὴ θάλασσα...

Λίγο μετὰ τίς 6.00 τὸ ἀπόγευμα, ὁ Πένγκτον πῆρε μιὰ ἐνθαρρυντικὴ ἀπάντησιν ἀπὸ τὸ τελευταῖον ἐπικλήσιν του. Ἦταν ἀπὸ τὸν πλοίαρχο Τάσλε Χάγγουντ τοῦ ἀν-

ἀσύρματο τοῦ Πένγκτον. Ἡ δάρκα τοῦ «Γκρόσσερ Κοϊφφουερστ» εἶχε πλεύριστῇ τὸ «Βολτούρνο» κι' οἱ Γερμανοὶ ναυτοὶ καλοῦσαν τοὺς ἐπιβάτες τοῦ νὰ πηδήσουν.

— Σνέ! Σνέ! Κανένας, ὅμως, δὲν τολμοῦσε νὰ πηδήσῃ, κανένας, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἀσυρματιστὴ Πένγκτον, πρὸς εἶχαν ἀχρηστὸς πιά στὸ πλοῖο του. Ὑστερα ἀπὸ τὰ ἐφιαλτικὰ ὁνειρά του, ἦταν βέβαιος πὼς θὰ πέθαινε, ἀλλὰ δὲν νοιαζόταν.

Δὲν πέθανε. Ἡ δάρκα κατάρωσεν ὅτι ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ καταδικασμένο καράβι καὶ νὰ πλεύριστῇ τὸ «Κρούιλιαντ».

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὰς ἐξημερῶντας οἱ ἐπιβάτες τοῦ «Βολτούρνο», πανικόβλητοι, πάλι, ἄρχισαν νὰ πηδοῦν στὴ θάλασσα. Οἱ φλόγες πάνω στὸ κατὰστρωμα τοὺς τυφλώναν κι' ὁ καπνὸς τοὺς ἐπληγε. Ἀλλὰ τὰς ἕνα καινούργιο στοιχείο εἶχε προστεθῇ, ἕνα εὐεργετικὸ στοιχείο: τὸ πετρέλαιο.

Ὁ πλοίαρχος Χάγγουντ εἶχε κρατήσῃ τὸν λόγο του. Ἐφάσσε, πρὶν ἀκόμα ἐξημερῶσῃ, μὲ τὸ γάλα του. Ὁ ἀντίλας τοῦ «Ναρραγκανσέτ» ἄρχισαν νὰ χύνουν τὸ πετρελαιοστὴν ἀγριεμένη θάλασσα, μέχρι πρὸς εἶχε δεξαμενὲς ἀδειάσαν.

Ἦταν ἡ ἀνέλπιστη σωτηρία. Τώρα τὰ 11 καράβια, πρὸς εἶχαν σπεύσει ἀπὸ τὰς σημεία τοῦ ὠκεανοῦ πρὸς βοήθειαν τοῦ «Βολτούρνο», μπορούσαν νὰ κατεβάσουν τίς δάρκες τους. Καὶ μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, 35 σωσίδια δάρκες εἶχαν πλεύριστῇ τὸ μοιραῖο καράβι.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων, πρὸς εἶχαν τὸ «Βολτούρνο», ἦταν κι' ἕνας τραγουδιστὴς

τῆς Ὀπερας τῆς Μόσχας. Μὲ μιὰ ἥρωικὴ χειρονομία, ἐσπρώξε πρῶτος τὸν πλοίαρχον ἀπὸ τὴν τελευταία δάρκα κι' ὕστερα ζήτησε τὴν ἀδελφὴν νὰ πηδήσῃ κι' αὐτὸς. Προηγούμενος, ὅλοι οἱ ἐπιβάτες καὶ πρῶτος πρῶτος οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, εἶχαν ἐπιβιβάσῃ στὴς δάρκες κι' εἶχαν ἀπομακρυνθῇ.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καράβια, πρὸς εἶχαν συγκεντρωθῇ στὸν τόπο τοῦ ναυαγίου, δρισκόταν κι' ἕνας ἀπόμαχος δημοσιονόμος, ὁ Ἀρθούρ Σπάρτρεν, πρὸς εἶχε τὸν Λονδὶνὸ τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«Μιὰ παράξενη συντροφιά δρισκόταν ἀπὸ τὴν τελευταία δάρκα. Ἦταν ὁ πλοίαρχος Ἴντε μὲ τοὺς ἀξιωματικούς του. Ἦταν ἕνας σκύλος. Κι' ἦταν ἀκόμα ὁ μάγειρος τοῦ πλοίου, ὁ ἡρωικότερος μορφή αὐτῆς τῆς τραγωδίας, πρὸς εἶχε ἀπὸ τὸ πλοῖο τοῦ μαγειρεύοντος καὶ ψήνοντος κατὰ νὰ τοὺς ἐπιβάτες καὶ τὸ πλήρωμα ἀπὸ τὴν στιγμὴν, πρὸς εἶχε φθάσαν τὸς καντὰ, ὅσοι τὰ παπῶνισα τοῦ πῆσαν φωτιά».

Ὁ πλοίαρχος Ἴντε, γιὰ πολλὰς ὥρες εἶχε χάσει τὸ φῶς του, εἶχε κι' ἦταν γεμάτος ἐγκλήματα. Ἐνῶ ἕνας οἱ ναυαγοί, πρὸς εἶχαν ἀπὸ τὸν τυχεροῦ, ἐπιβιβάσῃ στὸ πλοῖο. Τὸ «Γκρόσσερ Κοϊφφουερστ» πῆρε τοὺς περισσότερους, 105 συνολικά. Κι' ὁ ναὺς εἶχε ὁ συνολικὸς ἀπολογισμὸς, δρέθηκε ὅτι 133 ἐπιβάτες καὶ ναυτοί, ἀπὸ τοὺς 657 πρὸς εἶχαν ἀπὸ Ρότερνταμ στίς 2 Ὀκτωβρίου, χάθηκαν σ' αὐτὸ τὸ τραγικὸ ναυάγιο.

Τὸ «Καρνάνια» εἶχε ἐκπληρώσει τὴν ἀποστολὴν του κι' ἀποχαιρέτησε τὸ δυσχρόνιο σκάφος, ὅταν καπνὸς ναυτὸς διέκρινε ἕνα ναυαγίον, πρὸς εἶχε μὲ τὰ κύματα. Ἦταν ὁ τελευταῖος πρὸς εἶχε φερῇ, πρὶν τὸν σκεπασθῇ γιὰ πάντα ὁ ὕψος τῆς φωτιάς. Ἔτσι, ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων μετέβηκε σὶ 132. Κι' αὐτὴ τὴν ὥρα, ἦταν ὁριστικός.

★★★

Μία κατα-
πληκτική
άπατη

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΑΚΤΙΝΕΣ «F»

ΤΟΥ ΤΖΟΥΝΙΟ ΟΥΛΙΒΙ

ΒΓΑΙΝΟΝΤΑΣ από το ξενοδοχείο Ριτζ του Λονδίνου το πρωί της 9 Ιανουαρίου 1913, ο Τζούλιο Ουλίβι ακτινοβολούσε από χαρά. Γιατί απόλυτα έπρόκειτο να εισπράξει δυο εκατομμύρια λίρες, για τη μεγαλύτερη στρατιωτική εφεύρεση της Ιστορίας.

Ο ώριος Ιταλός, με το μικρό ανάστημά, κατέβηκε από το αμάξι του στο Χάουιτς, μπροστά στο παλιό μέγαρο του Ναυαρχείου και μπήκε στη μεγάλη αίθουσα, όπου τον περίμεναν ένα πλήθος ανώτερων αξιωματικών του ναυτικού.

Ο Ουίνστον Τσώρτσιλ, που σε ηλικία τριάντα εννέα χρόνων τότε, ήταν πρώτος λόρδος του Ναυαρχείου, κοιτάγοντάς τον, είχε όμως εκδηλώσει ζωηρότατο ενδιαφέρον για την εφεύρεση του νεαρού ξένου.

Το Βασιλικό Ναυτικό, υπό την διοίκηση του νεαρού Τσώρτσιλ, πραγματοποιούσε εκείνη την εποχή τους σημαντικότερους ανακατασκευασμούς της Ιστορίας του, αντιμετώπιζοντας τεράστια έξοδα.

Έξονόμος του Ναυαρχείου, ο δεύτερος λόρδος κάλεσε τον Ουλίβι να λάβει το λόγο.

— Η εφεύρεσή μου είναι πολύ απλή, κύριοι, άρχισε ο Ιταλός τονίζοντας τις λέξεις του. Καί, ασφαλώς, ο ναυτικός σας ακόλουθος των Παρισίων θα σας έχει πληροφορήσει ότι επιρρίχεται στις ιδιότητες άριστων ακτίνων που ανέκαθεν, 'Αφού σχηματισθούν στο μηχανισμό μου, αυτές οι ακτίνες είναι ικανές, από απόσταση τριάντα χιλιομέτρων και πλέον να προκαλέσουν την έκρηξη κάθε είδους πολεμικών εφοδίων που μεταφέρονται από ένα πολεμικό πλοίο: Τερπιλλών, ναρκών ή οβίδων.

Ακολούθησε μία στιγμή σιωπής. *Ήταν φανερό πως έχοντας ένα τέτοιο όπλο, η 'Αγγλία θα μπορούσε μέσα σε μία δεκάδα να καταστρέψει ολόκληρον έναν έχθρικό στόλο. Καί ιδιαίτερος το στόλο μιας δύναμης που γινόταν κάθε μέρα και πιο επικίνδυνη: Της Γερμανίας.

Ο δεύτερος λόρδος έσπασε τη σιωπή.

— Πολύ καλά, κύριε Ουλίβι, είπε. Έννοείται ότι θα υποχρεωθείτε να πραγματοποιήσετε μπροστά μας όλα τα αναγκαία πειράματα.

— Βεβαίως! φώναξε ο Ουλίβι. Καί θα δώτε, εξοχότητε, ότι θα μείνουν απόλυτως ικανοποιημένοι. Μόνο που πρέπει να σας πω από τώρα, ότι η εφεύρεσή μου στοιχίζει πολύ ακριβά: Δυο εκατομμύρια λίρες. Καί δεν μ' αρέσουν τα παζάρια.

Ακούγοντας αυτό το καταπληκτικό νούμερο, οι συγκεντρωμένοι έμειναν άφωνοι. Μόνο ο δεύτερος λόρδος χαμογέλασε.

— Να παζαρεύουμε; είπε. Για ποιο λόγο; Απαρά πάς δεν ζητάτε περισσότερα. *Αν η εφεύρεσή σας είναι τόσο αποτελεσματική όπως λένε, η τιμή που ώρισάτε είναι πολύ λογική.

— *Υστερα από αυτό οι συγκεντρωμένοι αξιωματικοί διαλύθηκαν κι άρχισαν οι απαραίτητες προπαρασκευές για τις δοκιμές. Το Ναυαρχείο διέδωσε στον Ουλίβι ένα ραδιοηλεκτρικό σταθμό που βρισκόταν βορείως της διώρυγας του Σόλεντ, στη Νότιο 'Αγγλία. Καί η ημέρα των δοκιμών ώριστηκε στις 6 Ιουλίου.

Οι υπηρεσίες αντικατασκοπίας του βρετανικού ναυτικού άρχισαν να έρευνούν το παρελθόν του εφευρέτη για ν' ανακαλύψουν αν ήταν πληρωμένος πράκτορας της 'Ιταλίας ή της Γερμανίας, άπαστεώνας ή πραγματικός εφευρέτης του επικινδυνότερου όπλου της Ιστορίας.

Η έρευνα απέδειξε, ότι ο Ουλίβι γεννήθηκε στη Φλωρεντία, το 1880, από άσηχη οικογένεια. Στο σχολείο παρουσίαζε καταπληκτικές ικανότητες στα μαθηματικά και στη φυσική. Σε ηλικία είκοσιπέντε χρόνων

πήγε στο Παρίσι για να μελετήσει τις μηχανές εσωτερικής καύσεως και τελειοποίησε άρισμένες αγροτικές μηχανές, πράγμα για το όποιον δραβεύθηκε.

Τα χρόνια που κέρδισε του επέτρεψαν ν' ανοίξει ένα μικρό εργαστήριο σ' ένα προάστιο του Παρισιού. Μιλούσε πολύ για τις μελέτες που είχε πραγματοποιήσει πάνω στα φαινόμενα και σχετικά με τις ακτίνες του ραδίου, όπως και για τα πειράματά του πάνω σε μία κατηγορία υπερερυθρών ακτίνων που τις βάπτισε ο ίδιος ακτίνες «F».

Οι ακτίνες F, για τις οποίες δεν είχε τίποτα σχεδόν αποκαλύψει, παρουσίαζαν άρισμένες καταπληκτικές ιδιότητες, που τις ανέκαλυψε ύστερα από ένα ατύχημα. Μία μέρα, κατά τη διάρκεια ενός πειράματος, αυτές οι ακτίνες προκάλεσαν μία έκρηξη στο εργαστήριό του, ανατινάσσοντας τον μετρητή του γκαζιού.

Ο Ουλίβι διέθεσε πολλές βδομάδες για να συναρμολογήσει ένα μηχανήμα, ικανό να στείλει τις ακτίνες σ' οποιοδήποτε άπονομα κρουσμένο στόχο. Η συνέχεια της ιστορίας του ήταν γνωστή.

Στο Παρίσι, οι στρατιωτικοί ακόλουθοι παρακολουθούσαν κάθε κίνησή του. Είχαν άκουσει για τις ακτίνες F του Ουλίβι αλλά ήταν επιφυλακτικοί, μέχρι την ημέρα της έκρηξης. Από τότε το ενδιαφέρον τους εφάρξε στο κατακόρυφο.

Ο Βρετανός ακόλουθος ήταν ο πρώτος που μίλησε στον Ουλίβι, παρακαλώντας τον να πραγματοποιήσει ένα πείραμα μπροστά στους ποινίφκες του 'Αγγλικού Ναυαρχείου, που φοβόνταν μήπως η εφεύρεσή περσ στα χέρια κάποιου άλλης δύναμης.

— Έτσι, όσο επιφυλακτικοί κι' αν ήταν, οι βρεταννοί ναύαρχοι δεν μπορούσαν ν' αντισταθούν στον πειρασμό.

Χωρίς καθυστέρηση μετέφεραν στον παλιό ραδιοηλεκτρικό σταθμό, στις όχθες του Σόλεντ, τα βαριά κιβώτια με τα όργανα του εργαστηρίου του Ουλίβι. Ο εφευρέτης συναρμολόγησε εντελώς μόνος του τα εργαλεία του και δεν ζήτησε τη συνεργασία των Βρετανών παρά σε ένα σημείο: ήθελε να εξετάσει αυτοπροσώπως τις νάρκες που έπρόκειτο

ακτίνες πλησιάζουν τις έκρηκτικές ύλες, το βουητό στα ακουστικά γίνεται ισχυρότερο. Κι' όταν αυτό το βουητό φθάει στο ανώτατο σημείο, ξέρω ότι οι ακτίνες έχουν βρή το στόχο τους. Δεν έχω τότε παρά να πείσω αυτό το κομπι για να δώσω περισσότερη πυκνότητα στις ακτίνες, και σε λίγο έπαυε κολούει η έκρηξη.

— Τι θα συνέβαινε, ρώτησε ένας αξιωματικός, αν ένας άνθρωπος μ' ένα γεμισμένο όπλο βρισκόταν τριάντα μέτρα μακριά από τον προβολέα; Οι σφαίρες θα έπαιρναν φωτιά;

Ο ΤΣΩΡΤΣΙΛ ΚΑΙ Ο ΖΟΦΡ ΕΙΧΑΝ ΕΛΠΙΣΕΙ ΟΤΙ
Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΘΑ ΜΠΟ-
ΡΟΥΣΕ Ν' ΑΝΑΤΡΕΨΗ ΤΟΝ ΡΟΥΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

να εκραγούν κατά το πείραμα. Το Ναυτικό του εμπιστεύθηκε δυο νάρκες.

Καθώς όμως οι 'Αγγλοι δεν ήταν καθόλου άφελεις, δυο ειδικοί ανέλαβαν να εξετάσουν τις νάρκες, για να εξοικονομήσουν μήπως είχαν υπονομευθεί από τον εφευρέτη. *Αλλά δε βρήκαν τίποτα το ανώμαλο.

Εν τω μεταξύ οι ναύαρχοι είχαν συγκεντρωθεί γύρω από το μηχανήμα του Ουλίβι. Καί περιμένοντας το φωτεινό σήμα με το οποίο θα ανηγγέλλετο ότι οι νάρκες ρήχτηκαν στο νερό, αυτές έξηγούσε εν συντομία τη λειτουργία του μηχανήματός του.

— Αυτό εδώ, έλεγε, δείχνοντας ένα είδος προβολέα, είναι ο προμπόρ των ακτίνων F. *Υστερα θνάζοντας το μεταλλικό πώμα ενός άλλου μηχανήματος, άφησε να φανή στη εσωτερική του μία κυλινδρική φωτεινή δέσμη που ήναθε κατά διεστιάματα. Ένα σύμπλεγμα μεταλλικών κατόπτρων προσαποτόλιζε τη φωτεινή δέσμη.

Ο Ουλίβι κάλεσε τους αξιωματικούς να ρίξουν μία ματιά. *Υστερα χαμογέλασε μνσπριωδώς κι' έβλεπε το πώμα στη θέση του.

— Οι ακτίνες μου έξηγησε σχίζουν το σκοτάδι, έρευνώντας για την ανακάλυψη των έκρηκτικών ύλων. Περνούν το γυαλί, το μεταλλικό, το καυστικό, οποιοδήποτε ύλη.

Φέρεσε μία κάσκα με ακουστικά κι' έξακολούθησε:

— *Επιτρέψτε μου τώρα να σας έξηγήσω το ρόλο αυτού του μηχανήματος. *Όταν οι

— *Όχι, απάντησε ο Ουλίβι χαμογελώντας. Αυτό το μηχανήμα δεν λειτουργεί παρσ για απόστασεις μεγαλύτερες των 250 μέτρων. Για μικρότερες απόστασεις χρειάζεται μικρότερο μηχανήμα.

Οι έξηγήσεις διεκόπησαν από τις φωνές ενός αξιωματικού. Είχε διακρίνει το φωτεινό σήμα που ανήγγειλε ότι το πείραμα μπορούσε ν' άρχισπ.

Ο Ουλίβι έριξε μία ματιά στο χρονόμετρο που είχε τοποθετήσει ανάμεσα στα όργανά του και το πρόσωπό του έζωωσε. Με το ένα χέρι ρύθμιζε τον προβολέα ενώ με το άλλο χειριζόταν τα μηχανήματα έλέγχου.

Πέρασαν λίγα λεπτά. Κι' ενώ φαινόταν ότι παρακολουθούσε το βουητό που του μετέδιδαν τα ακουστικά του, δεν άφηνε από το πρόσωπό του το χρονόμετρο. *Υστερα, έρρηξε μία τελευταία ματιά στο χρονόμετρο και γύρισε προς τους αξιωματικούς.

— Τώρα θα πείσω το κομπι, κύριοι, είπε. Καί σε λίγα δευτερόλεπτα οι νάρκες θα εκραγούν.

Με μία θεατρική χειρονομία πάτησε το δάχτυλό του στο κομπι κι' εξακολούθησε να το πιέζει επί δεκαπέντε δευτερόλεπτα. Οι ναύαρχοι κοιτάζοντας προς το κανάλι κρατώντας την αναπνοή τους, έσφινκ, μιά γιγάντισ αστραπή φωτίσε το Σόλεντ κι' ένας τρομακτικός κρότος έσχισε την ατμόσφαιρα.

Οι δυο νάρκες είχαν εκραγή σχεδόν συγχρόνως.

Ένα ξέσπασμα από ένθουσιώδη έπιφωνήματα ακολούθησε την έκρηξη. *Ακόμα και οι πιο επιφυλακτικοί αξιωματικοί έβλεπαν τώρα με βαθύ σεβασμό τον Ουλίβι. *Εκείνος, γυρίζοντας προς το μέρος του δευτέρου λόρδου του ναυαρχείου είπε χαμογελώντας:

— Καί τώρα, εξοχότητε, μπορώ να μιλήσουμε για τα οικονομικά.

Με το γνωστό άγγλικό φλέγμα, ο ναύαρχος απάντησε, κοιτάζοντας προσεκτικά τον Ουλίβι.

Οι ναύαρχοι είχαν συγκεντρωθεί γύρω από το μηχανήμα του Ουλίβι, περιμένοντας το σύνθημα...

— Σιμώρ Ουλίβι, θα πρέπει να παραδεχθείτε ότι οι δοκιμές εύαισθητικά δεν άρχσαν ακόμα. Είναι απαραίτητο να μελετήσουμε προσεχτικά το εσωτερικό του προβολέα σας. Θα σας ζητήσουμε επίσης να χρησιμοποιήσετε νάρκες, που δεν θα τις έξετάσετε προηγουμένως. *Αγαπήτε μου φίλε, υπάρχουν πολλά σημεία ακόμα που πρέπει να διευκρινίσετε, πριν εισπράξετε από την 'Αγγλική Τράπεζα το ποσό που ζητήσατε.

Ο Ουλίβι έγινε κατακόκκινος απ' το θυμό του. Τράβηξε τον γενικό διακόπτη από το μηχανήμα του και φώναξε:

— Κύριοι, παρακολουθήσατε το πρώτο και τελευταίο πείραμά μου στην 'Αγγλία. *Η στάσις σας μου δείχνει καθαρά ότι δεν σκεπτεύετε να διαπραγματευθείτε τίμια, αλλά έλέετε ν' αρπάξετε την εφεύρεσή μου. *Έτσι ελπιώ ότι η έπιθυμία σας να μάθετε τα μυστικά του προβολέως μου. Χαίρετε, κύριοι.

Δυο μέρες άργησαν βρισκόταν στο Παρίσι, όπου ένας σημαίον τραπέζης κάλεσε στο σπίτι του τους σημαντικότερους οικονομικούς παράγοντες της πρωτεύουσας για να τους παρουσιάσει τον εφευρέτη.

— Κύριοι, τους είπε ο Ουλίβι, όταν ένας εφευρέτης κατέχει ένα καινούριο όπλο με το οποίο είναι εις θέριν να μεταβάλει την ισορροπία των δυνάμεων, πρέπει να πείσει ότι θα γίνει υπέρκειενον μηχανοραφιών, κατασκοπίας και δολοφονιών άποπειρών ακόμα. Χωρίς την ύπαστηρίει ισχυρών φίλων, θα βρεθώ σε πολύ δύσκολη θέση. *Η κατά

στάσις λοιπόν έπιβάλλει τη δημιουργία ενός συνδικάτου από ανθρώπους έπιροής, όπως σεις, για να αξιοποιήσει αυτή την άνοκάλυμν που θα αποτελέσει σταθμό στην Ιστορία.

Κατά τα μεσάνυχτα οι μεγαλοκεφαλαιοί που παρευρίσκοντο σ' αυτή τη συγκέντρωση άπεφασισαν να του καταβάλουν άμέσως έκασο χιλιάδες φράγκα με άντάλλαγμα τη συμμετοχή τους στα κέρδη της εφεύρεσως κατά 25%. *Επέμειναν μόνο σ' ένα σημείο: ο σιμώρ Ουλίβι έπρεπε να κάνει μία δοκιμή για τη γαλλική κυβέανση.

ο Ουλίβι δέχθηκε να άνατινάξει δυο νάρκες, χωρίς προηγουμένως να τις έπιθεωρήσει. Την πρώτη μέρα των νέων δοκιμών, το μηχανήμα των ακτίνων F λειτουργούσε κανονικά. *Υστερα παρουσίασε έσφινκ μία γαλάζια άνταύγια, κι' ο Ουλίβι δήλωσε ότι η γεννήτοιά του είχε πάθει διάβη και η έπιδιόρθωσις της θ' άπαιτούσε ώρισμένο χρόνο.

Στις 20 Αυγούστου δια φαίνονταν πως είχαν τακτοποιηθεί, όταν η γεννήτοια σταμάτησε πάλι. Οι ύποπτοι της του Ουλίβι του δήλωσαν καθαρά και έσπτερα πως δεν έπρεπε να επαναληφθεί το άτύχημα. Καί την παραμονή τώτελευταίων δοκιμών, που είχαν άοισθή για τις 24 Αυγούστου, ο εφευρέτης καί τα μηχανήματά του έξηφανίσθησαν!

Δυο μέρες άργότερα, ο εφευρέτης βρισκόταν στη Φλωρεντία, και κάλεσε τους δημοσιογράφους για μία πρς κόνφερανς.

— Είμαι Ιταλός και γεννήθηκα εδώ, στη Φλωρεντία, τους δήλωσε με υπερήφανεση. *Επιθυμώ να έπωφεληθώ η πατρίδα μου από την εφεύρεσή μου.

Πάντοτε έτοιμολόγος, ο Ουλίβι ήφερε να λην ότι ακριβώς χρειαζόταν στη δεδομένη στιγμή. *Η 'Ιταλία, περρίφανη για τη διεθνή όψη που είχε άποκτήσει με την εφεύρεσή του άσυρμάτου από τον Γουλιέλμο Μασκόνι, ήταν έτοιμη να τιμήσει την καινούρια μεγαλοφυία της: Τον Τζούλιο Ουλίβι.

Μεταξύ των έπιστημόνων που τον ύποδότηκαν, φυγαυράριζε ο Γονίνο *Αλδάνι, σεισμολόγος παγκοσμίου φήμης κι' ο Πιέτρο Φορνάσι, ο όποιος, στην πρόποσι που ήγερσε προς τιμήν του τον ώνόμασε «Φλωρεντινή μεγαλοφυία και μεγάλην πατριότητα που θα κάνει την 'Ιταλία βασίλισσα των θαλάσσων!».

Ο ναύαρχος Φορνάσι είχε μεγαλεπήβολα σχέδια. Ένας έπιστημόν τόσο νέος και με λαμπρό μέλλον, αν έμνε μόνος, θα είχε ν' αντιμετώπιση τις δυσκολίες της ζωής και τις παγίδες, που θα του έσπινε η όψη του. Τον παρουσίασε λοιπόν στην κόρη του, τη γοητευτική Μαρία-Λουίζα, που ήταν τότε δέκα όκτώ χρόνων. Το είδυλλιο πλέχθηκε γρήγορα και το Δεκέμβριο του 1913 ο Ουλίβι ζήτησε έπίσημα από τον ναύαρχο το χέρι της κόρης του. Ο ναύαρχος δέχθηκε και συγχρόνως του ανήγγειλε ένα εύχριστο νέο.

— Κατάρθισα να πείσω τον ύπουργό των Ναυτικών να έγκρινε ένα ειδικό κονδύλι, με το όποιο θα μπορέσεις να συνεχίσεις τα πειράματά σου εδώ, στη Φλωρεντία, του έπτε. Μία βδομάδα άργότερα ο Ουλίβι σήκωσε από την Τράπεζα της 'Ιταλίας ένα ποσό 150 με σράντα, εκατομμύρια σημερινα φράγκα, τα όποια έσπυνε άμέσως να τα καταθέσει στην έλβετική Τράπεζα.

Στη Φλωρεντία, κοντά στις *Όχθες του Άρνου το Ιταλικό ναυτικό έθεσε στη διάθεσή του πολλά μικρά σπία για να τα μεταβάλλει σ' εργαστήρια. Στις 13 Φεβρουαρίου πραγματοποιήσε το πρώτο πείραμά του. Καί την επομένη, οι Τάμς της Νέας *Υόρκης δημοσίευσαν το έκτακτο τηλεγράφημα:

— Οι δοκιμές έκρηξης τερπιλλών εέ άποστάσεως διά των υπεριόδων ακτίνων που ανέκαλυψαν από τον Ιταλό εφευρέτη Τζούλιο, έγιναν άσημα με άπτηνισαν. Ο ναύαρχος Πιέτρο Φορνάσι είχε περριβήσει στον Άρνο δυο τερπιλλες γεμισμένες με άκαπνη πυρίτιδα και δυο γεμισμένες με μάση πυρίτιδα. Το μηχανήμα του Ουλίβι είχε έγκατασταθή στο Παλάτιο Καπρόνι, τρία χιλιόμετρα μακριά από το στόχο. *Όταν δέθηκε το σύνθημα, το μηχανήμα έτέθη εις ένεργείαν και σε τρία λεπτά οι τέσσερες τερπιλλες έξεραγίσθησαν.

— *Όσοδο δεν έδειξαν τον ίδιο ένθουσιισμό και όλοι οι παριστάμενοι στο πείραμα. Ένας απ' αυτούς, ο Βιττόριο Τσερέττα ζήτησε να μιλήσει με τον Ουλίβι ιδιωτικώς.

— Κύριε Ουλίβι, του έπτε, έχω υποθέσει ότι τις έκβέσεις των πειραμάτων σας στην 'Αγγλία και στη Γαλλία. Αυτό που πραγματοποίησα σήμερα εδώ, είναι το ίδιο με ό,τι πραγματοποιήσατε εκεί. Καί σε όλες τις περιπτώσεις ζητήσατε να εξετάσετε τις έκρηκτικές ύλες, πριν τοποθετηθούν στο νερό.

— *Αποδίδαλτε για την τιμιότητά μου: ρώτησε ο Ουλίβι, άρχος από την όχηή του.

Ο συνταγματάρχης Τσερέττα κούνησε το κεφάλι του.

— *Ελάτε κύριε Ουλίβι, είπε. *Εδώ βρίσκεσάτε άνάμεσα σ' ας δίκους σας. Ο

(Συνέχεια στη σελίδα 55)

Πρωτότυπο μυθιστόρημα ΤΟΥ ΣΑΜΕΝ ΧΑΤ

3ον

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Η Λίνα Μακλαίντλου, κόρη στρατηγού, μία έξυπνη, αλλά όχι και τόσο δημοφιλής, κοπέλλα, γνώρισε σ' ένα πικ-νικ τον Τζόννη "Αύσγκαρθ", γυό ξεπεσμένης αριστοκρατικής οικογένειας, δημοφιλούς και γοητευτικού νέου, άνεργου, όμως, παίκτη και διεφθαρμένου. Της άρέσει άμέσως άπ' την άρχή καί, παρά τις συμβουλές και τις αντίρρήσεις των δικών της, πιστεύει καί στη δική του άγάπη καί τον παντρεύεται. Περνούν στο Παρίσι ένα υπέροχο μήνα του μέλιτος. Ο Τζόννη είναι τρυφερώτατος σύζυγος καί έξαιρετικός σύντροφος. Δείχνει με όλους τους τρόπους πώς λατρεύει την γυναίκα του καί πώς την βρίσκει δημοφιλή καί τρισαγατωμένη. Άντί για εγγραμματοκιβώτιο, πού την έλεγαν οι δικοί της για το μεγάλο της στόμα, αυτός την βαφτίζει «μαϊμουδίτσα». Η Λίνα είναι ένθουσιασμένη άπ' τη ζωή της κι' άπ' τον άντρα της. Καί μόνο ένα έλαφρό συννεφάκι θαμπώνει την εύτυχία της "Ένα βράδι, στο έστιατόριο πού έτρωγαν, ο σερβιτόρος δίνει κατά λάθος πενήντα φράγκα περισσότερο ρέστα στον Τζόννη καί ο Τζόννη βρίσκει φυσικώτατο νά τά κρατήσει. Τέλος, γυρίζουν στην Άγγλία καί σέ λίγο ο Τζόννη τήν πληροφορεί άφελéstata πώς τά χοήματα, πού είχαν δανειστή για τόν γάμο τους, σώθηκαν καί πώς ο ίδιος δέν έχει κανένα άπολύτως πόρον, καί ούτε καί φαίνεται νά είναι διατεθειμένος νά δουλέψει. Η Λίνα τόν πείθει, όμως, νά αναλάβη τήν διαχείριση των κτημάτων κάποιου μακρινού συγγενούς του καί τά βολεύει νά όργανώση κάπως άνετα τη ζωή της με τόν μισθό του Τζόννη καί τó έτήσιο έπίδομα, πού της δίνει ο πατέρας της. Μία μέρα, η Λίνα είχε προσκαλέσει μερικά φιλικά τους ζευγάρια για ένα άπογευματικό τένις, νά νά πεποιηθώ τήν άδελφή της Τζούς καί τόν γαμπρό της Σέσιλ, συγγράφει γνωστότατο στους κοσμικούς κύκλους του Λονδίνου, πού τούς φιλοξενεί για λίγες μέρες στο σπίτι της... Όλα είναι πιά έτοιμα καί η Λίνα προτείνει στην Τζούς καί στον Σέσιλ νά παίξουν μία παρτίδα τένις στον κήπο, όσο νά ντυθώ η ίδια.

Ο ΤΖΟΝΝΗ όμως ήταν άφθαστος. Ο Τζόννη ήταν παίκτης πρώτης κατηγορίας. Η Λίνα τελείωσε τó ντύσιμό της, φόρεσε τά παπούτσια της με τις λαστιχένιες σόλες καί κατέβηκε. Η ώρα κόντευε τρισημίσιον. Οι καλεσμένοι θά έφταναν άπο στιγμή σέ στιγμή. Άπό τó πρωί είχαν εγείλει στον κήπο τά τραπέζια καί τις καρέκλες γιατί εύτυχώς ήταν μία εξαίσιος μέρα. Η Λίνα μπήκε μία στιγμή στην κουζίνα για νά βεβαιωθεί πώς η λεμονάδα καί τó κίτρο ήταν έτοιμα καί ύστερα πέρασε άπό τó σαλόνι νά πάρη τήν άσημένια σιγαροθήκη. Όταν βγήκε στον κήπο, η Τζούς καί ο Σέσιλ είχαν τελειώσει τήν παρτίδα τους καί ήσαν καθισμένοι κάτω άπό τó μεγάλο κέδρο στην άκρη της αυλής. Πήγε κοντά τους καί κάθισαν καί οι τρεις εύχαριστήματοι καί σιωπηλοί σαν άνθρωποι πού γνωρίζουν ο ένας τόν άλλον ώστε δέν έχουν κανένα λόγο νά μιλήν για πράγματα άσήμαντα μόνο καί μόνο για νά πουν κάτι. Η Λίνα ήταν κάπως άνησυχή. Σ' αυτά τά δύο χρόνια πού ήταν παντρεμένη, η Τζούς έτυχε νά μείνι στο σπίτι της άρκετές φορές, ήταν όμως η πρώτη φορά πού είχε έρθει μαζί της καί ο Σέσιλ. Όλοι οι σημαντικοί καλεσμένοι της ήξεραν τόν Σέσιλ άπό τή φήμη του καί όλοι έδειχναν πώς άνυπομονούσαν νά τόν γνωρίσουν άπό κοντά. Η Λίνα φοβόταν τώρα μήπως τόν κουράσουν με ύπερβολικές εκδηλώσεις θανμασμού — τó μόνο πού άντιπαθούσε ο Σέσιλ — όταν η Έλλα, η καμαριέρα, ήρθε άπό τó σπίτι καί άνήγγειλε τις δεσποινίδες καί τόν κύριο Φαρρογονάιν. — Ω, τι κάνετε; έλεε η Λίνα διαχτυλικά. Είμαι πολύ εύχαριστήμένη πού ήρθατε.

2.

Τό τένις ήταν στο φόρτε του, η Λίνα όμως είχε τήν έντύπωση πώς η δεξιώσή της γενικά ήταν άποτυχημένη. Η φιλολογική συζητηση είχε πάρει στραβό δρόμο, καί οι καλεσμένοι της μάλλον έληθτταν. — Οι άπομνινοί σου καλεσμένοι έχουν τά χάλια τους, έλεε η Τζούς με άδελφική ειλικρίνεια, καθώς η Λίνα κάθισε βαρειά σέ μία καρέκλα πλάι της. Η Λίνα συμφώνησε. — Κι' ώστόσο μερικοί άνάμεσά τους θά ήσαν πολύ διασκεδαστικοί σ' ένα δικό σου κονταήλ-πάρτυ, πρόσθεσε. Θαρά πώς τους τρώμας ο Σέσιλ. — Ίσως, μα δέν μπορώ νά καταλάβω γιατί. — Ίσως νά φταίνε τά γένεια του, έλεε η Λίνα καί γέλασε. Η πρώτη παρτίδα τελείωσε καί η Λίνα κανόνισε τήν άλλη. Οι παίκτες κάθισαν στις καρέκλες. Η μελαγχολία μεγάλωνε όλοένα. Τα πρόσωπα ζάρωναν καί μερικοί άρχισαν καί νά χαμουριούνται. Η Λίνα κοίταξε άπελπισμένη γύρω της καί είχε τήν έντύπωση πώς απ' όλες της τις δεξιώσεις η σημερινή ήταν η χειρότερη. Έξαπτα όμως, όλοκληρή η άτμόσφαιρα άλλαξε. Ο Χάρου Ντράχαμ έπαινε νά κοιτάξω τó παιγνίδι καί χαμογέλασε. Η λαίδη Φόρτναμ άνασηκώθηκε ζωηρά στην καρέκλα της: τó νασκωμένο μάτι της Οδίννης Τροίτσερ φωτίστηκε. Τό άγνό, καρτεσικό χαμόγελο της Μαίρης Φαρρογονάιν έγινε νασούμενο: η άδελφή της σηκώθηκε καί κούνησε τó χέρι της: οι παίκτες στην αυλή σταμάτησαν τó παιγνίδι τους καί άνέμισαν τις ρακέτες τους — καί η ίδια η Λίνα τινάχτηκε όρθια κι' έτρεξε σχεδόν νά καλωσορίση τόν άνθρωπο με τó άσπρε φανελλινό κοστούμι πού είχε ξεπροβάλει άπό τó σπίτι κι' έφχόταν προς τó μέρος τους. Καί μόνη η εμφάνισι του Τζόννη ήταν έσπερη για νά μεττρέψη σέ θρίαυσο τήν κατάσταση.

3.

Θά έρεθθώ, λαίδη Φόρτναμ, έλεγε καί ξανάλεγε με άπογνώσι η Λίνα. Δέν μπορεί νά μή έρεθθώ. Θέλω νά πω πώς καί αν έδω θά είναι, ψέματα. Δέν μπορεί νά μή έρεθθώ, έλεε καί ο ταγματάρχης Σκάρτελ με πεποίθηση. Κάπου έδω θά είναι. — Ναι, δέν μπορεί νά μή έρεθθώ, έλεαν ταυτόχρονα άλλες πεντέξη φωνές πολύ πειστικά. — Τό είχα τήν ώρα πού βγήκα για τó τσάι, έλεε με σιγουριά η λαίδη Φόρτναμ καί κοίταξε τήν οικοδέσποινα με κοχυτομία. — Έτσι τουλάχιστον της φάνηκε της Λίνας. Τό θυμάμαι καλά. — Τό είχατε καί τήν ώρα πού καθόμουν πλάι σας, έλεε η Λίνα καί λίγο έλειψε νά προσθέση: Θυμάμαι πώς άπόρησα καί άναρωτήθηκα τί στην όρχή σας ήρθε νά φορέσετε ένοπλισμό μ' ένα διαμάντι σαν φασόλι για νά παίξετε τένις σ' ένα σπίτι! — Μάλιστα, συμφώνησε η λαίδη Φόρτναμ. Τό είχα τήν ώρα πού καθόσαστε πλάι μου. Αναμφισβήτητα δέν τό είπα σκόπιμα, τά λόγια της διωφάνηκαν σά νά κατηγορούσαν τή Λίνα. — Τζόννη, έλεε η Λίνα στον άντρα της, με κάποιο έννευ.

(Συνέχεια στή σελίδα 38)

ΉΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)

μισμό, είσαι δέσμιος πώς έφραξες παντού; — Σήκωσε μόνος μου ένα-ένα τα φυλλαράκια της χλόης, σ' έναν κύκλο είκοσι μέτρων, είπε ο Τζόννη γελαστός. Ξέρετε τι νομίζω, λαίδη Φόρτναμ; Οά το βρήτε όταν θα γυθίζετε.

— Άς το έλλισω, συμφώνησε ξερά η λαίδη Φόρτναμ. Δεν θέλω να μιλήσω για την αξία του σ' ένα φιλικό κύκλο, με δεν θα ήθελα να το χάσω ύστερα.

Η Λίνα κοκκίνισε από θυμό, μα ο Τζόννη πάντα γελαστός, είπε:

— Είσαστε σίγουρη πώς δεν θα θέλατε να δευασώθητε εδώ; Οά έρθω κι' εγώ να πάω μαζί σας.

Κάποιος γέλασε δυνατά, και τα πονδραρισμένα μαγουλά της λαίδης Φόρτναμ έγιναν σχεδόν μενεξελιά.

Ευχαριστώ, νομίζω όμως πώς άλλοι θα αρεπε να πάει κανείς.

Η Λίνα είχε τότε ψυχρά και καθαρά:

— Έγώ, Τζόννη, νομίζω πώς θα έλεγε: Μη πως η λαίδη Φόρτναμ θα ήθελε να πάσουμε ύστε τις τσέπες μας;

Για μία στιγμή σώπασαν όλοι, σαστισμένοι, και η Λίνα, αν και έξαλλη από θυμό, απόρησε ύστερα και η ίδια αν πραγματικά τα είχε πει έκείνη αυτά τα λόγια που ακούστηκαν τόσο ήρεμα και αδιάφορα.

Τότε ο ταγματάρχης Σκάρρελ, κατακόκκινος και καμάρωζοντας σαν κότα, είπε αυτά που έπρεπε να πη, και τα φτερά της λαίδης Φόρτναμ έπεσαν. Ύστερα ο Τζόννη, κρυφαγελώντας με σημασία στους άλλους πίσω από τη ράχη της, συνώδυνσε ως το αυτοκίνητό της τη λαίδη Φόρτναμ, που από αδικημένη είχε περάσει στην τάξη των αδικητών.

Η Λίνα, πολύ θυμωμένη ακόμα, μα χωρίς να χάσει την επίγνωση της ευθύνης που έδρανε τους όμιους της, όσο να βρεθεί ένα διαμάντι πέντε χιλιάδων λιρών, τον κοίταξε καθώς μιλούσε μαζί της δυο-τρία δευτερόλεπτα πριν μη στο αυτοκίνητο, και πρόσθεσε σ' αυτό το σύντομο διάστημα, το πρόσωπο της λαίδης Φόρτναμ έχασε τη σκληρή του έκφραση κι' έγινε ευγενικό, σχεδόν σαν να ζητούσε συγγνώμη.

Οι έρευνες εξακολούθησαν. "Όλοι έμειναν για να βοηθήσουν. Άκόμη και η Φόρνη Νιούσχαμ έκανε πώς έπαυσε, και η Τζάνετ Κόλντουελ φαινόταν στενοχωρημένη όσο σχεδόν και η Λίνα.

Η γενική επιμέλεια ήταν με το μέρος της Λίνας και του Τζόννη. "Όλοι έβρισκαν έντελως απαιδευτικό να πηγαίνει μια γυναίκα να παίζει τένις κι' ένα τέτοιο διαμάντι. Μα όσο λογική κι' αν ήταν αυτή η άποψη, καταλάβαιναν πόσο λεπτή ήταν η θέση της οικοδόστου και του οικοδόστου. Γιατί αν, όπως υποστήριζε ο Τζόννη, η λαίδη Φόρτναμ δεν έβρισκε το πανταίφ της, όταν θα γυθίζαν, θα ήταν πολύ δύσκολο να ξεγυηθεί πώς υπέροχο να χαθεί σ' αυτόν τον τόσο περιορισμένο χώρο.

Ο Μάρεν Κάντις είχε τη γνώμη ν' αδειάζουν τις τσέπες τους, όπως είχε πει η Λίνα, στο θυμό της, μα ο Τζόννη ούτε θέλησε να το άκουση. Το πολύ-πολύ δέχτηκε να ψάξουν τα ρεβέρ των πανελιών τους, μα κι' αυτό δεν ωφέλησε σε τίποτα.

Όταν έπαιλουν η Λίνα, κι' ένα διαμάντι γέλιο, είπε να πάνουν πια οι έρευνες, το διαμάντι δεν είχε βρεθεί.

Και τώρα, έφυγε δριςτικά, παρατήρησε η Τζόννη καθώς κοιτάζαν το τελευταίο αυτοκίνητο να βγαίνει από την αυλόεσσα. Αναρωτιέμαι ποιος τάχα να το πήρε.

Δεν το πιστεύω Τζόννη, είπε με πείσμα η Λίνα. Θά πατήθηκε και θα κρύφτηκε μέσα στο χόμα. Οά το βρούμε το πρωί.

Φυσικά θα το βρούμε, χρυσή μου, τη δευάισσε ο Τζόννη με πεποίθηση, και πέρασε το μπράτσο του γύρω από τη μέση της γυναίκας του. Μη θασανίζεις πια το μαιμονοδίστικο μυαλουδάκι σου κι' αυτή την ιστορία.

Πολύ θα ήθελα να είχα τη σιγουριά σου, είπε η Τζόννη. Έγώ πάντα βάζω το κακό στο νου μου.

— Έχεις τόσο δικιο χρυσή μου, είπε ο Σέσιλ γαϊδεύοντας μελαγχολικά τα γενέια του.

Η Λίνα έσφιξε λίγο το χέρι που κρατούσε τη μισητή της.

— Όπως κι' αν είναι, είπε, πάμε τώρα να βοηθήσουμε για το δείπνο.

Μία στιγμή να λύσω το δίχτυ και να μαζί

ΜΟΝΟΣ ΣΤΗ

ΣΕΛΗΝΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

νηπύρες. "Ο ηλεκτρονικός έγκέφαλος που διπύδων τον πύρρλο χωρίς τη συμμετοχή του, είχε υπολογίσει ότι ήταν ώρα ν' αρχίσουν οι προετοιμασίες για την προεγίσση.

Ο Μάκ "Άλλιστερ κοιτάζε από την μπρός τρυπίδα. Η σελήνη ήταν τόσο κοντά του που δεν μπορούσε να την διακρίνει δλόκληρη στο στενό οπτικό πεδίο του. Φαινόταν μεγάλη, απίστευτα μεγάλη. Για μία στιγμή του τραβήξε τον Μάκ "Άλλιστερ. Τραβήχτηκε πίσω γρηγορά. Κοίταζε από την πίσω τρυπίδα τη γη, που ταξίδευε στο σκοτάδι.

Καθώς κοιτούσε, ο φιλικός γερο-πλανήτης μας χάθηκε από τα μάτια του. Ο πύρρλος είχε αλλάξει καινούφια για να πάρη την πρώτη περιστροφή του γύρω από τη σελήνη και να προσγειωθεί. Σε λίγο θα άρχισα η επιδράσεις. Ο Μάκ "Άλλιστερ θα κερφονόταν στο κάβισμά του, άνικανος να κινήσει κάτω από το κολοσσικό λαλαλαλασισμένο βάρος του. Ήταν καιρός να πάρη τα είδικά χάρτια.

Δέθηκε στο κάβισμα και κατάπιε δυό άσπρα χαπία. "Αν η προσγείωσις ήταν επιτυχής θα έμπνιωσε στη σελήνη, κάπου εκεί κοντά που λογάριζαν ότι είχε προσγειωθεί πριν τρεις μήνες ο Χάρρυ Γκούντσαλ. "Αν η προσγείωσις δεν ήταν επιτυχής δεν θα έμπνιωσε καθόλου. Ήταν πολύ απλό.

Καθώς τον κυρίεψε η νύστα προσπάθησε να σκεφθεί κάτι ευχάριστο. Συλλογίστηκε τα λεπτά. "Επιπτα την Νάν Χόλντεν, αλλά αυτό τον έρεθισε και έτσι άρχισε να σκέπτεται άλλες κοπέλλες. Τέλος, καθώς συλλογίζονταν πάλι τα λεπτά, όποκοιμήθηκε...

Ξύπνησε σιγά σιγά. "Ενίωσε ένα επίμονο πόνο σε όλο του το κορμί. Είχε ζαλάδα. Δυό σημεία τον πονούσαν ιδιαίτερα πολύ και κατάλαβε πως αυτά ήταν τα λουριά που τον κρατούσαν δεμένο στο κάβισμα. Λες και είχε μισοπέσει από το κάβισμα. "Όχι, αυτό δεν μπορούσε να γίνει. Μήπως το ίδιο το κάβισμα είχε πέσει στα πλάγια. Αλλά...

Ο Μάκ "Άλλιστερ έυντησε τελείως, ένας παγωμένος πρόμος περπατούσε στη σαοκοκακμία του. "Έλυσε τα λουριά με τραβήματα δακτύλου και γλίστρησε από το κάβισμα. Στάθηκε βρόχος στη στενωχωρή καμπίνα, προσπαθώντας να προσανατολιστεί, και να επιβεβαιώσει τους φόβους του.

Το διαστημόπλοιο είχε προσγειωθεί στη σελήνη. Αλλά κάτι δεν είχε λειτουργήσει καλά. Δεν είχε σταθεί με τον κώνο του προς τον ούρανό, έτοιμο για το ταξίδι της επιστροφής. Κάπως είχε γείρει στα πλάγια. Από αυτή τη θέση σίγουρα δεν μπορούσε να εκκινήσει.

Με τρομό που γιγαντώνονταν από στιγμή σε στιγμή, ο Μάκ "Άλλιστερ κατάλαβε πως ήταν παγιδευμένος στη σελήνη. Ήταν παγιδευμένος σίγουρα και ανεπαύρωτα. Πουθενά δεν μπορούσε να ζητήσει βοήθεια, γιατί κανείς δεν ήταν εδώ. Το κοντινότερο φιλικό χέρι άπείχε διακόσιες πενήντα χιλιάδες μίλια.

Με άγνια φόρεσε ο Μάκ "Άλλιστερ τη στολή του διαστημάτος και άρραμωσε το κράνος. "Ίσως κάτι μπορούσε να σοφιστεί. Και έλλοτε είχε λύσει δύσκολα προβλήματα μόνος του. Θά μπορούσε να το ξανακάνει. "Εμπρε να το ξανακάνει.

Χώθηκε στα στεγανά διαμερίσματα κλεινόντας πίσω τον τις πόρτες. Διατηρούσε κάποια ελπίδα. "Ίσως το διαστημόπλοιο να μη είχε υποστεί τόσο σοβαρή ζημιά από την πτώση. Οι γεννήτριες του αέρος λειτουργούσαν ακόμα καλά. "Όλα τα όργανα φαινόταν σε καλή κατάσταση. Αν κατάφεραν κάπως να άναψήκω τον πύρρλο ίσως να γλυτώσω. "Ίσως σοφίζονταν κάποιο τρόπο να τον άναψήκω. Στο κάτω κάτω εδώ στη σελήνη ζυγίζε μόνο το ένα έκτο του βάρους που είχε επί τη.

Στο τελευταίο στεγανό διαμέρισμα, άδειασε τον αέρα και ένωσε τη στολή του να παίρνη την κατάλληλη πίεση. Τε μονόμετρο του στεγανού κατέβηκε στο μηδέν. "Ανοίξε την εξωτερική θυρίδα και κοιτάζε τη σελήνη.

Ήταν ένα παραμυθένιο, παράξενο τοπίο. Το διαστημόπλοιο είχε προσγειωθεί χαμηλά, ανάμεσα σε άγκυρες βράχων που άστραποδούσαν, έκτυφλικά από τα σός του ήλιου, και σκιάζονταν από κοταμυρες σκίες. Στον ορίζοντα μία σειρά από πελώρια βουνά τινάζε στο μαύρο κατ'άστικτο από άστρα ούρανό, λαμπερές αχμηρές κορυφές. Τίποτα δεν σάλευε πουθενά. Ήταν ένας άπλοτα νεκρός κόσμος, ένας απαγορευμένος κόσμος σφραγισμένος στην αλάνη σιγή. Δεν προορίζονταν για τον άνθρωπο.

Η θυρίδα του στεγανού βρισκόταν στο πάνω μέρος του πύρρλου έτσι όπως είχε πέσει. Ο Μάκ "Άλλιστερ γλίστρησε στο γυαλιστερό μεταλλικό κορμί του πύρρλου και πήδησε κάτω. Πασχίζοντας με κόπο να διατηρήσει την ισορροπία του στην άσυνήθιστα μικρή δαρύτητα, άρχισε να προχωρή προς την ούρα για να δι τι είχε συμβεί.

Δεν δυσκολεύτηκε να το βρή. Το διαστημόπλοιο ήταν έρωδισμένο με έναν τριπόδα για να σταθεί κατά την προσγείωσις. "Υποτίθεται ότι κατά την προσγείωσις το διαστημόπλοιο θα κρατίονταν σε κατακόρυφη θέση επί μικρούς πύρρλους, μέχρις ότου βρή το κατάλληλο έδαφος ο τρίποδας. Κάθε ποδι έμπνιονταν αυτόματα μέχρι τη στιγμή που θα συναντούσε στέριο έδαφος. "Όταν σταθεροποιούντο και τα τρία σκέλη τότε άκνητοποιούνταν και στοματόνεμα οι πύρρλοι. Αυτή ήταν η θεωρητική άποψη που είχε λειτουργήσει θαυμάσια στις δοκιμές και στις πτήσεις που έγιναν στη σελήνη με επιδότητες ζώα. Αλλά τώρα δεν είχε λειτουργήσει. "Ένα από τα σκέλη δεν είχε προεβασθεί. "Ο μηχανισμός είχε χαλάσει.

Το διαστημόπλοιο είχε γείρει πάνω σε μια επιφάνεια γρανιτώ και είχε πέσει οριζόντια. Τώρα ήταν εκεί ασάλευτο, σαν τεραστίο μώφιο ψάρι σε μία μοναχική άκρογιαλιά.

Ο Μάκ "Άλλιστερ προσπάθησε να νικήσει τον πανικό του. Προσπαθούσε να μην κοιτάει ψηλά τον δειλινότο ούρανό ή τα άπρβωρα έλλοκότο τοπίο ολόγυρά του. Προσπαθούσε να ένεργη σαν να βρισκόταν στην πατρίδα, άντ'μεταφώς ένας θεωρητικού προβλήματος: "Υποθέσατε ότι βρίσκασθε στη σελήνη και υποθέσατε ότι... "Όχι άπελπισία. "Ένα πρόβλημα μόνο.

Μπήκε στο διαστημόπλοιο και έβγαλε όλα τα κινητά αντικείμενα, κινηματογραφική μηχανή, όργανα μετρήσεως, τρυπάνια, εινωρί, φτυαρί, σύρμα, τη σημαία των "Ηνωμένων Έθνών και το τηλεσκόπιο. "Όλα τ' άπλωσε στο γυμνό έδαφος. Μ' αυτά έπρεπε να δουλέψι. Αλλά σε τι μπορούσαν να του χρησιμεύσουν; Χρειάστηκε τρεις ώρες για να διαπιστώσει ότι σε τίποτα δεν θα του χρησίμευαν. Σκεφτόταν με πνεύρο. Δοκίμαζε πράγματα που ήξερε πως δεν θα βίαναν τίποτα. "Όσο οι μάτιας προσπαθούσε τον συνεχίζονταν τόσο πιο καθαρά καταλάβαινε. Δοκίμασε ακόμα και χωρίς κάτω από το διαστημόπλοιο και να το άναψήκω σπαρτάχοντάς το. Δεν σάλευε δε βαια.

Παρατήρησε. Κάπως καταγής και κοιτάζε το μεγάλο ημικύκλιο της γής, πάνω από διακόσιες χιλιάδες μίλια μακριά, μέσα στο τίποτα. "Ο πανικός του είχε καταλαχαιώσει και στη θέση του ένωθε τώρα μία άπέραντη, δοννηρή μοναξιά. Ποτέ άλλοτε στη ζωή του, ως τα παιδικά του χρόνια που θυμάται, δεν είχε έπιθυμήσει τόσο την παρουσία ενός άλλου ανθρώπου.

Κοιτάζε το ρολόι που ήταν προσαρμωμένο στον καρπό της στολής του διαστημάτος. Του άπόμνε ακόμα έρας για άλλες τρεις ώρες. Πώς να τις περάσει;

"Όχι δέβαια με το να κάθεται και να θρηνη. Αυτό δεν θα βοηθούσε σε τίποτα. Δουλειά — αυτό ήταν. Σκληρή και καθαρή δουλειά, αυτό θα του συγκρατούσε το λογικό.

Δεν είχε νόημα να προσπαθήσει να σκάψι τάφο. Η άξια θα τσακίζονταν πάνω στο νεκρό, παγωμένο έδαφος. "Ο Μάκ "Άλλιστερ άπλωσε τη σημαία πάνω στο πρόσωπο και τα στήθος του Χάρου. Σήκωσε τη μηχανή του Χάρου και προχώρησε για τον πύρρλο του.

Με λίγη καλή τύχη θα υπήρχε ακόμα αρκετός έρας στην γεννήτρια για να τον φέρη στην πατρίδα. Οι γεννήτριες ήταν αυτόματες. "Εβγαζαν έρα μόλις ένοιωθαν πτόσι της πίεσεως ή αύξεσι του διοξειδίου του άνθρακος. "Όταν δεν γρησιμοποιούσε κανείς τον έρα τους σταματούσαν. Αναμφίβολα κάμποσες έρας θα είχε διαρρεύσει στους τρεις μήνες που πέρασαν από τότε που προσγειώθηκε ο Χάρου. Αλλά με λίγη καλή τύχη ο Μάκ "Άλλιστερ θα τα κατάφερνε.

Η έλπίδα τοίδιη φτερά. Προπατούσε προς το διαστημόπλοιο που έλαμπε στον ήλιο κάπου πεντακόσια μέτρα πιο πέρα. "Ακόμα και αν δεν υπήρχε έρας, σκεφτόταν, υπήρχε η πιθανότητα να επιστρέψι το διαστημόπλοιο στην πατρίδα. "Αν και ο ίδιος δεν θα μπορούσε φυσικά ν' άπαντήση από έρωτηματα. Θ' άπαντούσαν τα όργανα, τα φίλμ και τα δείγματα.

Σταμάτησε. Τα όργανα! Τα δικά του είχαν μείνει στο δικό του διαστημόπλοιο. Αλλά ασφαλώς ο Χάρου θα είχε συλλέξει δείγματα και θα είχε κάνει καταμετρήσεις πριν ξεκινήσει για να σκαψεί τη σημαία. Το θέμα ήταν να τα φορτώσει στο διαστημόπλοιο του Χάρου και να ξεκινήσει όσο ήταν καιρός. Τα όργανα του Χάρου ήταν αρκετά. "Ο Μάκ "Άλλιστερ έβιασε το βήμα.

Δεν μπορούσε όμως να είσαι δέβαιος για τον Χάρου. "Ίσως ο ζηλωτής νεαρός σκέπτεται να στήση πρώτα τη σημαία και μετά να κάνει τη δουλειά του. "Ίσως τα όργανα του να μην είχαν καμιά καταμετρησι. "Ο Μάκ "Άλλιστερ κοιτάζε το ρολόι του. Είχε έρα για λίγο παραπάνω από μισή ώρα. Δεν πρόφαινε να κάνει ο ίδιος τις καταμετρήσεις με τα όργανα του Χάρου. Δεν ποφαινε να πάση στο διαστημόπλοιο του Χάρου, να δειωθεί πώς ήταν τα όργανα άνορημοποίητα και να γυρίση να πάρη τα δικά του. Προσπαίε όμως να γυρίση για τα δικά του από δω που ήταν τώρα.

Μην προσπαθήσει να γίνης ήρωας. Μείνε κοντά στο διαστημόπλοιο. Μη σκαρφαλώσει τα βουνά για να γίνης καλύτερη θέα. Δεν χρειάζουσατε μάρτυρες. Θέλωμε ανθρώπους που θα μπορούσαν να γυρίσουν και ν' άπαντήσουν στα έρωτηματα.

Έκείνη τη στιγμή ο Μάκ "Άλλιστερ είχε σκεφτεί. "Μη σκαρφαλώσει για μένα, γέρον. Τώρα όμως τη σημαία είχε. Κοιτάζε τον έρημο ορίζοντα. Μερικές έκατοντάδες μέτρα πιο πέρα ήταν μία λεφορεία καμιά τριανταρία μέτρα ύψος. "Ίσως από εκεί είχε αξιόλογη θέα.

Δεν ήταν να περπατάς στην κατατεμαχισμένη επιφάνεια της σελήνης, με τη μικρή της δαρύτητα. Ο Μάκ "Άλλιστερ κάθε τόσο περπατούσε. Για μία στιγμή έπεσε κι' ένας κοτρερός βράχος χώθηκε στο σκληρό ύψωμα της στολής του. Ευχόθηκε η κόψη να ήταν πιο άδεια. Το τέλος βαρύνονταν τότε όσο ν' άνογκάζει τα μάτια του. Μία μικρά τρυπίδα. "Ο έρας θα ώρωμυσε έξω με έκρηκτική δύναμη. "Όλα θα τέλειωναν. "Ο Μάκ "Άλλιστερ κοιτάζε τις αχμηρές πλαγιές της επιφανείας της σελήνης, που δεν είχε γνωρίσει ποτέ το τρυφερό χόδι του άνδρου και του νερού. Μήπως έτσι έβλεπε ένα τέλος;

Έφτασε στη ρίζα του λόφου και σκαρφάλωσε. Έβρασε στην κορυφή, και κοιτάζε από την άλλη πλευρά. Κοκκάλωσε.

Ήταν μία έπανάληψη του ίδιου τοπίου. Μία άπέραντη, νεκρή πεδιάδα, από μύτερους βράχους, που άπλωνόταν ως τον ορίζοντα με τις όποκρυνες όροσεις. Και καταμείς στην πεδιάδα όρθονταν ένα διαστημόπλοιο. Το σκάφος του Χάρου Γκούντσαλ, σταθερά παύουσε στην ούρα του, με τον κώνο του γυρισμένο στον ούρανό, έτοιμο να ταξιδέψι.

Δεν άργησε να βρή τον Χάρου. Ήτον λίγο πιο πέρα από το λοφο. Φαίνεται είχε πέσει από κάποιο βράχο, κάπου ξε μετά φηλό, και είχε χυπώσει πάνω στις μύτες των βράχων που του έρεκσαν τη στολή του. Κοντά στο άπλωμένο του χέρι ήταν η φωτογραφική μηχανή, το τρυπάνι, η σημαία και το κοντάρι της.

Ο Χάρου είχε χάσει από τα μάτια του το σκοπό. Είχε προσπαθήσει να κάνει περισσότερα απ' όσα χρειάζονταν. Ήθελε να στήση τη σημαία πολύ ψηλά. Δυστυχώς, όντεροπαρέω Χάρου.

Θά τελείωω ένα ή δυο φίλμ, φίλε, είπε έντονα ο Μάκ "Άλλιστερ. "Η φωνή του άντησε έλλοκότα σε μικρό

χώρο του κράνους. Θά πω στον κόσμο πως δεν θα τα κατάφερα μόνος μου. Θά τους πω ότι χρειάστηκε να δουλέψουμε και οι δύο.

Δεν είχε νόημα να προσπαθήσει να σκάψι τάφο. Η άξια θα τσακίζονταν πάνω στο νεκρό, παγωμένο έδαφος. "Ο Μάκ "Άλλιστερ άπλωσε τη σημαία πάνω στο πρόσωπο και τα στήθος του Χάρου. Σήκωσε τη μηχανή του Χάρου και προχώρησε για τον πύρρλο του.

Με λίγη καλή τύχη θα υπήρχε ακόμα αρκετός έρας στην γεννήτρια για να τον φέρη στην πατρίδα. Οι γεννήτριες ήταν αυτόματες. "Εβγαζαν έρα μόλις ένοιωθαν πτόσι της πίεσεως ή αύξεσι του διοξειδίου του άνθρακος. "Όταν δεν γρησιμοποιούσε κανείς τον έρα τους σταματούσαν. Αναμφίβολα κάμποσες έρας θα είχε διαρρεύσει στους τρεις μήνες που πέρασαν από τότε που προσγειώθηκε ο Χάρου. Αλλά με λίγη καλή τύχη ο Μάκ "Άλλιστερ θα τα κατάφερνε.

Η έλπίδα τοίδιη φτερά. Προπατούσε προς το διαστημόπλοιο που έλαμπε στον ήλιο κάπου πεντακόσια μέτρα πιο πέρα.

Ακόμα και αν δεν υπήρχε έρας, σκεφτόταν, υπήρχε η πιθανότητα να επιστρέψι το διαστημόπλοιο στην πατρίδα. "Αν και ο ίδιος δεν θα μπορούσε φυσικά ν' άπαντήση από έρωτηματα. Θ' άπαντούσαν τα όργανα, τα φίλμ και τα δείγματα.

Σταμάτησε. Τα όργανα! Τα δικά του είχαν μείνει στο δικό του διαστημόπλοιο. Αλλά ασφαλώς ο Χάρου θα είχε συλλέξει δείγματα και θα είχε κάνει καταμετρήσεις πριν ξεκινήσει για να σκαψεί τη σημαία. Το θέμα ήταν να τα φορτώσει στο διαστημόπλοιο του Χάρου και να ξεκινήσει όσο ήταν καιρός. Τα όργανα του Χάρου ήταν αρκετά. "Ο Μάκ "Άλλιστερ έβιασε το βήμα.

Δεν μπορούσε όμως να είσαι δέβαιος για τον Χάρου. "Ίσως ο ζηλωτής νεαρός σκέπτεται να στήση πρώτα τη σημαία και μετά να κάνει τη δουλειά του. "Ίσως τα όργανα του να μην είχαν καμιά καταμετρησι. "Ο Μάκ "Άλλιστερ κοιτάζε το ρολόι του. Είχε έρα για λίγο παραπάνω από μισή ώρα. Δεν πρόφαινε να κάνει ο ίδιος τις καταμετρήσεις με τα όργανα του Χάρου. Δεν ποφαινε να πάση στο διαστημόπλοιο του Χάρου, να δειωθεί πώς ήταν τα όργανα άνορημοποίητα και να γυρίση να πάρη τα δικά του. Προσπαίε όμως να γυρίση για τα δικά του από δω που ήταν τώρα.

Μην προσπαθήσει να γίνης ήρωας. Μείνε κοντά στο διαστημόπλοιο. Μη σκαρφαλώσει τα βουνά για να γίνης καλύτερη θέα. Δεν χρειάζουσατε μάρτυρες. Θέλωμε ανθρώπους που θα μπορούσαν να γυρίσουν και ν' άπαντήσουν στα έρωτηματα.

Έκείνη τη στιγμή ο Μάκ "Άλλιστερ είχε σκεφτεί. "Μη σκαρφαλώσει για μένα, γέρον. Τώρα όμως τη σημαία είχε. Κοιτάζε τον έρημο ορίζοντα. Μερικές έκατοντάδες μέτρα πιο πέρα ήταν μία λεφορεία καμιά τριανταρία μέτρα ύψος. "Ίσως από εκεί είχε αξιόλογη θέα.

Δεν ήταν να περπατάς στην κατατεμαχισμένη επιφάνεια της σελήνης, με τη μικρή της δαρύτητα. Ο Μάκ "Άλλιστερ κάθε τόσο περπατούσε. Για μία στιγμή έπεσε κι' ένας κοτρερός βράχος χώθηκε στο σκληρό ύψωμα της στολής του. Ευχόθηκε η κόψη να ήταν πιο άδεια. Το τέλος βαρύνονταν τότε όσο ν' άνογκάζει τα μάτια του. Μία μικρά τρυπίδα. "Ο έρας θα ώρωμυσε έξω με έκρηκτική δύναμη. "Όλα θα τέλειωναν. "Ο Μάκ "Άλλιστερ κοιτάζε τις αχμηρές πλαγιές της επιφανείας της σελήνης, που δεν είχε γνωρίσει ποτέ το τρυφερό χόδι του άνδρου και του νερού. Μήπως έτσι έβλεπε ένα τέλος;

Έφτασε στη ρίζα του λόφου και σκαρφάλωσε. Έβρασε στην κορυφή, και κοιτάζε από την άλλη πλευρά. Κοκκάλωσε.

Ήταν μία έπανάληψη του ίδιου τοπίου. Μία άπέραντη, νεκρή πεδιάδα, από μύτερους βράχους, που άπλωνόταν ως τον ορίζοντα με τις όποκρυνες όροσεις. Και καταμείς στην πεδιάδα όρθονταν ένα διαστημόπλοιο. Το σκάφος του Χάρου Γκούντσαλ, σταθερά παύουσε στην ούρα του, με τον κώνο του γυρισμένο στον ούρανό, έτοιμο να ταξιδέψι.

Δεν άργησε να βρή τον Χάρου. Ήτον λίγο πιο πέρα από το λοφο. Φαίνεται είχε πέσει από κάποιο βράχο, κάπου ξε μετά φηλό, και είχε χυπώσει πάνω στις μύτες των βράχων που του έρεκσαν τη στολή του. Κοντά στο άπλωμένο του χέρι ήταν η φωτογραφική μηχανή, το τρυπάνι, η σημαία και το κοντάρι της.

Ο Χάρου είχε χάσει από τα μάτια του το σκοπό. Είχε προσπαθήσει να κάνει περισσότερα απ' όσα χρειάζονταν. Ήθελε να στήση τη σημαία πολύ ψηλά. Δυστυχώς, όντεροπαρέω Χάρου.

Θά τελείωω ένα ή δυο φίλμ, φίλε, είπε έντονα ο Μάκ "Άλλιστερ. "Η φωνή του άντησε έλλοκότα σε μικρό

— Άγαπη μου είμαστε τώρα πντρεμένοι τρεις εβδομάδες. Θά μοι έπιτρέψης να σου κάνω μία υπόμειξη;

ΉΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

πως τις υπάλλες, είπε ο Τζόννη. Προφταίνεις να πάρης πρώτη το μπάνιο σου, μαιμονοδίτσα.

4.

Το διαμάντι βρέθηκε το ίδιο βράδι. Το βρήκε η Λίνα στην τσέπη του άσπρου πανταλιού του Τζόννη.

Ο Τζόννη είχε κατέει να έτοιμάση το κοταίρη (παρ' όλο που πήρε δευτέρως το μπάνιο του, ο Τζόννη ντύθηκε πρώτος), και η Λίνα έβριξε μία ματιά στην κάμαρά του για να ιδη αν ήταν όλα εν τάξει. Το φανελλέιο κοστούμι του Τζόννη ήταν κονδαραρισμένο στο πάτωμα, όπως το είχε πετάξει. Η Λίνα το σήκωσε μηχανικά και είδε μία πράσινη γραμμή στο ένα γόνατο του πανταλιού. Ήταν φανερό πως δεν μπορούσε να ξαναφορεθί. Πριν το βάλει στο πανέρι της πλύσης, η Λίνα έφραξε τις τσέπες. Στην άριστερη δεν βρήκε τίποτα, στη δεξιά ήταν το πανταίφ με το διαμάντι. Η Λίνα λίγο έλειψε να κλάψη από άνακούφισι.

Τζόννη, έβαλε τις φωνές μόλις μπήκε στο σαλόνι, όπου οι άλλοι τρεις ρουφούσαν κύλους το κοταίρη τους. Τζόννη, δεν υποφέρεσαι πια. Γιατί δεν μου το είπες πως το είχες βρει αυτό το αναθεματισμένο το διαμάντι;

Ο Τζόννη, που είχε κιάλα σηκωθή και της πήγανε το κοταίρη της, στάθηκε άποτομα.

— Πώς; είπε σαστισμένος. — Γιατί δεν μου είπες πως βρήκες το διαμάντι τότε που πήγες να λύσης το δίχτυ; είπε πάλι η Λίνα. Το ήξερες πόσο ανήσυχη ήμου.

Πήρε το κοταίρη που της έφερε ο άντρας της και το ήπια όλο. Πραγματικά ο Τζόννη ήταν άνυπόφορος πολλές φορές.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε η Τζόννη. Βρέθηκε το διαμάντι;

— Ναι, το βρήκε ο Τζόννη όταν ξαναπήγε για να λύση το δίχτυ. Το είχε στην τσέπη του άσπρου πανταλιού του.

— Έφραξε τις τσέπες μου, όπως βλέπεις, είπε ο Τζόννη, κι' έβλεπες το μάτι στον Σέσιλ. Τό ίδια κάνει και η δική σου;

— Μα στο Θεό σου, γιατί δεν μου το είπες; έπαινε η Λίνα.

Ο Τζόννη την κοιτάζε με το πιο πονηρό του χαμόγελο.

— Ήθελα να της δώσω ένα μάθημα της καρακάσας. Ήθελα να της λέγαμε μία-δυό μέρες πως δεν το βρήκαμε. Φυσικά, δεν σου το είπα, μαιμονοδίτσα. Έσύ θα το φανέρωνες σε δυό δευτερόλεπτα.

Γέλασε. — Δεν μ' άρεσουν αυτά τ' άστεία, είπε ψυχρά η Λίνα. Δώσε μου άλλο ένα κοταίρη, σε παρακαλώ.

— Ασφαλώς η Λίνα δεν καταλάβαινε από άστεία. Στο τραπέζι ο Τζόννη ήταν πολύ νεφάτος και πείραζε άνελεα τον Σέσιλ.

Το πιο παρμένο ήταν, πως στο τέλος έχασε η ίδια η Λίνα ένα ακριβό διαμάντι.

Όταν ύστερα από μία εβδομάδα ο Σέσιλ και η Τζόννη έφυγαν, η Λίνα διαπίστωσε πως από τη μπιζουτιέρα της έλειπε ένα δαχτυλίδι με διαμάντι και μαργαρίτα. Ήταν ένα δαχτυλίδι που δεν το φορούσε συχνά γιατί της άρεσε το δέσιμο, μα οι πέτρες του ήταν καλές. Θυμόταν πως το είχε φορέσει ένα βράδι λίγο πριν φύγη η Τζόννη και ήταν σίγουρη πως το είχε ξαναβάλει στο πέτσινο κοτάκι όπου φύλαγε τα διαμάντια της, και που ήταν, ξεκλειδωτο πάντα, στο άπαγο συστάρι της τουαλέτας της. Να θυώ που το δαχτυλίδι δεν ήταν στο κοτάκι.

Έρωσε και ξαναέρωσε στην κάμαρά της και σ' άδοκνησε το σπίτι, γιατί έκτος από την αξία του δαχτυλιδιού, τη Λίνα την πείραζε πολύ να γάνη και δικό της. "Όστόσο το δαχτυλίδι δεν βρέθηκε.

Ο Τζόννη ενδιαφέρθηκε πολύ κι' αυτή την ιστορία, της έμισε όμως, πως όλα τα κομμάτια της ήταν αφανισμένα — ευτυχώς που είχε φρονείσει ο ένας — έει περίπου μήνες πριν, κι' έτσι άσπισια δεν έπρόκειτο για πραγματική ζημια. Τη βοήθησε να κάνει την αίτησι της στην ασφαλιστική εταιρία, και τα χρήματα έφτασαν κανονικά.

Ο Τζόννη προσπάθησε να την πείση να του τα δανείση για μία επιχείρησι που σχεδίαζε και που όπως της βεβαίωσε, θα έφερε σπουδαία κέρδη και στους δυό τους, μα οι εξηγήσεις του ήταν κάπως άοριστες. Έτσι η Λίνα προτίμησε νη υηά διακινυεύουση για μία τόσο άδεια έπιθυη και άγροσα ένα άλλο δαχτυλίδι πιο μοντέρνο.

Δεν έπαυε, ωστόσο να συλλογίζεται το παλιό της δαχτυλίδι και τον τρόπο που γάθηκε. Κ' έ-

πειδή αν κάποιος το είχε κλέψει, αυτός ο κάποιος δεν μπορούσε να είναι άλλος από την Έλλα, από εκείνη που την έβλεπε να τρέχει. Η Έλλα όμως είχε αλλάξει τον τελευταίο καιρό, της αντιμετώπιζε και θυμόνε με την παραμικρή παρατήρηση της κυρίας της.

— Δεν μπορώ να καταλάβω τι έπαθε, παραπονέθηκε η Λίνα στον Τζόννη. Ήταν τόσο καλό κορίτσι. Είναι όμως πολύ νόστιμη και θαρρώ πως θα την έξη ξελογιάσει κανένας δημοφιλής του χωριού. Είτε το πήρε το δαχτυλίδι μου είτε όχι, είναι καιρός να φύγει.

Και ο Τζόννης συμφώνησε πως ήταν καιρός να φύγει η Έλλα.

— Έτσι η Έλλα έφυγε και δεν άργησε να ξεχαστεί κι' αυτή και το χαμένο δαχτυλίδι.

— Ένα από τα περιστατικά της ζωής της με τον Τζόννη, που το θυμόταν πάντα η Λίνα, ήταν ότι όλα θα συνέβαιναν, ήταν η πρώτη επίσκεψη του κυρίου Θουαίτη.

— Ο κύριος Θουαίτης, άγγιξε η Έθελ, η καινούργια καμαριέρα, χωρίς καμιά άλλη επεξήγηση.

Ο κύριος Θουαίτης ήταν πολύ ψηλός. Η υψή του ήταν πολύ μεγάλη και γομφή, και τα μαλλιά του σπινθίζαν από στεφάνι από πυκνές μπουνιές σε όλο το κεφάλι του.

— Γεια χαρά, είπε ο κύριος Θουαίτης δυνατά. Γεια σας και χαρά σας. Πώς;

Ο κύριος Θουαίτης φαινόταν σαν να είχε τη γνώμη πως είχε ξεκαθαρίσει τη θέση του.

— Γεια χαρά, είπε η Λίνα προσπαθώντας να μη γελάσει με την άστεία εμφάνισή του επισκέπτη της.

— Έσείς λοιπόν είσατε η γυναίκα του γέρο Τζόννη; τη ρώτησε χωρίς περιστροφές ο κύριος Θουαίτης καθώς της έφτυγε το χέρι.

— Ναι, έγω είμαι.

Το καμένο το πουλάκι, πώς; είπε ο κύριος Θουαίτης ξεροστομάτος, και ύστερα γέλασε με κόφι. Δεν ήθελα να πω αυτό. Την πάτησα πάλι όπως πάντα, πώς; Είλω να πω... λοιπόν, τι γίνεται ο παλιόφιλος;

Η Λίνα χτύπησε το κουδούνι για το τσάι, και με άρπικη δυσκολία έπεισε τον επισκέπτη της να καθήσει και να καθήσει και η ίδια. Τόσο αποκοιμήθηκε πώς από όλη τη Τζόννη ήταν μια χαρά. Δεν ήταν αυτή την ώρα στο σπίτι, μα τον περίμενε για το τσάι.

Μονηλιάζει ακόμα σε κείνο το κτήμα, έ; Και θα το σιχαίνεται το ίδιο, φαντάζομαι; Πώς;

— Ναι, ακόμα εκεί ενοχλείται. Μένετε εδώ κοντά μας, κύριε Θουαίτη; ρώτησε ευγενικά η Λίνα.

— Άγνωστο για ποιο λόγο, του κυρίου Θουαίτη αυτή η ερώτηση του φάνηκε ένα περίφημο άστειο. Γέλασε με την καρδιά του.

— Όχι, για τ' όνομα του Θεού! Πώς; Θέλω να πω... Έδώ κοντά; Όχι, όχι! Ο τόπος μου είναι το Γιορτσάκι. Ω, καταλαβαίνω τι θέλεις να πεις. Όχι, με τον Τζόννη πηγαίναμε μαζί στο σχολείο. Καθόμασταν στο ίδιο θρανίο. Επιστήθιο φίλοι και τα λοιπά, και τα λοιπά... Μονάχα δυο φορές τον έχω ιδεί από τότε. Την περασμένη χρονιά σήκωσε τα χέρια στο Νιούμπαν. Έχασε όλο το μάτι μου και κανόνες. Τα τάζει ακόμα τ' άκουσμά, η όχι;

— Ο Τζόννης; απάντησε η Λίνα. Όχι, δεν πηγαίναμε να πηγαίναμε τώρα πια στις κούρες.

Συλλογίστηκε πώς ήταν παράξενο να μην έξη πηγαίναμε ποτέ γι' αυτή την επίσκεψη στο Νιούμπαν.

— Πώς; Μπα πού να πάει η όργη! Άλλήθως; Θεέ και Κύριε, ο δόλιος ο παλιόφιλος. Φαίνεται πως θ' άλλαξε λιγούλακι, πώς; Ή παντρεύτηκε, έ; Μου τα είπε την τελευταία φορά που ιδουθήκαμε πως ήταν παντρεμένος. Μπα, πού να πάει η όργη, του είπα. Δεν πιστεύω να φορτωθώ καμιά απένανση, παλιόφιλε, ψέματα; Μήπως, μου είπε. Θά τις φάω μάτι μου με την κακία μου μέρα. Τότε, του είπα, πώς πάει. Έντάξει! Δεν θαρρείς όμως να το πω! πώς; Την πάτησα πάλι, ψέματα;

— Καθόλου, καθόλου, είπε η Λίνα, προσπαθώντας να κρύψει την εκτίμησή της. Ο Τζόννης κι' εγώ καταλαβαίνουμε απόλυτα ο ένας τον άλλο.

— Ωστόσο, της Λίνας δεν της φάνηκε και τόσο άσχημο να καυχείται ο Τζόννης για την πρόξηση.

— Αυτό είναι το σωστό, φώναξε ενθουσιασμένος ο κύριος Θουαίτης. Αν το καταφέρατε, τότε κάπως πάει κι' ερχεται η παντρεία, πώς; Ουμμάι πού μου λέγε ο Τζόννης πως τα κοπανάτε μαζί!

ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΝΝΙΚ

(Συνέχεια από τη σελίδα 22)

πώς η ανησυχία της ήταν τόσο πού... δεν μπορούσε να εξακολουθήσει να μένει μόνη στο σπίτι της στο Μπρόμλεϊ. Θά πήγαινε λοιπόν προσκονισμένη να μείνει με μια φίλη της, στο Χολμντέλεϊ του Λονδίνου, κι' έδινε την διεύθυνση όπου θα μπορούσαν να την βρουν αν είχαν από της ανακοινώσεων τίποτε νεότερο. Κι' η διεύθυνση ήταν εκείνη που ο επιθεωρητής είχε σημειώσει την προηγούμενη νύχτα απ' τα παλιά έγγραφα του Βρετανικού Μουσείου.

Η υπόθεση άρχισε να τον γοητεύει όλο και περισσότερο και να τον κινού την περιέργεια. Τον τραβούσε σαν μαγνήτη... Και το κέντρο του μαγνήτη ήταν τώρα το σπίτι στο Χολμντέλεϊ. Ξεκίνησε άμέσως για εκεί, και βρήκε ένα παλιό σπίτι με τουβλά, παλαιά αρχιτεκτονική. Ο Ντέσμοντ χτύπησε την πόρτα, με το συναισθηματικό ξανακούσε ένα δεινό.

Η ίδια η κυρία Ο' Κόννορ ήλθε να του ανοίξει. Ήταν μόνη, είπε — η οικοδόμησις είχε πάει έξω να ψωνίσει — και λυπόταν πολύ γι' αυτό.

— Θάβλεπα να γνωρίσεις τη Μαρία, εξακολούθησε καθώς έβαζε τον Ντέσμοντ μέσα, κι' είμαι σίγουρη πως κι' εκείνη θα ήθελε να σας γνωρίσει. Είναι μια τόσο περήφανη γυναίκα, μια τόσο εξαιρετική φίλη! Μου έδειξε τόση κατανόηση από τότε που εξαφανίστηκε ο Ρόμπερτ, και καίει ό,τι μπορεί για να με παρηγορήσει.

— Μαρία; ρώτησε ο αστυνομικός, κι' η καρδιά του κόντευε ν' ανέβει στον λαιμό του. Ποιά Μαρία;

— Η Μαρία Μάννικ!

— Αν η κυρία Ο' Κόννορ είχε ξαφνικά πυροβολήσει μέσα στο ήσυχο εκείνο, Έλισαβετιανό σαλόνι, όπου στέκοιταν, ο επιθεωρητής Ντέσμοντ δεν θα ξαφνιαζόταν περισσότερο. Άλλα συγκράτησε τον εαυτό του όσο μπορούσε καλύτερα, γιατί είχε πλήρη επίγνωση πως είχε μπροστά του σοβαρή δουλειά. Σίγουρα, αν η τύχη του είχε παίξει μέχρι τότε ένα αληθινό παιχνίδι σ' αυτή την υπόθεση, δεν θα τον εγκατέλειπε τώρα. Με μια οποιαδήποτε πρόφαση, θάπρεπε να επιβεβαιώσει την κουζίνα του σπιτιού. Πού να ήταν η κουζίνα; Α, εκεί — στην άκρη του διαδρόμου...

Η εξόρπια άνοιξε απότομα και μπήκε μέσα μια άρπικη νέα, φορτωμένη με πακέτα. Η κυρία Ο' Κόννορ έκανε τις συστάσεις. Ένα απ' τα πακέτα της δεσποινίδος Μάννικ έπεσε απ' τα χέρια της όταν έβαζε την ταυτότητα του Ντέσμοντ — πώς ήταν επιθεωρητής της Σκότλαντ Γουάρντ.

— Φαίνεται σά να σας έρχεται λιποθυμία, της είπε ο Ντέσμοντ γρήγορα. Ένα λεπτό και θα σας φέρω ένα ποτήρι νερό!

Παρά τις διαμαρτυρίες της Μαρίας Μάννικ, έτρεξε στην κουζίνα, κι' ένω τη γέφυρα του έβαζαν σ' ένα ποτήρι νερό, τα μάτια του επιθεωρούσαν το πάτωμα. Και δεν άργησε ν' ανακαλύψει το τεκμήριο! Σε μια περιόχη του πατωματος, τα καρφιά γυάλιζαν καινούργια, ενώ οι υπόλοιποι σανίδες ήταν καρφωμένες με πολύ παλιά ξύλινα καρφιά...

Αφού έδωσε το νερό στην οικοδόμησις, ο επιθεωρητής δικαιολογήθηκε πως είχε κάποια δουλειά κι' έφυγε απ' το σπίτι σχεδόν άμέσως. Η πρώτη του δουλειά ήταν να πάει να πάρει πληροφορίες απ' τους γείτονες της Μαρίας Μάννικ. Μέχρι πριν από μια εβδομάδα, του είπαν, είχε έναν έραστή που την επισκεπτόταν τη νύχτα — ένα κύριο που ανταποκρινόταν στην περιγραφή του εξαφανισθέντος Ρόμπερτ Ο' Κόννορ. Η τελευταία φορά που τον είχαν δει να την επισκέπτεται συνέπιπτε με την ημερομηνία της εξαφανίσεως του Ο' Κόννορ.

Ο επιθεωρητής επισκέφθηκε το πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα, πέτυχε ένα ένταλμα για να κάνει έρευνα στο σπίτι της Μάννικ, κι' αφού πήρε και μια συνοδεία από αστυνομικούς, με σκεπάρνια και φωτιά, ξεκίνησε άμέσως για εκεί.

Όταν οι αστυνομικοί μπήκαν μέσα στο σπίτι — κι' ιδιαίτερα όταν τράβηξαν για την κουζίνα — η Μαρία Μάννικ έβλεπε ύστερικές κραυγές. Οι αστυνομικοί όμως άρχισαν τη δουλειά τους, έβγαλαν τις σανίδες του πατωματος κι' έσκασαν το χώμα που υπήρχε από κάτω. Το πάτωμα του Ρόμπερτ Ο' Κόννορ υπ' αριθ. 2 βρέθηκε ακριβώς όπως είχε βρεθεί το πάτωμα του υπ' αριθ. 1! Μια νεκροψία που έγινε στο αποσυρμένο σώμα του Ο' Κόννορ, αποκάλυψε πως είχε δηλητηριαστεί με μια μεγάλη ποσότητα στρυchnίνης...

Η Μαρία Μάννικ ωμολόγησε στον επιθεωρητή Ντέσμοντ πως είχε φοβηθεί να πει τίποτα, έβγαλαν τις σανίδες και ο Ρόμπερτ, και καίει ό,τι μπορεί για να με παρηγορήσει.

— Μαρία; ρώτησε ο αστυνομικός, κι' η καρδιά του κόντευε ν' ανέβει στον λαιμό του. Ποιά Μαρία;

— Η Μαρία Μάννικ!

— Αν η κυρία Ο' Κόννορ είχε ξαφνικά πυροβολήσει μέσα στο ήσυχο εκείνο, Έλισαβετιανό σαλόνι, όπου στέκοιταν, ο επιθεωρητής Ντέσμοντ δεν θα ξαφνιαζόταν περισσότερο. Άλλα συγκράτησε τον εαυτό του όσο μπορούσε καλύτερα, γιατί είχε πλήρη επίγνωση πως είχε μπροστά του σοβαρή δουλειά. Σίγουρα, αν η τύχη του είχε παίξει μέχρι τότε ένα αληθινό παιχνίδι σ' αυτή την υπόθεση, δεν θα τον εγκατέλειπε τώρα. Με μια οποιαδήποτε πρόφαση, θάπρεπε να επιβεβαιώσει την κουζίνα του σπιτιού. Πού να ήταν η κουζίνα; Α, εκεί — στην άκρη του διαδρόμου...

Η εξόρπια άνοιξε απότομα και μπήκε μέσα μια άρπικη νέα, φορτωμένη με πακέτα. Η κυρία Ο' Κόννορ έκανε τις συστάσεις. Ένα απ' τα πακέτα της δεσποινίδος Μάννικ έπεσε απ' τα χέρια της όταν έβαζε την ταυτότητα του Ντέσμοντ — πώς ήταν επιθεωρητής της Σκότλαντ Γουάρντ.

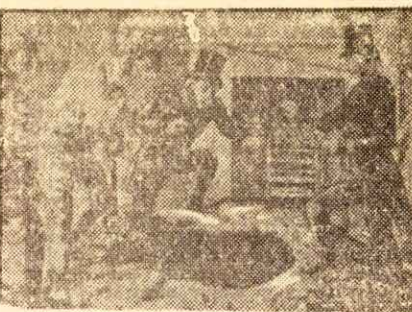
— Φαίνεται σά να σας έρχεται λιποθυμία, της είπε ο Ντέσμοντ γρήγορα. Ένα λεπτό και θα σας φέρω ένα ποτήρι νερό!

Παρά τις διαμαρτυρίες της Μαρίας Μάννικ, έτρεξε στην κουζίνα, κι' ένω τη γέφυρα του έβαζαν σ' ένα ποτήρι νερό, τα μάτια του επιθεωρούσαν το πάτωμα. Και δεν άργησε ν' ανακαλύψει το τεκμήριο! Σε μια περιόχη του πατωματος, τα καρφιά γυάλιζαν καινούργια, ενώ οι υπόλοιποι σανίδες ήταν καρφωμένες με πολύ παλιά ξύλινα καρφιά...

Αφού έδωσε το νερό στην οικοδόμησις, ο επιθεωρητής δικαιολογήθηκε πως είχε κάποια δουλειά κι' έφυγε απ' το σπίτι σχεδόν άμέσως. Η πρώτη του δουλειά ήταν να πάει να πάρει πληροφορίες απ' τους γείτονες της Μαρίας Μάννικ. Μέχρι πριν από μια εβδομάδα, του είπαν, είχε έναν έραστή που την επισκεπτόταν τη νύχτα — ένα κύριο που ανταποκρινόταν στην περιγραφή του εξαφανισθέντος Ρόμπερτ Ο' Κόννορ. Η τελευταία φορά που τον είχαν δει να την επισκέπτεται συνέπιπτε με την ημερομηνία της εξαφανίσεως του Ο' Κόννορ.

Ο επιθεωρητής επισκέφθηκε το πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα, πέτυχε ένα ένταλμα για να κάνει έρευνα στο σπίτι της Μάννικ, κι' αφού πήρε και μια συνοδεία από αστυνομικούς, με σκεπάρνια και φωτιά, ξεκίνησε άμέσως για εκεί.

Όταν οι αστυνομικοί μπήκαν μέσα στο σπίτι — κι' ιδιαίτερα όταν τράβηξαν για την κουζίνα — η Μαρία Μάννικ έβλεπε ύστερικές κραυγές. Οι αστυνομικοί όμως άρχισαν τη δουλειά τους, έβγαλαν τις σανίδες του πατωματος κι' έσκασαν το χώμα που υπήρχε από κάτω. Το πάτωμα του Ρόμπερτ Ο' Κόννορ υπ' αριθ. 2 βρέθηκε ακριβώς όπως είχε βρεθεί το πάτωμα του υπ' αριθ. 1! Μια νεκροψία που έγινε στο αποσυρμένο σώμα του Ο' Κόννορ, αποκάλυψε πως είχε δηλητηριαστεί με μια μεγάλη ποσότητα στρυchnίνης...

Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΙΤΑΛΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

Μπερθέ της είπε:

— Πρίγκιπα; Τί θέλεις να πής; — Σε παντρεύομαι!

— Όμως, αγάπη μου, ξεχνάς ότι είμαι παντρεμένη.

— Να πάρης διαζύγιο! Μίλησε άποψη στον άντρα σου!

Η μαρκησία μίλησε στον άντρα της. Άλλα ο Βισκόντι για πρώτη φορά, φερό στη ζωή του άσυνήθιστο να έκτελεση την επιθυμία της. Και γύρισε στον έραστή της άπογοητευμένη.

— Δεν μπορώ να πάρω διαζύγιο, του είπε.

Ο Ναπολέον δημάτιζε νευρικά στο γραφείο του. Πόσο είχε αλλάξει! Είχε παύσει, είχε κόψει τα μακριά μαλλιά του κι' έμοιαζε με Κάσπαρ.

Ο Μπερθέ περίμενε σ' ένα παράθυρο. Σε λίγο, ο Ναπολέον στάθηκε μπροστά του, σήκωσε το χέρι του και φώναξε:

— Πάει πολύ, Μπερθέ! Έγινε γελοίος. Τ' ακούς; Γελοίος! Κι' εγώ δεν ανέχομαι να γελοιοποιούνται εκείνοι, που τους ανέβασα σ' ανώτερα αξιώματα!

Ο Μπερθέ είχε γίνει κάωχος.

— Δεν πιστεύω πως έχω γελοιοποιηθώ, μεγαλειότατε, ψέλλισε.

— Έχεις! φώναξε ο αυτοκράτωρ.

Επιτρέπεται ένας άνθρωπος της ηλικίας σου να έχει κυριευθεί από τέτοιο έρωτικό πάθος; Όταν σ' έκανα πρίγκιπα του Νιουσσάτελ, σου ζήτησα να παντρευτείς. Γιατί δεν υπήκουσες;

— Μεγαλειότατε, η γυναίκα που αγαπώ δεν είναι ελεύθερη...

— Και χάθηκαν οι ιέες στην αυτοκρατορία μας; Άπαιτώ λοιπόν, να παντρευτείς. Άλλωστε, δεν θέλω να σε ξαναδώ στα μάτια μου!

Και με μια χειρονομία, ο Ναπολέον του έδωσε να καταλάβει πως η συζήτησις είχε τελειώσει. Ο Μπερθέ χαίρεται στρατιωτικά και δγής.

Ο πιστός Μαμελούκος, που ο Μπερθέ είχε φέρει από την Αίγυπτο, ακολουθώντας το παράδειγμα του Βοναπάρτη, έζηπνε τον κύριό του, που κοιμόταν με σφιγμένες τις γραβίδες.

— Τι! έκανε ο στρατάρχης, μόλις άνοιξε τα μάτια του. Είναι κόλας ό- κτώ ή δώα;

— Όχι, απάντησε ο Μαμελούκος. Όχι ακόμα όκτώ... ακόμα νύχτα, έ- ξεχώτατε.

— Λοιπόν; γιατί με έζηπνε, ά- νόπτε; Έχασες τις διαταγές μου;

— Ναι, ξεχώτατε, έγω θυμάμαι. Άλλα μια κυρία έδω...

Ο Μπερθέ τινάχθηκε από το κρεβάτι του.

— Αυτή έδω! έκανε. Και πώς δεν μου το είπες;

Θέλησε να οίσει πάνω του με ούμπ- ντε-σάμπο, αλλά η πόρτα άνοιξε κι' η μαρκησία μπήκε. Ο Μαμελούκος βγήκε άκριτικά.

— Αγαπημένη μου, τί συμβαίνει; ρώτησε ανήσυχος ο στρατάρχης.

— Έκείνη πλησίασε και τότε μόνον ο Μπερθέ είδε ότι στο πρόσωπό της κυλούσαν χοντρά δάκρυα.

— Αγάπη μου, κλαίς; φώναξε ο Μπερθέ.

— Εκείνη κούνησε το κεφάλι της με

θλίψη.

— Ναι, κλαίω... απάντησε.

— Γιατί κλαίς;

— Φεύγω!

Ο Μπερθέ τάχασε.

— Φεύγεις; έκανε. Δεν μου είχες πει τίποτα. Γιατί φεύγεις; Πού πής;

— Πηγαίνω στην Ιταλία, απάντησε η μαρκησία.

— Και τότε θα ξαναγυρίσης; ρώ- τησε ανήσυχος ο Μπερθέ.

Τα δημοφιλή μαύρα μάτια της μαρ- κησίας βούρκωσαν πάλι.

— Ποτέ! μουρμούρισε.

— Έκείνος την έπιασε βία από τους ώμους.

— Κάτι συμβαίνει! φώναξε Θέλω να μου πής όλη την αλήθεια.

— Και εσπινικά, τα καταλαβε όλα και, χαμηλώνοντας τη φωνή του, μουρμού- ρισε:

— Βλέπω... Ο αυτοκράτωρ.

Η μαρκησία κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

— Σε είδε; ρώτησε ο Μπερθέ.

— Μου έστειλε ένα έμπ στο του, απάντησε η μαρκησία.

— Και τί σου είπε;

— Ότι αν δεν σε εγκαταλείψω, η σταδιοδρομία σου κινδυνεύει. Δεν υπορώ να δεχθώ τέτοιο προάγιο. Πρέ- πει να παντρευτείς γι' αυτό άπεφάσι- σα να φύγω.

— Τότε, φεύγω κι' εγώ μαζί σου, φώναξε ο Μπερθέ.

Αυτή τη φορά, η μαρκησία χαμο- γέλασε.

— Παιδί που είσαι! είπε. Λες και δεν ξέρω τους άντρες.

— Λες, ότι πάνω απ' όλα τοποθετούν την καρδιά τους. Αν φύγες μαζί μου, σ' ένα μήνα θα μετανοήσεις πικρά...

Ο Μπερθέ χαμήλωσε τα μάτια και δεν είπε τίποτα.

Από πολλές ημέρες πριν, οι παρι- σινές εφημερίδες μιλούσαν γι' αυτούς γάμους της αυτοί Υψηλότητας του πρίγκιπα του Νιουσσάτελ και του Βάγκραμ με την πρίγκιπισσα Μπίρ- κενφελντ.

Ένα άπεράντο πλήθος είχε συγκεν- τρωθώ από πλακόστρωτο της εκκλησί- ας, όπου θα γινόταν η τελετή.

Μπροστά στην πόρτα, ένα στρατι- ωτικό απόσπασμα απέδιδε τις τιμές. Και όταν φάνηκε ο στρατάρχης κρα- νώντας από το μπράτσο τη νεαρή νύ- φη, οι σάλπιγγες έπαυσαν ένα χαρού- μενο εμβατήριο.

Ένα άμάς ήταν σταματημένο, όχι μακριά από τη Πύλη από το τζάμι, η μαρκησία Βισκόντι παρακολουθούσε το θέαμα. Ήταν όλη και τα μάτια της ήταν κατακόκκινα από το κλάμα.

Μπαβό! Λοιπόν, πώς τα πάει ο παλιόφιλος; Έ- πιστάως σ' ένα κτήμα, αν δεν κάνω λάθος, ή κα- τί άλλο το ίδιο φορικό, ψέματα; Θεέ και Κύριε! Πώς;

— Δεν είπα τίποτα, είπε σιγανά η Λίνα.

— Όχι, φυσικά δεν είπατε. Νομίζατε πως επειδή είπα «πώς», ψέματα; Πάντα το λέω το «πώς». Ένας Θεός ξέρει γιατί. Κακή συνήθεια, τί να γίνη; Λοιπόν, πώς τα πάει ο παλιόφιλος; Γερός και δυνατός; Χρόνια έχω να τον ιδώ. Σας το είπα. Μάλιστα, περνούσα από δω, δηλαδή από δω κοντά, και σκέφτηκα να πεταχτώ να πω μια καλημέρα στον παλιόφιλο. Δεν πιστεύω γάλατα καμιά ζημιά, ψέματα; Πώς;

— Όχι, φυσικά, είπε η Λίνα, όσο πιο γελα- στά μπορείτε. Χαίρομαι πάντα κάθε φορά που γνω- ρίζω παλιούς φίλους του Τζόννη. Σ' ένα λεπτό θα μάς φέρον το τσάι. Φυσικά πρέπει να τον πε- ριμένετε. Ξέρω πως θάρη χωρίς σήμερα.

— Μα το Θεό, θά τον περιμένω! Το γεροτεμ- πέλν. Δεν πιστεύω ν' άλλαξε. Πώς;

— Η Έθελ έμπαινε με το τσάι, κι' έτσι η Λίνα δεν βρέθηκε στην ανάγκη ν' απαντήσει. Ωστόσο η διακοπή δεν ενόχλησε καθόλου τον κ. Θουαίτη.

Η Λίνα σέβριζε το τσάι στα φλυτζάνια, όταν άκουσε το κλειδί του Τζόννη στην εξόρπια. Ζή- τησε συγγνώμη από τον επισκέπτη της κι' έτρε- ξε να τον προλάβει.

— Τζόννη, καλύτερα να το ξέρεις. Είναι μέ- σα ένας πολύ παράξενος τύπος που τον λένε Θου- αίτη, και λέει πως πηγαίνατε στο ίδιο σχολείο.

— Πώς; ο γέρο-Μπήκη Θουαίτη; Ποιος ά- νεμος τον έφερε κατά δω;

— Λέει πως είναι περαστικός, και πετάχτη- κε να σε δει, εξήγησε η Λίνα. Είναι τρελλός, ψε- ματα;

— Όχι και τρελλός, διαμαρτυρήθηκε μ' ένα χαμόγελο ο Τζόννης. Άς πούμε μισοτρελλός. Δεν άνοίγει το στόμα του, έτσι;

— Δεν άνοίγει το στόμα του; Δεν το άνοίγει! Για κόπιασε να τον άκούσης.

— Άστείο. Μικρός, ήταν το πιο νεροπαλό ά- γοράκι του κόσμου. Τον είχα πάρει δυό-τρεις φο- ρές στο σπίτι μας για τις γραβίδες και οι δικοί μου λέγανε πως δεν έλεγε λέξη από τη στιγμή που έμ- παυε στο σπίτι ως τη στιγμή που έφευγε.

— Λοιπόν, τώρα τα λέει όλα μαζεμένα, γέλασε η Λίνα. Τέχνα να πλυνθής, χροσέ μου, κι' έλα να με βοηθήσεις. Δεν τα βγάδω πέρα μονάχη μου.

Ο Τζόννης γύρισε και της έβριξε μια ματιά καθώς κατέβαινε τη σκάλα.

— Μή τον άποπάρησες, ώστόσο, μοιμουδίστα.

— Κάθε άλλο. Μά γιατί μου το λές αυτό;

— Γιατί έχει τόσα λεφτά που δεν ξέρει τί να τα κάνει, κι' έχω πάντα τη γνώμη πως πρέπει να ταχύνει καμιά με κάτι τέτοιους ανθρώπους.

— Λες να μπόρεσε να σου βρή καμιά καλύτε- ρη δουλειά; ρώτησε γεμάτη έλπίδα η Λίνα.

Ο Τζόννης άναγκάστηκε τους ώμους του και ά- νέβηκε στην καμάρια του.

— Ύστερα από τρία λεπτά η Λίνα παραστάθηκε στην εγκάρδια συνάντησή των δύο παλιών συμμα- θητών. Ένας ασηνοχένος άεροκράνηχος εννημ- τογραφικής ταινίας, θά ήταν μάλλον άπογοητεύ- μένος από τη σκηνή. Άναι κ' άρχαλιστούν και να χαϊδέψουν φίλια τις πλάτες τους, οι δύο φί- λοι, έδωσαν άπλουστα από μια κοινή γραβιά ο καθένας τους στο στήθος του άλλου.

— Λοιπόν, Μπήκη, καλώς άμωστία, σπουδαία ιδέα είχες. Πώς διάβολο τα πές από όγεια και τα βέστα;

— Χονδρήσει, παλιόφιλε, του είπε ο κύριος Θουαίτης Γερωντοπαχό. Πώς; Πρέπει να τω κά- νετε λίγη γυμναστική πότε — πότε, κυρία Άσο- γκαρβό. Άλήθεια, πώς τη λένε τη γυναίκα σου, παλιόφιλε; Δεν μπορεί να τη λέω ανηλεής ή κακή ή Άσσοκαρβό, ψέματα; Βρωμάει τύπος, κι' εγώ κατι τέττα να σιχαίνομαι.

— Λίνα τη λέει.

— Λίνα, πώς; Σπουδαίο όνομα, να πάρη η άρ- γή, είπε δυνατά ο κύριος Θουαίτης. Θά σας λέω τότε Λίνα, γίνεσαι;

— Φυσικά, έκανε η Λίνα μ' ένα δεδισμένο χα- μόγελο.

Η Λίνα είχε άρισμένες αντιλήψεις γι' αδέλφους που έχουν δικαίωμα να τη φωνάζουν με το μικρό της όνομα, και για το διάστημα της γνωριμίας που έπρεπε να προηγηθώ. Σερβίριζε τσάι και βου- τήματα και άκουσε με ενδιαφέρον και άπορία τους δυό άντρες που ξαναβούιζαν ο ένας στον άλλον το περασμένο.

ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

οι αναμνήσεις του κυρίου Θουαίτη, πήραν περισσότερο προσωπική μορφή.

— Θυμάσαι πώς το πήρες το βραβείο 'Ησάια, πώς; Ουέ και Κύριε! Ποτέ μου δεν θα το ξεχάσω. Βάζω στοίχημα πώς δεν θα στην έχη πει αυτή την ιστορία, Λίνα, πώς;

— Η Λίνα συλλογιζόταν τι θα μπορούσαν να ετοιμάσουν για το βράδι, στην περίπτωση που ο Τζόννη, ο πιο φιλόδοξος και ο πιο αυθόρμητος άνθρωπος του κόσμου, θα προσκαλούσε τον κύριο Θουαίτη να διαπνήση μαζί τους. Σύντησε απότομα:

— "Όχι, δεν νομίζω να μου έχη πει τίποτα σχετικό.

— Δυστυχώς, ο διευθυντής είχε μανία με κάτι τέτοιες απορίες και στο τέλος της χρονιάς έδωσε πάντα ένα ξεχωριστό βραβείο. Τούτος ο παλιόφιλος, μπήκε μια μέρα στο γραφείο και είδε το θέμα σ' ένα χαρτί πάνω στο τραπέζι του διευθυντή. Κάθισε λοιπόν και το ξεσήκωσε. Φυσικά, ήταν ένας άρχιτεμπέλης σαν κι' εμένα. "Όπως κι' αν είναι, το πήρε το βραβείο. Πώς σάς φαίνεται το κόλπο;

— "Αλήθεια, Τζόννη; Μα φυσικά δεν πιστεύω να το δέχτηκε το βραβείο, κύριε Θουαίτη;

— Η Λίνα γέλασε, να οι αδοκίμους άρχές της έκαναν το γέλιο της βεβαιωμένο. Αυτό το περιστατικό της θύμιζε κάπως άδριανα, κάποιο άλλο που είχε συμβεί στο Παρίσι, στο ταξίδι του γάμου τους: κάτι σχετικά μ' έναν σερίφτο και με κάτι όσα, που άσφαλώς δεν ήταν καθόλου τρυφικό για τον Τζόννη.

— "Αν το δέντηκε! Βλέπω πώς δεν τον ξερετε ακόμη τον Τζόννη. Και το βραβείο μου, ναχα ύστερα μου το είπε πώς ήξερε το θέμα.

— Ο κύριος Θουαίτη γέλασε με την καρδιά του. Η Λίνα αναγνώστηκε αν πραγματικά ήταν τέτοιος ο σχολικός κώδικας τιμής που τόσα είχε ακούσει γι' αυτόν.

— Ο Τζόννη γέλασε κι' αυτός.

— Ναί, σου την έσκασα κι' εμένα, είπε. "Υστερα είδε τη λυπημένη ματιά της Λίνας και διάσπηξε να προσθέσει.

— Μην παίρνεις τόσο τραγικό ύφος, μαϊμουδίτσα. Οι εξετάσεις του 'Ησάια δεν ήταν τίποτα σπουδαίο.

— Ναί, κι' αν ήταν, βλέπεις, πολύ που θα σε ενοιαζε, είπε ο κύριος Θουαίτη. Λέγανε πώς ο παλιόφιλος ο Τζόννη ήταν ο πιο καταφερτζής που είχε περάσει από εκείνο το σχολείο, Λίνα. Δίν σκότιζε ποτέ το κεφάλι του για δουλειά, κι' οσ-τόσο κάθε χρονιά έπαιρνε κι' από ένα βραβείο. Μ' αυτά και μ' αυτά την έβαλε την έκτη. Βάζω στοίχημα πώς τα ίδια θα έκανε στην "Οξφόρντ, νύχτα, παλιόφιλε; "Αν δεν σου έκοβαν το δρόμο μέ...

— Για να σου πω, Μπική, δεν βρίσκεις πώς τα παλαιά; Ούτε να ξέρεις πώς οι γυναίκες δεν καταλαβαίνουν και πολύ αυτά τα... πώς τα λένε... πώς σου μαϊμουδίτσα τη λέξι!

— "Ηθική; — Κάτι τέτοιο. Από την ήθική της αντιγραφής. Θα κάνης τη Λίνα να φανταστή χίλια δυο για τον καμμένο τον άνδρα της.

— Πώς; Εφαρμόστηκε ο κύριος Θουαίτη. "Α, καταλαβαίνω τι θέλεις να πής. Με συγχωρείς, παλιόφιλε. Την πάτησα πάλι, πώς; Βοιωτές, Λίνα, όπως κι' αν το πάρης. Η κατηγορία είναι σπουδαία τέχνη, και τα λοιπά και τα λοιπά. "Ολοι τα ίδια κάνουν. Έγώ δεν τα καταφέρνω. Με συγχωρείς, παλιόφιλε, πώς;

— Και τώρα, για πές μου, τι κάνεις τούτον τον καιρό, Μπική;

— Έγώ, ε; Νά, έτσι χαζεύω. Τι θέλεις να κάνω;

— Τι να γίνης; Αυτά κάνουν τα λεφτά.

— Μπα, δεν βαριέσαι. Δεν είναι και τόσο. "Γιατί-γιατί που τα φέρνω βόλτα. Τίποτε παραπάνω.

— Και λίγο το έχεις; γέλασε ο Τζόννη. Ο Τζόννη δεν κράτησε τον κύριο Θουαίτη για το δείπνο.

— Η Λίνα ήταν τόσο ευχαριστημένη, ώστε ξέχασε εντελώς να συνεχίση, όπως λογόριζε, την ανάκριση γύρω από την τέχνη της αντιγραφής. Πέρασαν τέσσερα ολόκληρα χρόνια πριν ξανα-ιδή τον κύριο Θουαίτη.

2. "Υστερα από τρία χρόνια ζωής στο 'Απκόντε-ρη, η Λίνα θα μπορούσε να συγχαρή τον εαυτό της για τα ίδια ποτάματα.

Το πρώτο ήταν πώς ο Τζόννη, που πριν την συνάντησή δεν είχε δουλέψει ποτέ σε όλη του τη ζωή και, όπως φάνηκε, ούτε και το είχε ποτέ σκεφτεί, τώρα είχε στρώσει για καλά στη δουλειά

Η τραγωδία της

ΕΘΥΣΙΑΣΕ ΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΟΡΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΣΚΗΝΗ

ΤΟ σενάριο απαιτούσε μια πολύ δύσκολη και κουραστική σκηνή. Η φίλη της την συνεδούλευσε να μη την επιχειρήση. Ο παραγωγός επέμενε και ο άνδρας της της έστειλε ένα ενθαρρυντικό χαμόγελο, που εσήμαινε: «Κάνε, ό,τι εσύ νομίζεις σωστό». Η σκηνή επέτυχε απόλυτα, αλλά η Μαίριλιν Μονρόε έχασε, για δεύτερη φορά, το παιδί της. Η τραγωδία αυτή προεκάλεσε ένα κύμα συμπάθειας για την ήθοποιό αυτή, που ξεκίνησε σαν μία φιγούρα, για να προστεθεί ως «δόμος» πρώτος με-γέθους εις το όπλοστίσιον του Χόλλυγουντ και να καταλήξη εις μίαν ήθοποιό, που συγκεντρώνει ένα βαθιά

δραματικό ταλέντο, έντονη κωμική δάρεσι—μιά ήθοποιό, που κανείς δεν μπορεί να πη ότι είναι μεγάλη, του μεγέθους μίας Γκάρμπο, αλλά και που όλοι οι παραγωγοί θα ήθελαν την συνεργασία της. Είναι το «φαινόμενο Μονρόε», που έχει προκαλέσει στην 'Αμερική μία νέα ασθένεια, τον «μονροϊσμό».

Η Μαίριλιν χαμογέλα. "Όχι πρὸς τους φωτογράφους, αλλά μέσα στο λευκό δωμάτιο του νοσοκομείου. Τι άλλο να κάνει; Νά κλάψη; "Έχει ήδη κλάψει πολύ και έκουράσθηκε. Νά φωνάξη; Η Μαίριλιν δεν φωνάζει ποτέ. "Έχει μάθει από μικρή να δαγκώνει τα χείλη της.

Η Μαίριλιν, ηλικίας 32 ετών, ή πλέον «σέξυ» Στάρ (με μεγάλο «Σ») του Χόλλυγουντ, έθυσιασε για δεύτερη φορά το παιδί της στην επιτυχία της νέας της ταινίας: «Μερικοί το προτιμούν (το τραγούδι) ζεστό». Ο κινηματογράφος είναι σκοπός της ζωής της και επί μήνες έταλαιπωρείτο από τους δύσκολους σκηνοθέτες, τους απαιτητικούς δημοσιογράφους, τους ανικάνους κομπάρσους.

«Μερικοί το προτιμούν ζεστό», είναι η ιστορία μιας τραγουδίστριας, της Σούγκας, (ζάχαρις), που έρωτεύεται όλους τους τρυμπαλιστές της ορχήστρας και καταλήγει εις το να σχηματίση μία γυναικεία ορχήστρα.

Όσοι δεν γνωρίζουν την Μαίριλιν, ισχυρίζονται ότι δεν είχε ανάγκη να παίξη στην ταινία αυτή. Ο 'Αρθουρ Μίλλερ, ο σύζυγός της, ο συγγραφέας του «Όλοι τους ήταν παδιά μου», ο αναστασιουργός του συγχρόνου θεάτρου, έχει πολλά γούστα, ένα ορόσημο στο Τέξας και ένα θαυμάσιο διαμέρισμα εις την 57ην οδόν, της Νέας 'Υόρκης. Δεν είχε ανάγκη να γυρίση την νέα της ταινία.

Αλλά και οι αλμπινιστάι δεν έχουν καμιάν υποχρέωση να τσακωθούν στις παγωμένες κορυφές. "Όταν, όμως, φωνεύονται, κανείς δεν λέγει ότι ήταν σφάλμα τους, αλλά ότι η κορυφή αυτή είναι επικίνδυνη.

Και ο κινηματογράφος είναι επικίνδυνος γὰ τους «αλμπινιστάς» του, όπως η Μαίριλιν.

Εις ηλικίαν 16 ετών, η Μαίριλιν ξεκίνησε να κατακτήση τον κινηματογράφο. Είχε ήδη κατακτήσει την ζωή, όχι κερδίζοντας πλούτη και δόξα, αλλά πόνο και θλίψη.

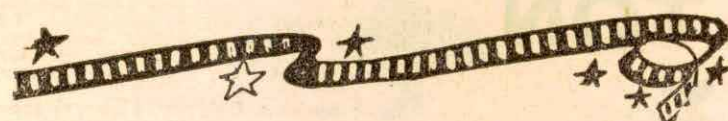
Η Μαίριλιν είναι άνοικονόμητη, έλεγαν οι πασαγογγοί. Γυρίζει μία μόνον σκηνή την ημέρα.

Τα προγνωστικά για την σταδιοδρομία της ήταν ζοφερά.

Τίποτα, όμως, δεν μπορούσε να την σταματήσει. Οι σκηνοθέται έδιναν να της ζητήσουν να εμφανισθεί στους δρόμους ντυμένη με ένα σακί από πατάτες, να γυρίση δυο φορές την σκηνή της ταινίας «7 χρόνια γρουσουζιά», όπου η εξάτιμισι από τον υπόγειο σιδηρόδρομο της σκάνει το φερέμα της, ενώπιον αλδών περιέργων, ή να δώση το έναρκτηίο λάκτισμα ενός μπερ σάνγκμπυ. τη στιγμή

"Επρεπε να είναι ένα ερώδιο τρελλό-κόριτσι, και ήταν.

Μαίριλιν Μονρόε

Η ΚΑΡΙΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΤΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ. ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΦΤΑΝΕΙ ΣΤΟ ΤΕΡΜΑ

που επέριμενε παιδί και που αυτό έγινε η αιτία να γνωρίση την πρώτη απογοήτευση, μιας νέας γυναίκας, που χάνει το πρώτο παιδί της, πριν να το αποκτήσει.

Η σκηνή με την εξάτιμισι του υπογείου γίνεται αφορμή του διαζυγίου της με τον Ντιμάτζο, άλλ, ούτε αυτό την κάνει να λυγίση. Ούτε η ενοχλητική περιέργεια των δημοσιογράφων, που, ανασκαλίζοντας την ζωή της, ανακαλύπτουν μία φωτογραφία, εις την οποίαν έχει ποζάρει τελείως γυμνή, γὰ να κερδίση μερικά δολάρια. Η Μαίριλιν προχωρεί πάντοτε πρὸς τὰ εμπρός, λέγοντας: «Η καριέρα είναι κάτι το τρομακτικό. Ποτέ κανείς δεν φθάνει στο τέρμα, ποτέ απομακρύνεται συνεχώς...».

Η Μονρόε γνωρίζει καλά τι λέγει, γιατί η ζωή της είναι ένας αδιάκοπος αγών, μία σειρά διαδοχικών κρίσεων. 1947. Είναι αντικείμενο έκμεταλλεύσεως των τροφοδωτών του κακού γούστου.

1949. Γυρίζει μία ταινία με τους αδελφούς Μάρε, όπου της δίδεται ένας γελοῖος ρόλος. Παίζει θαυμάσια, αλλά η ποιότης της ταινίας είναι απελπιστική.

1950. Παίζει εις την «Ζούγκλα της 'Ασφάλτου», με σκηνοθέτη τον Χούστον, που της δίδει και πάλιν ένα ασήμαντο ρόλο. Υποφέρει, αλλά δαγκώνει τα νύχια της και... προχωρεί.

1951—52. Ο Ντάρουλ Ζάνουκ, ο δικτάτωρ της Φόξ, υπογράφει ένα συμβόλαιον μαζί της για 7 ταινίες. Είναι η εποχή της πρώτης δόξης της με τις ταινίες «Το ποτάμι γνώρις γυναικός» και «Πώς να παντρευθής καταμυριούχος».

Η περίοδος αυτή τεματίζεται με μίαν κρίση. Η Μαίριλιν μοιάζει με νάτα, που περπατά σε μία φλεγόμενη στέγη (το Χόλλυγουντ), γράφει ένας δημοσιογράφος. «Το μικρό κουλέκι αντιμέτωπο της αλεπούς» της φέξ δηλαδή, προσθέτει άλλος. Το αποτέλεσμα της συγκρούσεως αυτής, που προεκάλεσε 730 ηυρική κρίσεις και 3.000 θυελλώδη τηλεγραφήματα, είναι πρὸς τιμήν της Μονρόε. 'Αρνείται να παίξη στην ταινία «Φλεγόμενες γάμπες» και εγκαθίσταται στο σπίτι ενός φιλικού ζεύγους, στην Νέα 'Υόρκη, όπου ιδρύει την κινηματογραφική εταιρίαν της «Μαίριλιν Μονρόε, Α. Ε.». Διαβάσει κλασικά έργα και καταπλήσει τους 'Αμερικανούς με την καλλιέργεια, που δίνει στο πνεύμα της και στην τέχνη της.

1957. Πιστεύει στην ευτυχία, παρ' ότι ο γάμος της με τον 'Αρθουρ Μίλλερ αρχίζει, όπως το τέλος ενός μυθιστορήματος του Σκωτ Φίτζεραλντ.

Τίποτα, όμως, δεν μπορούσε να την σταματήσει. Οι σκηνοθέται έδιναν να της ζητήσουν να εμφανισθεί στους δρόμους ντυμένη με ένα σακί από πατάτες, να γυρίση δυο φορές την σκηνή της ταινίας «7 χρόνια γρουσουζιά», όπου η εξάτιμισι από τον υπόγειο σιδηρόδρομο της σκάνει το φερέμα της, ενώπιον αλδών περιέργων, ή να δώση το έναρκτηίο λάκτισμα ενός μπερ σάνγκμπυ. τη στιγμή

Επί ολόκληρους μήνες υλάρν για την ευτυχία του ζεύγους. Είναι μία ευτυχία περιέργη, που δεν εύρισκεται εις τις καθημερινές λεπτομερείς στα χαμόγελά των εμπρός στον φακό, αλλά

στιν ίδια ούσια την της ενώσεώς των. Δεν κάνουν μίαν τού μέλιτος. Τέσσερες μήνες μετά ο 'Αρθουρ Μίλλερ καλείται από την επιτροπήν αντιμερικονικών ενεργειών.

Εις την ακρογιαλιά του Κοροάντο, όπου γυρίζεται το φιλμ, εξελίσσεται αυτοχρόνως και μία τραγωδία σε πέντε πράξεις. Το γύρισμα της ταινίας διακόπτεται τέσσερες φορές, από ισάριθμες ασθένειες της Μονρόε. Η ό-ποια, όμως, δεν υποχωρεί. Η τελευταία σκηνή την υποχρεώνει να κάνει δύο τούμπες στην άμμο και μετά να πέση μπρούμυτα, σαν ακροβάτης. Το καταρβώνει, αλλά δεν συνέρχεται, παρ' στο νοσοκομείο.

"Επρεπε να είναι πιο «σέξυ» από όλες τις παν-ρέμένες γυναίκες του Χόλλυ-γουντ. Και έγινε...

ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

τον. Κι' ακόμα περισσότερο, το είχε πάρει από-φασι πώς έπρεπε άπωσδήποτε να δουλέψη.

Κάθε πρωί, με κάπως λιγότερη ίσως ακρίβεια, μα χωρίς την παραμικρή δυσανεξία, ο Τζόννη πήγαινε να κάνει υπολογισμούς, να εγκρίνη επισκευές στα σπιτάκια των γεωργών, να κινή αιτήσεις και να φροντίη για όλα τα μικροση-τήματα της δουλειάς του. Και κάθε πρωί η Λίνα, που ξυπνούσε κι' εκείνη νωρίς για να πάρη μαζί τον τόν πρωινό καφέ, τον αποχαιρετούσε μ' ένα φιλή στο κατώφλι της πόρτας σαν όλες τις νοικο-κυρές του χωριού.

Στην πραγματικότητα ο Τζόννη είχε αναμορ-φοθή όριστικά. 'Ακόμα κι' ο στρατηγός Μακ Λαίντλουν παραδέχτηκε πώς η Λίνα τον είχε δι-λλάξει και τον είχε κάνει τώρα ένα χρήσιμο μέλος της κοινωνίας. 'Επρόκειτο για μία επανάσταση που η Λίνα την καταλάβαινε απόλυτα και καμ-ρωνε γι' αυτήν.

Το μόνο που δεν ήξερε ακόμα και η ίδια, ήταν το πώς το είχε καταφέρει.

Ξαναθυμόταν εκείνο το βράδι που είχε ξεσπό-σει η επανάσταση, μ' ένα είδος θαυμασμού. Κάι καινούργιο είχε γεννηθή τότε στην ψυχή της: κα-τι που είχε δώσει μία πρωτόγνωρη δύναμη στον χαρακτήρα της, μία δύναμη που, για την ώρα του-λάχιστον, ξεπερνούσε τη δύναμη του Τζόννη. Το παράξενο ήταν πώς από την πλευρά του Τζόννη τ' αποτελέσματα της ήταν ακόμα φανερά. 'Ηταν παράλογο, φυσικά, γιατί ύστερα απ' αυτή τη μο-ναδική προσπάθεια η Λίνα είχε ξαναγυρίσει στην παλιά ύποταξη και εξάρτησι από τον Τζόννη και πολλές φορές τη στενοχωρούσε που έβλεπε τον άνδρα της να την καλοπιάνη άντι να της δίνη δι-ατάγες και να της επιβάλλη τη θέλησή του, κάτι δηλαδή που θα το προτιμούσε, αν και στο βάθος είχε την αόριστη εντύπωση πώς δεν ήταν αυτή η μέθοδος που χρησιμοποιούσε ο Τζόννη για να φτα-νι στο σκοπό του. 'Η Λίνα λάτρευε ακόμα τον Τζόννη ακριβώς γιατί τον έβλεπε σαν ένα μεγάλο παιδί, μα δεν της άρεσε να τη βλέπη κι' εκείνος σαν δασκάλα.

Το άλλο ζήτημα που την έκανε να συγχαίρη τον εαυτό της, ήταν το πώς, ύστερα από τριών χρόνων διαμονή σε μία αγροτική περιοχή της 'Αγ-γλίας, δεν είχε γίνει μέλος κανενός γυναικείου συλλόγου, δεν είχε οργανώσει ποτέ υπαίθρια πα-νηγύρια και φιλανθρωπικές γιορτές, ούτε διηλέ-ξεις και διαλέξεις για να πείθη τους ανθρώπους να κάνουν πράματα που δεν τους άρεσαν, για να ε-πωφελούνται ιδρύματα εντελώς αδιάφορα γι' αυ-τούς.

Η Λίνα θαύμαζε ώστόσο εκείνες που έπαιρναν μένος σ' αυτή την κίνηση και ζήλευε την Τζάνετ Κάλντουελ, την καλύτερη της φίλη, που ήταν η ψυχή σ' όλες τις γυναικείες οργανώσεις του χωριού. Η Λίνα παραδεχόταν πώς ήταν μάλλον τευ-πέλα. Στο σπίτι της, της την είχαν καλλιέργησει όσο μπορούσαν αυτή την τάση. "Αστε τη τη Λίνα, έλεγαν, εκείνη βρίσκεται στα σύννεφα, και η Λί-να δεν έκανε τίποτα για να τους δώλη αυτή τη λαθρασιμένη αντίληψη.

Στο σπίτι της όμως δεν ήταν δυνατόν να ζή στα σύννεφα. Η Τζόννυ παραξενεύονταν κάθε φο-ρα που έβλεπε το σπίτι της Λίνας να έχη τόσο τάξη, δση και το δικό της.

Μα η διανοητική τεμπελιά της Λίνας έμενε πάντα. 'Ηταν μάλλον μία ανικανότητα να κάνει κα-τε χρήση, και γι' αυτό θαύμαζε την Τζάνετ που είχε τόσο δημιουργική δαση. Ποσὶ ὅλη τους την αντίθεση, η Λίνα και η Τζάνετ Κάλντουελ, είχαν γίνει στενές φίλες, και η Λίνα πίστευε πώς η Τζάνετ ήταν το μοναδικό καλλιέργημένο πρόσωπο στο 'Απκόντερεν, και δεν εξαίρεσε ούτε και τον Τζόννη.

Σ' αυτό το σημείο η Λίνα ήταν σχεδόν απογοη-τευμένη από τον άνδρα της. "Όταν τον παντρεύ-τηκε, είχε τη γνώμη πώς η πνευματική ανάπτυ-ξι του Τζόννη ήταν κάπως καθυστερημένη, μα πώς ύστερα από τον γάμο τους, με την δική της καθο-δήγησι, θα μπορούσε να γίνει. Θα άνθιζε και θα έφτα-νε στο επίπεδο του περιβάλλοντος της Λίνας. Φάι-νεται όμως πώς είχε κάνει λάθος και όλες της οι προσπάθειες απέτυχαν.

Απότομα πού δεν μπορούσε να συζητή με τον Τζόννη γύρω από τα καινούργια βιβλία που διάβαζε ή να ενθουσιάζεται για ώριμους θεωρίες, μα τον αγαπούσε τόσο τον άνδρα της που πολλές φορές όχι μόνο τον δικαιολογούσε, μα ζήλευε κιό-λας την απλοϊκή του πεζότητα. Ο Τζόννη ήταν το παιδί της, και τί σ' είχε υποσεί να έχη ένα παιδί με ασχημιές, θεωρίες; Φαί, πιστό και άγαπη, ή ωνή σάρκα της ζωής και όχι ο πολύπλοκος πολι-τισμός της, είναι τα μόνα ζητήματα που απασχο-λούν κάθε παιδί.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΩΝ ΘΑΒΑΝΤΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Αύγουστος 1958. Η Καρλότα ντε Σάντος, κόρη ζαπλουτού Βραζιλιανού επιχειρηματία, πέπεισε τον μηχανικό Φράνκ Τζέιμσον να την πάρει μαζί του στη νέα πρωτεύουσα της Βραζιλίας, την Μπραζίλια, που κτίζεται στην καρδιά της ζούγκλας. Ο γνωστός της νέος Τζούλιο Καμπράλ, τους συνοδεύει. Ταξιδεύουν με το ιδιωτικό υδροπλάνο του Καμπράλ. Μάε έχθροτης οποδοσκει άμεσα στους δύο άνδρες. Αλλά πάνω από την παρόντα ζούγκλα Μάιο Γκρόσσο, το υδροπλάνο πέφτει και οι επιβάτες συλλαμβάνονται αιχμάλωτοι από τους τρομερούς Θαβάντες. Ο φύλαρχος αναγκάζει τους δύο άνδρες να παντρευθούν με νέες Ιθαγενείς.

2ον (Τελευταίον)

— Πώς τὰ πιάς; της είπε φιλικά.
Καίτοις έμμενόν το κεφάλι. Το παιδιόσκι καμπίτο είχε φύγει από τήν έκφρασή της.
— Δεν ξέρω πόσο θά άντεξω, τού είπε.
— Κουράγιο, της είπε. Καίτι σκεφτόμαι. Αλλά ή γρήγορα, θα στείλουν αεροπλάνα να μας ψάξουν. Θα πρέπει να έχωμ δοσί ήδη τα συντρίμια.
— Έλπίζω να φτάσουν γρήγορα, τού είπε.

Σ' ενόχλησε κανείς από τούς άντρες; Τον κοίταξε με απορία και δάκρυα της ανέβηκαν στα μάτια.

— Ω, Φράνκ, δεν ήθελα να σ' ενόχλησω, αλλά φοβάμαι ότι θέλει να με παντρευτεί ο φύλαρχος.

— Πώς τὸ ξέρεις; αναστάχτηκε ο Φράνκ.
— Δεν είναι σίγουρο. Αλλά εἰ γυναίκες χαχονίζουν και δείχνουν τὸν αρχηγό της φυλής ή με χαιρετούν, μόλις παρουσιαστώ.

— Καλά, της είπε ο Φράνκ. Μη κάνεις τίποτα, μέχρι να σιγουρευτώ. Ίσως μας δρύνει, πριν γίνη τίποτα. Το καλύτερο απ' όλα είναι να συμμορφωθούμε προς το παρόν με ό,τι μας λένε.

— Σύμφωνα; κατένευσε έκπληκτο.
— Όταν φωνήαν να πλησιάζουν την ακροατορία μεριές γυναίκες, ο Φράνκ σηκώθηκε κι έφυγε.

Την 14η ήμερα έφτασε τὸ αεροπλάνο. Ακουσαν τὸν θόρυβο τὸν κινήσαν από μακριά. Αρμάς το χωριό άναστατώθηκε. Οι Θαβάντες άρπασαν με τὰ σκόνια τους, από τις καλύδες και κοιτούσαν κατά την μεριά, απ' όπου έρχόταν ο θόρυβος. Φράνκ ζύγωσε μέσα στην αναταραχή τὸ Τζούλιο.

— Γρήγορα, τού είπε. Σειράμενε λίγο από τὸ πλινθός, γιά να μας ξεχωρίσουν.

Δίχως να φανή ότι τρέχουν, έβησαν στο ποτάμι. Ο θόρυβος άκουγόταν τώρα πὸ κοντά. Ασφαλώς τὸ αεροπλάνο άκαλούσε το ποτάμι και πετούσε χαμηλά.

— Μη τούς γυρνάς, ψύχισε ο Φράνκ. Μη κυνηγής. Κοίτα μόνο ψηλά γιά να δουν ότι τὰ προσώπα μας είναι άσπρα.

Καρτερήσαν άμυλητοι. Τα δευτερόλεπτα κύλισαν. Ο θρυλητός της μηχανής ζύγωσε πὸ πολύ.

Καί έφαιναν αντίχρησε πίσω τους ένας άλαγαυός. Μόλις πρόφτασε να γυρίσουν και στή στιγμή καιά δακρυά Θαβάντες τούς άπαξαν, ούρλιαζοντας μανισμένοι. Τούς άρσαν ως την πιο κοντινή δασική δσής.

Δεν ύπάρξε λόπον επίθετα άναγνώριστηκή πτήση θα τούς θεωρούσαν γιά νεκρούς. Δεν ήταν δυνατό να στείλουν πειζοπόρους άνηκνούς στο Μάιο Γκρόσσο.

Αν ο Τζέιμσον και οι φίλοι του ήταν τόσο άνοητοι να γυρουν μέσα στην άγρια ζούγκλα, κανείς δεν έπαιγε γιά αὐτό. Ο Τζέιμσον τὸ καταλόβαινε καλά και τὸ δικαιολογούσε.

Η γυναίκα του, πού την φώναζε Άννα, γιά να τὸ θυμίζη μία παλιά γνωριμία του, τὸν περιποιόταν, τὸν μαγείρευε και τὸν άγκαλούσε με πάθος. Είχε προσκολληθή πάνω του. Καί όποτε γυρίζε τή υατία του στην Καρλότα, ή Άννα έτρεξε τὰ δόντια της με ζήλεια και τὸν τσίμπησε στο μπράτσο.

Επὶ τὸ πρωί της 30ης ήμερας ο Τζέιμσον και ή Καρλότα είδαν μία σειρά πολεμιστῶν να κατεβαίνονταν με έπιστομότητα στη μεγάλη καλύδα πού ήταν κατὰ κάποιο τρόπο ή αἰθεύσα συνεδρίασαν της φυλής.

— Τι να συμβαίνει; αναστάχτηκε ο Τζέιμσον.

— Συμβούλιο, άναστήσαν τούς άμους ο Τζούλιο. Σήμερα δεν είχε πεί ότι θά γίνη; Σωστά!

Μία άσκληρη ώρα κρατούσαν καρφωμένοι τὰ μάτια στην μεγάλη καλύδα. Κάθε τόσο ένας νεαρός, προβάλε στο κατώφλι, έγνεσε σε μία γυναίκα πού έσπευδε κρατώντας ένα τσανάκι και μετά εξαφανιζόταν πάλι. Τέλος ο μπερτές της πόρτας άναμύθηκε και οι άνδρες βγήκαν έξω σε παράταξη. Αλλά τώρα προπορεύονταν ο φύλαρχος. Έφτασαν στην

ακροατορία, όπου έστεκαν ο Τζέιμσον και ο Καμπράλ.

— Μη κυνηγάς, είπε ο Φράνκ. Μη είπης ότι φοβάσαι. Κοίτα τους με ήρεμία. Οι πολεμιστοί αγνιάστηκαν ένα ήμικυκλό.

Ο αρχηγός προχώρησε και στάθηκε μπρος τους. Τα μάτια του γυλίζαν σαν να ήταν μεθυσμένος. Ίσως έρισκόνταν κάτω από την επίδραση κάποιοι νορκωτικού. Με δροντάδη φωνή άρχισε να μιλάει, χειρονομώντας, χαμυγλώντας και άνακατεύοντας τις λίγες σπανιόλες λέξεις πού ήξερε. Ο Τζέιμσον προσπάθησε να βγάλη τὸ νόημα τού λόγου του.

Δεν θά τούς σκότωναν. Είχαν δείξει καλή στάση και δεν είχαν προσπαθήσει να δραπέτευσουν. Συμμορφώθηκαν με ό,τι τούς είπαν. Τώρα θα τούς άναγκάζουν κι' αὐτούς σαν μέλη της φυλής και από δα και μπρος θα ήταν Θαβάντες. Ήταν τυχεροί, φαίνεται. Ελάχιστοι ξένοι γίνονταν δεκτοί στή φυλή.

— Καί ή γυναίκα; ρώτησε ο Τζέιμσον.

Ο αρχηγός χτύπησε τὸ στήθος.
— Μεγύριο, είπε. Γυναίκα μου.

Με δυσκολία κράτησε την ψυχραιμία του ο Τζέιμσον. Από καιρό τὸ φοβόταν. Η Καρλότα θά γινόταν γυναίκα τού φύλαρχου.

Η τελευταία πού θα τούς έκανε Θαβάντες και ο γάμος θά γινόταν την άλλη μέρα. Δεν είχαν καμιά, αλλά ο Φράνκ έσπευτε πὸ το διακινδυνεύση. Μόλις μπόρεσε ξεμονάχησε τὸν Τζούλιο.

— Θα προσπαθήσω να σώσω την Καρλότα, τού είπε. Δεν μπορώ να την άφησω να τὸ υποστή αὐτό. Θα τραδηώμε γιά την Άραγκουαίαν. Μόλις θυούμε από τή ζούγκλα και φθάσουμε στη θαμινώδη περιοχή θα προχωρήσω σχετικά γρήγορα. Δεν πρέπει ν' απέχη περισσότερο από 50 μίλια. Θα ξεκινήσω με άποψη μόλις νυχτώσει. Πριν από τα γράμματα, αν έχωμε τύχη, θα θυούμε από τή ζούγκλα. Ίσως σε δυο-τρεις μέρες φθάσωμε. Θα ύπάρξη αεροπλάνο πού Άραγκουαίαν. Θα στείλω να σε πάρουν.

Ο Τζούλιο τὸν κοίταξε στα μάτια.
— Κανε ό,τι θές, τού είπε.

Ο Τζέιμσον άκούμπησε τὸ χέρι στὸν ώμο τού Τζούλιο.

— Εύχαριστώ. Είναι πολύ επικίνδυνο. Δεν θέλω να πειναιτώ, αλλά είμαι θορωά καλύτερος πεζοπόρος από σένα. Έσύ θα προσπαθήσης να τούς χασημερήσης όσο γίνεται. Πηγαίνε μαζί τους. Προσποιήσου ότι είσαι θυμμένος πού σε άρπασε και ότι τούς βοηθάς. Μπερδέμε τὸν δρόμο. Πηγαίνε τους στα συντρίμια τού αεροπλάνου. Έτσι;

Ο Τζούλιο ανγκάτευσε.

— Καλή επιτυχία, τού είπε.

Τή νύχτα, μέσα στην καλύδα, ο Φράνκ

Τζέιμσον περίμενε. Δίπλα του ή Άννα άνασάλευε στον ύπνο της. Στο χωριό βραίλευε ησυχία. Υπολόγισε ότι θά κοιτνε 11. Τὸν χρειαζόταν να έχη περιθώριο τούλάχιστον τριών ώρων. Οι Θαβάντες ήσαν την ζούγκλα σαν τὸ χέρι τους και θα τὸν πρόφτασαν.

Τέλος σηκώθηκε. Πλάι του, πάνω στο στρώσιδι, ή γυναίκα άνασάλεψε και άπλωσε τα χέρια να τὸν άγκαλιάσει. Έσπασε και της άγγιξε τὸ χέρι. Έκείνη ήσυχασε. Σαφιάστηκε πού ένιωθε κάποια λύπη γιά τήν άφηνε. Αποδόξε αὐτό τὸ συναισθήμα. Γονάτισε και άγγκε έσποντας από την πόρτα. Στο σελινόφωτο τὸ χωριό κοιμόταν. Γλιστρούσε αόρατα στή σκία της πλάινης καλύδας και μετά στής έπόμενης. Σταμάτησε και κοίταξε πίσω του.

Ηθελε να μη τὸς κάνει αὐτό. Στο κατώφλι της καλύδας τὸν σκετόταν ή Άννα και τὸν παρακολουπούσε. Τώρα ήταν άργά να κάνει ό,τιδήποτε άλλο.

Σερμωμένος στα πόδια και στα χέρια άρχισε να προχωρή μέσα στο σκοτάδι. Η Καρλότα έμεινε στην άλλη άκρη τού χωριού, στην μεγάλη καλύδα τῶν γυναικῶν.

Χρειάστηκε 20 λεπτά γιά να φθάση ως εκεί. Έπρεσε μπρούμυτα και άρχισε να έρπει άργά. Στο πίσω μέρος της καλύδας ήταν ένα μικρό άνοιγμα. Ο Φράνκ άπείχε 4—5 μέτρα απ' αὐτό. Κοίταξε πρὸς τὰ εκεί.

Στο σελινόφωτο έσχωρίσε τὸ λευκό πρόσωπο της Καρλότας. Τα μάτια της ήταν ανοιχτά. Τώρα πού ήξερε πού βρισκόταν, ο Τζέιμσον είχε μόνο να φτάση ές τὸν άγνισμένο τοίχο της καλύδας και να της φανήρια.

Προχωρούσε ακόμη έτσι όταν τούς είδε τούς τρεις ροπαλοφόρους πολεμιστές. Μαζί τους ήταν ή Άννα ή άμφοβόλη του. Τούς έδειχνε κατὰ τὸ μονοπάτι. Τὸν είχε προδώσει.

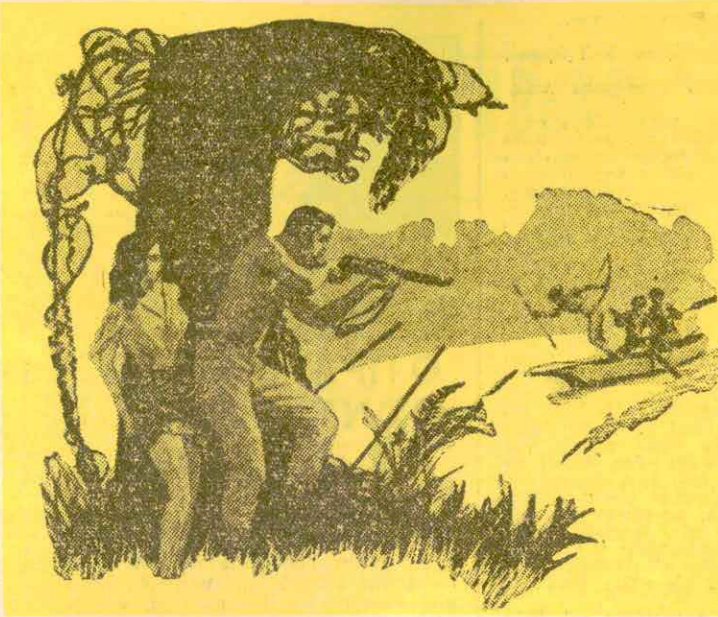
Κρύφτηκε πίσω από μία καλύδα αλλά ήταν πολύ άργά. Άναίχσαν την κίνησή του και έφτασαν τρέχοντας. Γύρισε και άρπασε τὸν άρχηγό, περνώντας μέσα από τὸ χωριό, κατὰ τὸ ποτάμι. Μοναδική έλπίδα του ήταν να πεση στο νερό, να τὸ διασχίση κολυμπώντας και να βγη στην αντίπερα όχθη, στή ζούγκλα.

Τὸν έπιασαν κοντά στην τελευταία καλύδα τού χωριού. Πέρασε κι' οί τρεις κατωπύω του. Πόλεμος σκληρός, οί γυροίσε τους γυπύπασε τὰ στοιμάγια τους. Μάστιχα. Σ' έολεπτο τὸν είχαν ρίξει με τὸ βάρος τους κατὰ γής.

Τὸ χωριό έξυπνησε. Άλλη μία ομάδα πολεμιστῶν έφτασαν τρέχοντας. Τούδσαν τὰ χέρια και τὰ πόδια, τὸν σήκωσαν και τὸν πέρσαν μέσα στο χωριό, γιά να τὸν άκουμπήσουν μέσα σε μία καλύδα στην πλατεία. Με δυο γερές κλωστής τὸν έσπλιναν χάρμα και τὸν έδεσαν σ' ένα παλίκι. Έπειτα έφυγαν.

Όλη την ήμερα έμεινε δεμένος στο παλίκι. Ο ίδιώτας έστρεψε από τὸ πρόσωπο του. Απ' έξω άκούγόταν ή όχλοβοή από τις προετοιμασίες της τελετής. Ένωιασε άφόρητη νευρία σπὸ τή ζέση. Αλλά κατὰ τὸ βράδι βρόσισε κάπως και άναζωογονήθηκε. Ήταν σίγουρος πὸς θα τὸν σκότωναν εκτός πιά ο Τζούλιο αν είχε τὸ μυαλό νὸ τούς ξεγελάσει.

Τέλος ήλθαν να τὸν πάρουν. Τούδσαν τὰ χέρια και τὰ πόδια και τὸν έβρσαν στην πλατεία. Μία τεράστια φωτιά έκαιγε. Γύρω της ήταν μαζεμένοι οι Θαβάντες, απ' την μια μεριά οι άνδρες, από την άλλη οι γυναίκες. Ο φύλαρχος στεκόταν σε μία άκρη, και δίπλα του καθισμένη ή Καρλότα ντε Σάντος, σε άξιοθρήνητη κατάστασι μέσα στα θράμικα κουρελα σμένα ρούχα της. Απ' την άλλη μεριά καθόταν ο Τζούλιο, και κοιτούσε ολόγρια τή φωτιά. Ο Τζέιμσον συνάντησε τὸ βλέμμα του. Ο Βραζιλιανός άναστήκωσε τούς άμους άναπαίσθητα, σε νύδαλε να τὸν

Ενῶ ή νέα καλύφθηκε, ο Τζέιμσον άρχισε να πυροβολή τούς Ίνδιανους στην πύργα.

ή ότι είχε προσπαθήσει, αλλά δεν γινόταν τίποτα.

Ο φύλαρχος γύρισε στὸν Φράνκ με πρόσωπο συσπασμένο από τὸ θυμό. Άρχισε να μιλάει, με πολλές χειρονομίες, γιά να μη μείνη άμφβολία στὸν Τζέιμσον πὸία τύχη τὸν περίμενε. Μετά την τελετή τού προσπλητισμού, θά τὸν σούβλιζαν με τὰ κοντάρια και θά τὸν έβριχναν στους κροκοδείλους.

Ο άρχηγος καί άρχισε να φωνάζη. Ένας ένας σηκώθηκαν οι άνδρες και περικύκλωσαν τή φωτιά, ούρλιαζοντας. Οι κραυγές τους δυωνωναν και τώρα έβρσαν όλοένα πιο γρήγορες στροφές γύρω από τή φωτιά. Κι' έπειτα με μίας καθάρσαν όλοι κατάχαμα. Δυο γυναίκες άρπασαν στην Καρλότα, την άρπασαν από τὰ χέρια και την τραβέξαν.

Γιά μία στιγμή ο Φράνκ έκανε να άρμήση πάνω τους. Αλλά ένα άκόντιο ζούρησε την κοιλιά του. Η κοφτερή αἰχμή του τὸν έσχίσσε τή σάρκα. Ο Φράνκ άποτραβήχτηκε. Η Καρλότα ξεφώνισε έντρομη καθώς την έβρσαν μέσα σε μία καλύδα, σίγουρα γιά την τελευταία γύρου.

Ο φύλαρχος γαύγισε μία προσταγή. Δυο Θαβάντες έβρσαν τὸν Φράνκ στή φυλακή του και τὸν ζανάδεσαν στο παλίκι.

Μία ώρα έμεινε έτσι. Τα σχοινιά τού άάτωσαν τὰ χέρια. Απ' έξω άκούγόταν τὸ τραγούδι τῶν Θαβάντες, και τὸ τριζοβόλημα της φωτιάς. Η σκονισμένη γής άνηκούσε από τὸ θρονικόπημα τῶν ποδῶν τους.

Έπειτα άκουσε ένα θόρυβο. Ένα ανεπαίσθητο θόρυβο πού έρχόταν από την πλατή του. Έμεινε αάλευτος κι' άφουγκράστηκε. Έμεισε με τριζοβόλημα φωτιάς. Θά τὸν έκαίγαν ζωντανό.

Ο θόρυβος συνεχίστηκε. Άφουγκραζόταν. Έπειτα άκουσε κάποια κίνηση. Κάποιος γλιστρούσε αόρατα μέσα από τὸν άγνισμένο τοίχο της καλύδας. Προπαθήσε να γυρίση τὸ κεφάλι, αλλά τὸν έμπόδε τὸ παλίκι. Άκουσε πίσω του μία γρήγορη άνάσα. Κάποιος έβρισκόνταν στην καλύδα πίσω του.

Άκούστηκε μία τρυφερή φωνή. Ήταν ή Άννα. Τὸν έκοβε τὰ σχοινιά πού τὸν έδεσαν στο παλίκι. Δεν τή είπε τίποτα, αλλά μόλις τὰ χέρια του έλευρώθηκαν την χάιδεβε τρυφερά. Τούχωσε τὸ μαχαίρι στή χούφτα. Άμέσως άρχισε να κόβη αὐτός τὰ σχοινιά πού τούδσαν τὰ πόδια. Πίσω του άκουσε τὸ τρυρισμό, καθώς ή γυναίκα γλιστρούσε έξω από την καλύδα, άνάμεσα από την τρύπα πού είχε άνοίξει στὸν τοίχο.

Σε μία στιγμή ήταν ελεύθερος. Ψαχούλεψε και βρήκε τὸ άνοιγμα στὸν τοίχο. Γλιστρήσε έξω στις θαδείες σκιές. Η Άννα τὸν περίμενε. Τούδειξε άμέσως δυο καλύδες. Στή μια θά πρέπει να ήταν ο Τζούλιο. Στην άλλη ή Καρλότα. Η Άννα τὸν χάιδεβε τὸ πρόσωπο και χάθηκε στο σκοτάδι.

Γοργά άρχισε να γλιστρά μέσα στις σκιές πρὸς την καλύδα πού τούχε δείξει ή Άννα. Σε λίγες στιγμές έφτασε. Κόλλησε τ' αὐτί του στὸν καλωμένο τοίχο. Δεν άκούγόταν θόρυβος από μέσα. Ούτε διακρινόταν φάς. Φωνάστηκε πὸς ο Τζούλιο θά ήταν μόνος.

— Τζούλιο, ψιθύρισε. Άκούστηκε ένα άκάδεμα.

— Πού είσαι; τὸν ρώτησε ο Τζούλιο.

— Έδώ. Από πίσω.

Προχωράστηκε τὸ κεφάλι τού Τζούλιο.

— Είσαι δεμένος;

Ο Τζούλιο κούνησε τὸ κεφάλι του. Όχι.

— Βγές. Προχώρα στή ζούγκλα, και πύπαινε

μέχρι τὸ ποτάμι. Προχώρα στην άκροπασιά μέχρι να βρης μία πύργα. Περίμενε εκεί.

Ο Τζούλιο κατάνεψε. Ο Τζέιμσον δεν περίμενε να τὸν δῇ να φύγει. Προχώρησε κατὰ τή δεύτερη καλύδα. Έδώ θά ήταν ή μεγάλη δυσκολία.

Σωστά τὸ φαντάστηκε. Έμεινε αάλευτος και μπροσ, πίσω από την καλύδα και μετά έβωσε τὸ μαχαίρι στὸν καλωμένο τοίχο.

Τὸ γύρισε δυο φορές και άκουσε τὰ θήματα μίας γυναίκας. Περίμενε μισοσυκωμένος, κρυμμένος στή σκία. Η γυναίκα άγγκε σπὸ κατώφλι και κοιτούσε ολόγρια.

Σίγουρα θά νόμιζε πως κάποιο ζωο είχε πλησιάσει και έβουσε τὸν τοίχο της καλύδας. Τὸν πλησίασε με τὸ βλέμμα καρφωμένο στή ζούγκλα.

Ο Φράνκ τιμάχτηκε. Τὸ άριστερό του χέρι της άρπασε τὸ κεφάλι και πριν προφτάση να ξεφώνησε τὸ μαχαίρι του είχε γυθίη στο λαιμό της. Όταν την άρπασε, τὸ πτώμα της σωριάστηκε βαρύ πίσω από την καλύδα.

Κόλλησε πάλι τ' αὐτί του στὸν τοίχο. Άκουσε ένα άνασπλητό. Τίποτε άλλο. Γύρισε τὸ μαχαίρι κι' άοίξε τὸ καλίκι. Η Καρλότα ήταν μόνωχη. Ήταν ολόγρια και τὸν περίφρασε κορμί της ήταν άμωμενο με γαλάζια μογιά και στάχτες. Πλάι της στο χωμα ήταν τὰ ρούχα της.

Έχωσε τὸ κεφάλι του στην καλύδα. Γύρσε κατὰπύω του και λίγο ακόμα να της ξεφύγη μ' ά κραυγή. Αλλά τὸν άναγνώρισε έγκαιρώς. Της έγνεψε άμυλητος. Έ'Ελα, γρήγορα.

Τινάχτηκε όρθια κι' έσκυψε να πάρη τὸ πουκάμισό της.

— Πάμε, της είπε. Άστα αὐτά.

Τὸν έδειξε ένα μεγάλο δέμα τυλιγμένο με δέρμα φιδιῶν και δεμένο σφιχτά.

— Τὰ ὅπλα, τού είπε.

— Δώσε μου τα, της είπε.

Ασφαλώς ο φύλαρχος σκόπευε να τὰ πάρη μαζί με την λευκή υα σαν τρώσιμα. Τὸν έδωσε τὸ δέμα. Τὸ τραβέξε άνάμεσα από την τρύπα και έκοψε τὰ σχοινιά. Τα ὅπλα ήταν άθικτα. Υπήρχε ακόμη και τὸ κουτί με τὰ πυροαχικά.

Κοίταξε την Καρλότα. Είχε φορές τὸ πού κάμισό της και έτοιμαζόταν να βάλη τὸ παντελόνι της.

— Έλα, δεν προφταίνουμε, της είπε.

Παρατήσε τὸ παντελόνι, αλλά τή στιγμή πού έβγαίνε από την τρύπα άσπασε ένα πύω τῶν Ιθαγενῶν. Στὸ σκοτάδι έξω από την καλύδα, τὸ έδεσε γύρω στή μέση της.

Μέσα σε δεκαπέντε λεπτά φορικής άγνίας, είχαν φτάσει στην ακροατορία και άρχισαν να προχωρούν κατὰ μέρος της όχθης. Σαφηνόταν μάστιχα. Μπροστά τους, σκυμμένος στο ποτάμι ήταν ένας Θαβάντης πολεμιστής. Λίγα πὸ πέρα άκούγόταν ένας σούρημο σαν να τραβούσε κανείς καιά βαρύ πάνω στή λάσπη. Θά ήταν

ο Φράνκ και ή νέα καπλάτησαν και έβδαν στην αντίπερα όχθη, στην άμμο. Ο Τζέιμσον πλειούσε την πύργα, και πρὸς τὸ κληνγετικό όπλο και τὸ δεύτερο έπαναληπτικό όπλο.

— Έν τάδε, κάθισε έδω, της είπε, μισκωμένη πίσω από την πύργα και γύρε τὸ κεφάλι τῶς πὸς κοιμάσαι. Μόλις άρπασε να γτυπάθ, θά σηκώθης πίσω από την πύργα και γύρε τὸ κεφάλι στή ζούγκλα. Αλλά πὸς πάντως ψυχραιμία. Τὸν βέλα κοντά. Καλή τύχη.

Της χτύπησε την πλάτη.

Τὸν κοινάλεσε. Έπειτα ο Φράνκ προχώρησε και κώχηε στή ζούγκλα. Βρήκε ένα πσπύμένο κορμὸ τυλιγμένο με μεσάκια. Στάλωσε πίσω του. Απὸ την θέσι τὸν έβλεπε καλά την Καρλότα. Έστρεψε τὸ έπαναληπτικό στο ποτάμι και τὸν περίμενε.

Έφτασαν αόρατα. Σαφινάστηκε όταν είδε με πὸση δεξιοτεχνία κομμάτιασαν τις πύργες τους στο νερό. Ήταν δυο πλειούμενα. Πρῶτα έφτασε τὸ μικρότερο με πέντε άνδρες μέσα. Στὴν πλάτη έστρεψε ο φύλαρχος. Τὸ δέσμενο κορμὸ του γυλίζε στὸν πρῶτο ήλιο. Οι άλλοι καπλάτουσαν. Στὴ δεύτερη πύργα ήταν άλλοι όκτώ πολεμιστοί. Σύνολο, με τὸν αρχηγό, δεκατέσσερις.

Κάτι έδειξε ο φύλαρχος και ή πύργα έβδλε πλώρη γιά την όχθη. Είχαν δὴ την πύργα τους. Ο Τζέιμσον έκανε γοργούς ύπολογισμούς. Ηθελε να τούς άρπση να πλησιάσουν, αλλά όχι και τόσο πολύ, ώστε να πηδίσουν στην όχθη. Πλησίαζαν. Ήταν τώρα στα έκατό μέτρα, μετά στα πενήντα. Ο Τζέιμσον σημάδεψε τὸ γαλάζιο πρόσωπο τού φύλαρχου.

ο Τζούλιο και ο Ιθαγενής άφουγκραζόταν τὸ θάρυβο.

Ο Θαβάντες ήταν τρία μέτρα από την πύργα της ζούγκλας. Οποιοδήποτε στιγμή μπορούσε να άρμήση στο Τζούλιο ή να τρέξη στο χωριό να έσπακώση τούς Θαβάντες.

Ο Τζέιμσον δεν είχε άλλη έκλογη. Σφίγγοντας τὸ μαχαίρι στή χούφτα, έκανε δυο σάλτα. Στὸ πρῶτο βήμα του ο Ιθαγενής γύρισε με τὸ άκόντιο. Ο Τζέιμσον έσκυψε, αλλά τὸ κοντάκι τού χτύπησε τὸν ώμο. Σήκωσε τὸ μαχαίρι σκοπεύοντας την κοιλία. Μόλις τὸ λεπιδί γλιστρήσε μέσα στή μαλακή σάρκα, ο Ιθαγενής σωριάστηκε, προσπαθώντας ν' άρπάξη τὰ πόσα τού Τζέιμσον. Ο Φράνκ ένασχίτηπες. Τούτῃ τή φορά έβδωσε κάθε άνάσα από τὸ λαρρύγγι τού έχθρου. Άρπάζοντας τὰ ὅπλα και τὸ χέρι της Καρλότας ο Φράνκ άρχισε να τρέχει.

Καμμία κατῶση μέτρα πὸς πέρα βρήκαν τὸν Τζούλιο σκυμμένο πίσω από μία πύργα. Όταν τούς είδε σηκώθηκε και τούς έγνεψε. Άρχισαν να σπρῶχουν τή θάρκα οί νερό. Ο Φράνκ και ή Καρλότα πηδίσαν μέσα, και σε μ' ά στιγμή ο Τζούλιο έδωσε μία σκουντιά στὸν σκαμμένο κορμὸ γιά να πάρη φόρα και δρόθηκε κι' αὐτός μέσα. Έπιασαν τὰ κοντάκια και άρπασαν να τούς παρασύρη τὸ ρεύμα.

— Πού πάμε; ρώτησε ο Τζούλιο.

— Όπου πάει τὸ ρεύμα. Οι Ιθαγενείς θά μας φτάσουν σύντομα, τρέχουν πὸ γρήγορα από μας. Τὸ μόνο πὸν έχουμε να κάνωμε είναι να προχωρήμε και νάχωμε τὸ νού μας γιά τὸν πρῶτο σταθμό.

Δεν ύπάρχουν σταθμοί στὸν Ρίο ντῆς Μόρτες, είπε ο Τζούλιο. Πρέπει να προχωρήσω με τὸ ρεύμα και μετά να θυούμε στή ζούγκλα. Πενήντα μίλα μέχρι την Άραγκουαίαν.

Δεν με τρώει ή ζούγκλα. Πενήντα μίλια δεν είναι τίποτα. Οι Θαβάντες με τρώουν ζων. Θά φάσουν γρήγορα. Τὸ πούλι να πρηγθώμε μ'ή μή άσσε. Εκτός αν δρύνε άμέσως τὸ πτώμα τού φρουρού.

Ανακάθηκε σκεπτικῶς μιά στιγμή. Η Ή Ήλην φωτίσε τὸ ποτάμι. Καί από τις δυο όχθες τούς έκλεινε ή ζούγκλα, αλλά κάθε τόσο συναντούσαν μικρές έκτασεις άμμου.

Έχω μία ιδέα, είπε ο Τζέιμσον. Είναι σ' άφοκίνδυνη, αλλά είναι ή μοναδική μας έλπίδα. Καρλότα θά χρειασθί και τὸ δικό σου κουράγιο. Κουρασμένη έχωσε τὸ κεφάλι στὰ χέρια.

Δεν είναι σε θέση γιά τίποτα πιά.

Δεν θά χρειασθί να κάνης τίποτα, άλλάως να κρατήσης τὰ νεύρα σου. Πῶς σου φαίνεται, Τζούλιο. Θα θυούμε μόλις έμμενός στην όχθη. Σε δυο ώρες φαντάσμαι, να φέρη. Άς άρπασωμε τή Καρλότα με την πύργα σαν δόλωμα. Ίσως αν προστάσωμε ν' άνάωμε και φωτιά. Έγώ θα τραβήχτῃ μέσα στή ζούγκλα. Έσένα θα σ' άρπασωμε στην αντίκρηνη όχθη. Μόλις έβδουν οί Θαβάντες θα τούς χτυπήσω. Έσύ θα τούς γτυπήσης από πίσω. Θά τούς βάλωμε σε δασταρωμένα πυρά. Θάναί σα να χτυπάμε άγρίοπαπες.

— Κι' έγώ τί θά γίνω; είπε ή Καρλότα.

— Έσύ θα κάθισες. Έδώ χρειαζεται ή ψυχραιμία. Προσποιήσου ότι δεν τούς βλέπεις. Θά κάνης την κοιμισμένη. Θα τούς άρπαση να πλησιάζουν γιά να σημάδεψω τὸν άρχηγό. Έπειτα θα τρέξης στους δάκνους και θα χτυπήσης με τὸ κληνγετικό όπλο. Δεν έχεις πῶς κινήη ποτέ;

— Στὴ φωτία τὸν πατέρα μου.

— Όκει. Είναι σαν να κυνηγάς πουλιά.

Μία ώρα προχώρησαν έτσι. Ο αόρατος άρχισε να φωτίζεται.

— Πρέπει να φάωμε γιά τὸ κατῶλληλο μέρος, είπε ο Τζούλιο.

Εστρψον σε μία καμπή τού ποταμού, και άντικρύσαν ένα κομμάτι με χρυσάφεια άμμο κοντά στή ζούγκλα. Ο Τζέιμσον έσπρε τὸ κουπί του και άδήςανε την πύργα στην αντίκρηνη όχθη. Άρπασε εκεί τὸ Τζούλιο, πού έσφαγιστήκε πίσω από τὰ δέντρα, κρατώντας ένα έπαναληπτικό τρυφίκι.

Ο Φράνκ και ή νέα καπλάτησαν και έβδαν στην αντίπερα όχθη, στην άμμο. Ο Τζέιμσον πλειούσε την πύργα

Στα 25 μέτρα πέρασε τη σκανδάλη. Την ίδια στιγμή ο άρχηγος κλονίστηκε κι έπεσε στο νερό. Οι θαλάσσιες κοίτες άδουλο με σαστισμό. Η Καρλότα γλιστρούσε πάνω στην άμμο. Ένας Ιθαγενής ζύγισε το ακόντιό του και το τίναξε. Χτύπησε την πόδια τους κι έπεσε στο νερό. Η Καρλότα έμεινε ατάκτως. Ο Τζέιμσον τραβήξε ξανά τη σκανδάλη. Δεύτερος πόλεμος έπαιξε στο νερό.

— Το όπλο σου, φώναξε ο Φράνκ στην Καρλότα.

Στο μεταξύ οι Ιθαγενείς είχαν πάρει θέσεις μάχης. Οι δύο σκυμμένοι μέσα στην πυρά με τα ακόντια ύψωμένα. Οι άλλοι δύο κωπηλατούσαν. Έρχονταν κατά πάνω του. Ο Τζέιμσον σκόπευσε και πυροβόλησε, τρίτη, τέταρτη, πέμπτη φορά.

Δίπλα του ακούστηκε μία τρυφερά. Άλλα η Καρλότα είχε σκεπαστεί χαμηλά. Ο Φράνκ γέμισε το όπλο του. Ο Έας κωπηλάτης έγενε άσυχος. Άλλα οι δύο πολεμιστές πήδησαν στην άμμο.

Τη στιγμή που ο Φράνκ πατούσε τη σκανδάλη ο Φράνκ τινάξε το ακόντιό του. Τη στιγμή που ένωσε ένα σκίσιμο στον άμμο του έδωκε τον έμβρο να σωριάζεται. Ο δεύτερος ήταν στα πέντε μέτρα όταν το κωπηλατικό της Καρλότας τον έφτασε με τα μούτρα στο χώμα.

Ο Τζέιμσον κοίταξε τώρα τη δεύτερη πόρτα. Ήταν ακόμη έξω άδους μέσα που έρχονταν γύρω τον Τζούλιο. Σίγουρα τους άλλους δεν τους είχε καταφέρει ο Βραζιλιάνος.

Ο Τζέιμσον ένωσε τον άμμο του να μωδιάσει. Το αίμα έτρεχε. Έδωσε το επαναληπτικό στην Καρλότα.

Γέμισε το, της, είπε. Το ξαναπήρε και γέμισε στον κορμό. Έριξε τέσσερις τρυφερές. Τον φώναξε πώς έπεσε και άλλος θαλάσσιος. Άλλα η πόρτα προχωρούσε τώρα προς την άλλη μεριά, κατά και που ήταν ο Τζούλιο. Τρεις Ιθαγενείς κωπηλατούσαν και ο τέταρτος ήταν σκυμμένος, είτε νεκρός, είτε λαβωμένος. Σε λίγο τους έχασε από τα μάτια.

Όλη η μάχη δεν κράτησε παραπάνω από πέντε λεπτά, αλλά ο Τζέιμσον θεωρούσε πως είχαν περάσει ώρες. Ο άμμος του ποταμού. Το αίμα είχε ποτίσει το πευκάμισό του.

Προσεχτικά η Καρλότα τούσκισε το πευκάμισο.

— Πρέπει να την καθαρίσω, είπε. Δεν μπορούμε όμως με το νερό του ποταμού, είναι μολυσμένο.

— Καλά, της είπε. Σκίστε μία λουρίδα από το πευκάμισό μου και δέστε την όσο πιο σφιχτά μπορείτε.

Έκανε ό,τι της είπε.

— Έν τάξει, πάμε για τον Τζούλιο.

Μπήκαν στην πόρτα τους και κωπηλάτησαν με δύναμη. Σε λίγο βρήκαν τον Τζούλιο.

— Πού πήγαν; ρώτησε ο Τζέιμσον.

— Νηδίζω ότι γύρισαν πίσω.

— Θα ξαναπειτε τον έρωτά, είπε ο Τζέιμσον. Φαντάζομαι μόλις εκλέξουν νέο άρχηγό.

— Λοιπόν;

— Δεν έχει νόημα να ακολουθήσουμε τον Ρίο ντ'ας Μόρτες. Είπες ότι δεν υπάρχουν αθώοι και σίγουρα θα πάρουμε πάνω σε άλλα χωριά θρόνους. Καλύτερα να υποκύψουμε στη ζουγκλά και να προσπαθήσουμε να φτάσουμε στην Άραγουαία.

— Έχετε όπλα, Σιμφωνί;

— Σιμφωνί, είπε ο Τζούλιο.

Γύρισαν πίσω στην αντίκρουση δάχη με τη γουαριάντα έμμο. Έφτασαν τα πτώματα των θαλάσσιων μέσα στην πυρά και την έπαιρναν να την παρασύρουν το ρεύμα. Έξαφάνισαν και τα γυμνά από την άμμο.

Η ζουγκλά ήταν πυκνή, τα δέντρα πανύψια. Με δύσκολα άρχισαν να προχωρούν μέσα από την άδιαπέραστη δάση.

Όλο το πρωί προχώρησαν μόνο ένα μίλι. Άργα το απόγευμα έφτασαν στη σαβάννα, τη βελανιδιά έκτασι. Το θέαμα, άσχετα από την δυσκολία θέσι τους, ήταν γραφικό. Ξεκουράστηκαν λίγο στην παρυφή της ζουγκλάς.

— Καλύτερα να απομακρυνθούμε από δω, πριν νυχτώσει, είπε ο Φράνκ. Οι Θαλάσσιες μπορεί να βρήκαν τα χνάρια μας.

Δεν είχε άσπασει τα λόγια του όταν μία πελώρια ανεκόντα, έπεσε μπροστά τους από την κορυφή ενός δένδρου. Η Καρλότα άφησε ένα ξεφάντο. Ο Τζούλιο πήδησε θόβος. Ο Φράνκ σκόπευσε, αλλά το λαβωμένο χέρι του δεν άφησε να κινηθεί γρήγορα. Παραπάτησε. Το περστικό φίδι τυλίχτηκε κιόλας γύρω από το κορμό του. Ο Φράνκ άρπαξε το φίδι. Ήταν σά να σπρώχνει ένα δέντρο. Δεν μπορούσε να αντισταθεί στην τρομαχτική δύναμη των μυών του έρπετος. Η ανεκόντα τυλίχτηκε άλλο ένα γύρω.

— Τζούλιο! φώναξε ο Φράνκ. Άλλα ο Τζούλιο παρακολούθησε έντρομος, με το επαναληπτικό στα χέρια. Δεν τόλμυσε να ρίξει, γιατί φοβόταν πως θα χτυπήσει τον Τζέιμσον.

Το φίδι άρχισε να τον συνθλίβει.

— Τζούλιο! φώναξε πάλι ο Φράνκ. Κάνε κάτι!

Άρχισε να σκοτίζεται το μυαλό του. Τότε, σαν μέσα από ένα όνειρο, άκουσε μία εκπυρσοκρότηση. Η πίσω άρχισε να χαλαρώνει. Ανακουφίστηκε. Τα μούτια του ξεκολλήσαν.

Ήταν πεσμένος χέμα. Ο Τζούλιο κοιμήτας σκυμμένος πάνω του, ξετύλιγε το πελώριο σώμα του έρπετος από πάνω του. Στα γύ

ρια του κρατούσε το περιστροφικό του.

— Είσαι καλά; ρώτησε.

— Φαντάζομαι, μουρμούρισε ο Τζέιμσον. Σ' εύχαριστώ, φίλικο.

— Σου το χρωστούσα, άνασκήσε τους άμους ο Τζούλιο.

Μία ώρα αργότερα περπατούσαν στην σαβάννα όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Κάθε ώρα έφταναν καταγής να πάρουν άνασα. Άλλα ο Τζέιμσον δεν τους άφανε παραπάνω από πέντε λεπτά. Έπρεπε να προχωρήσουν. Δεν είχαν νερό. Κάπου θα πρέπει να συναντήσουν κίνα καθαρό ρυάκι. Άρχισε να σκοτεινιάζει. Ξαφνικά ο ήλιος χάθηκε και βγήκαν τα άστέρια.

Την σγή ήταν εξαντλημένοι, σκουσμένοι από τη δίψα. Μόλις και μετά βίας περπατούσαν. Τέλος έπεσαν χέμα.

— Μην ανησυχείτε, είπε ο Φράνκ. Περάσαμε το χειρότερο. Το βράδυ θα έχουμε βγή από τα χέρια των Θαλάσσιων. Άμριο βράδυ θα φτάσουμε στο πρωταί.

Δεν έφτασαν όμως. Οι προσβλήσεις του Τζέιμσον ήταν υπεραισθητικές. Δεν είχε λογαριάσει την εξάντληση και τη δίψα. Τέλος βρήκαν νερό. Άλλα δεν είχαν τίποτα για να πόσουν μαζί τους. Κάθε τόσο άναζε το μωρτίριο της δίψας και τότε έπρεπε να βρύνει άλλο μωρτίριο. Πέρασαν τρεις νύχτες στη σαβάννα. Ο Τζούλιο, σπουδαίος όπως ήταν, κατάφερε να ρίξει κάτι πουλιά που έμιασαν με χήνες. Τα μωρτίρια τις νύχτες και έπαιρναν μαζί τους τα άσπαγα για να έχουν κάτι να ξεγελάνε την πείνα τους την ημέρα.

Την τέταρτη ημέρα προστέθηκε κι άλλο κακό στα δεινά τους. Η Καρλότα σωριάστηκε. Οι σπένες μύτες της είχαν χαθεί στο δέντρο της και της έβγαλαν τη σάρκα. Ήταν άσπρη από την εξάντληση. Οι δυνάμεις της την είχαν εγκαταλείψει. Ο Τζούλιο και ο Τζέιμσον την σπώναν με τη σειρά.

Μ' αυτό τον τρόπο προχώρησαν άλλο έκτενο το πρωί και το απόγευμα. Τότε μπροστά τους ξαναέβρε μία γουαριάντα. Η καρδιά τους φούσκωσε. Θα πρέπει να ήταν το ποτάμι, ο Άραγουαία. Το βραδύ, αντίκρουσαν κάπου ένα μίλι μπροστά τους άσπαγο κανό.

Έπειτα άκουσε μία κρουή. Ο Τζούλιο στικτόταν καταμαγείς στο μονοπάτι και κρουούσε τα χέρια. Στο βάθος ήταν το ποτάμι και στην άμμο τα βόλνα σπιτίτια του στοθμού, της Άραγουαίας.

Ήμειναν μία βδομάδα στην Άραγουαία. Ξεκουράστηκαν κι έφαγαν. Περιποιήθηκαν και τον άμμο του Τζέιμσον που είχε μολυνθεί.

Δύο μέρες αργότερα ο Τζέιμσον τακτοποιήσε την ανάγκη του για την Μπραζιλία. Πριν φίλη συνάντησε τον Τζούλιο ο Έας υπάρ. Αποχαρτοθήκαν, σαν καλοί φίλοι.

— Τι θα κάνεις τώρα; τον ρώτησε ο Τζέιμσον.

— Ο Βραζιλιάνος χομελόγισε.

— Θα πάω δουλέια στην επιχείρησι του πατέρα μου. Ξέρεις, Φράνκ, πρόσθεσε σκεπτικώς. Αυτή η περιπέτεια με άλλαξε κάπως. Ή δρεξί μου για τους κινδύνους καταλόγιασε.

— Τους χειρισμούς με στην Καρλότα όταν την δες, είπε ο Φράνκ και σηκώθηκε. Ο Τζούλιο κούνησε το κεφάλι.

— Δεν μου φαίνεται ότι θα την ξαναδώ σύντομα. Νομίζω πως δεν θέλει να δει κανένα από τους δύο μας. Ξέρεις είναι πολύ περήφανη κοπέλα. Την είδαμε σε μερικές πολύ εξευτελιστικές συνθήκες. Θα μου το συλαξη, γιατί την γνώρισα στις χειρότερες στιγμές της. Δεν θα άνεχθώ το ότι την είδαμε τόσο ταπεινωμένη. Κοιμία γυναίκα δεν τ' άνεχεται αυτό.

— Εσφίξαν με θέρη τα χέρια.

Ο Φράνκ Τζέιμσον έφτασε στη Μπραζιλία με μεγάλη καθυστέρηση. Άλλα οι προϊστάμενοί του έλαβαν ύπ' όψη τις εξαιρετικές συνθήκες που τον κράτησαν μακριά από τη θέσι του. Και δεν είπαν τίποτα. ***

Ο Τζούλιο έκανε ένα κύκλο γύρω από το στόχο, μέχρις ότου μπόρεσε να σκοτύνει το κεφάλι του φίδιού.

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 27)

τα άναψαν, κι' άπάνω στον θυμό μου τον σκότωσα. Πήρα την γυναίκα μου και το σκάσαμε απ' τον τόπο μας, αλλά εκείνη δεν ήθελε πιά να ζήσει. Μετά τον θάνατό της, περιπλανιόμουν σαν κυνηγημένος εγκληματίας, ώσπου μία σκέψη άρχισε να με καταδιώκει: Σκέφτηκα να βρω τον άδελφό Μπαλντινί, που μου είχε φέρει την καταστροφή. Πήγα στη Νεάπολη, αλλά κανείς δεν σέ ήξερε. Στις φυλακές εκεί δεν ήταν ποτέ φυλακισμένος ο Πικώ, ούτε και ύπήρχε τάφος του στη Νεάπολη. Κατάλαβα τότε πως με είχες κοροϊδεύει και κάθε λεπτό, απ' τα χρόνια που άκολουθήσαν, το άφιόρουν για ν' άνακαλύψω την ιστορία σου.

Έμαθα για την κληρονομιά που είχες πάρει, για τα διάφορα όνόματα που είχες αλλάξει, και για τα κακά που έκανες με την παράλογη έκδική σου.

Ο Άλλυ του έβαλε ένα χαρτί μπροστά του:

— Είμαι πρόθυμος να σε άφωσω με ζήσης, αλλά όχι για να χαρείς την άνεσι των χρημάτων σου! Σου είπα πως είμαι διεφθαρμένος και θα το δης και μόνος σου Νά! Αυτά τα έγγραφα μου μεταβιβάζουν όλη την περιουσία σου. Υπόγραφέ τα, διαφορετικά θα πεθάνεις!

Ο Φρανσουά Πικώ κοίταζε ίσια μπροστά του μ' ένα άπληγες έλέμμα, σαν να μη είχε άκούσει τίποτα. Ο Άλλυ τον έβρισε, τον κτύπησε, αλλά ο άλυσοδεμένος άνθρωπος σκάνονταν άδιάφορος για όλ' αυτά. Δεν διαμαρτυρήθηκε καν, δεν φώναξε: Ήταν ένας άνθρωπος, του ή ζωή φανόταν να 'χη κιόλας τελειώσει, που η ζωή του είχε ολοκληρωθεί τη στιγμή, που είχε θυθεί το μαχαίρι του στην καρδιά του Λουπιάν, του τελευταίου από κείνους, που έπρεπε να πεθάνουν στον βωμό της έκδικής— του Λουπιάν, του ανθρώπου που τον είχε προδώσει τόσο σκληρά!

Επί δύο μακάβριες ημέρες, ο Άλλυ, έκτος έαυτού από την άπογοήτευσι και τις φωτιές του δικού του έσωτερικού μαρτυρίου, πολιορκούσε τον αϊμαλώτο του. Κι' έπειτα, έφυγε τρέχοντας απ' το ύπνογειο, σαν δαιμονισμένος. Ο Πικώ έμεινε μόνος, με το σώμα γεμάνο προς τα έμπρός και συγκρατημένο απ' τις άλυσίδες. Ήταν νεκρός...

Ο Άντουαν Άλλυ δεν μπόρεσε από τότε να ξαναβρεί την ψυχική του γαλήνη. Σαν φάντασμα, περιπλανήθηκε ως την Άγγλία, όπου και πέθανε. Όταν κατάλαβε πως πλησίαζε το τέλος του εξωμολόγηθηκε όλη αυτή την τραγική ιστορία.

Η λεπτομερής έξεομολόγησις του Άλλυ έστάλη στις Άρχες των Παρισίων. Έγινε η άπαιτημένη έξαορκίσις κι' άνεκαλύφθη πως ήταν άληθινή πέρα γά πέρα. Τότε, το έγγραφο καταχωρήθηκε στα δημόσια αρχεία, όπου βρίσκεται ως σήμερα.

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

ΤΟ ΔΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 27)

τα άναψαν, κι' άπάνω στον θυμό μου τον σκότωσα. Πήρα την γυναίκα μου και το σκάσαμε απ' τον τόπο μας, αλλά εκείνη δεν ήθελε πιά να ζήσει. Μετά τον θάνατό της, περιπλανιόμουν σαν κυνηγημένος εγκληματίας, ώσπου μία σκέψη άρχισε να με καταδιώκει: Σκέφτηκα να βρω τον άδελφό Μπαλντινί, που μου είχε φέρει την καταστροφή. Πήγα στη Νεάπολη, αλλά κανείς δεν σέ ήξερε. Στις φυλακές εκεί δεν ήταν ποτέ φυλακισμένος ο Πικώ, ούτε και ύπήρχε τάφος του στη Νεάπολη. Κατάλαβα τότε πως με είχες κοροϊδεύει και κάθε λεπτό, απ' τα χρόνια που άκολουθήσαν, το άφιόρουν για ν' άνακαλύψω την ιστορία σου.

Έμαθα για την κληρονομιά που είχες πάρει, για τα διάφορα όνόματα που είχες αλλάξει, και για τα κακά που έκανες με την παράλογη έκδική σου.

Ο Άλλυ του έβαλε ένα χαρτί μπροστά του:

— Είμαι πρόθυμος να σε άφωσω με ζήσης, αλλά όχι για να χαρείς την άνεσι των χρημάτων σου! Σου είπα πως είμαι διεφθαρμένος και θα το δης και μόνος σου Νά! Αυτά τα έγγραφα μου μεταβιβάζουν όλη την περιουσία σου. Υπόγραφέ τα, διαφορετικά θα πεθάνεις!

Ο Φρανσουά Πικώ κοίταζε ίσια μπροστά του μ' ένα άπληγες έλέμμα, σαν να μη είχε άκούσει τίποτα. Ο Άλλυ τον έβρισε, τον κτύπησε, αλλά ο άλυσοδεμένος άνθρωπος σκάνονταν άδιάφορος για όλ' αυτά. Δεν διαμαρτυρήθηκε καν, δεν φώναξε: Ήταν ένας άνθρωπος, του ή ζωή φανόταν να 'χη κιόλας τελειώσει, που η ζωή του είχε ολοκληρωθεί τη στιγμή, που είχε θυθεί το μαχαίρι του στην καρδιά του Λουπιάν, του τελευταίου από κείνους, που έπρεπε να πεθάνουν στον βωμό της έκδικής— του Λουπιάν, του ανθρώπου που τον είχε προδώσει τόσο σκληρά!

Επί δύο μακάβριες ημέρες, ο Άλλυ, έκτος έαυτού από την άπογοήτευσι και τις φωτιές του δικού του έσωτερικού μαρτυρίου, πολιορκούσε τον αϊμαλώτο του. Κι' έπειτα, έφυγε τρέχοντας απ' το ύπνογειο, σαν δαιμονισμένος. Ο Πικώ έμεινε μόνος, με το σώμα γεμάνο προς τα έμπρός και συγκρατημένο απ' τις άλυσίδες. Ήταν νεκρός...

Ο Άντουαν Άλλυ δεν μπόρεσε από τότε να ξαναβρεί την ψυχική του γαλήνη. Σαν φάντασμα, περιπλανήθηκε ως την Άγγλία, όπου και πέθανε. Όταν κατάλαβε πως πλησίαζε το τέλος του εξωμολόγηθηκε όλη αυτή την τραγική ιστορία.

Η λεπτομερής έξεομολόγησις του Άλλυ έστάλη στις Άρχες των Παρισίων. Έγινε η άπαιτημένη έξαορκίσις κι' άνεκαλύφθη πως ήταν άληθινή πέρα γά πέρα. Τότε, το έγγραφο καταχωρήθηκε στα δημόσια αρχεία, όπου βρίσκεται ως σήμερα.

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

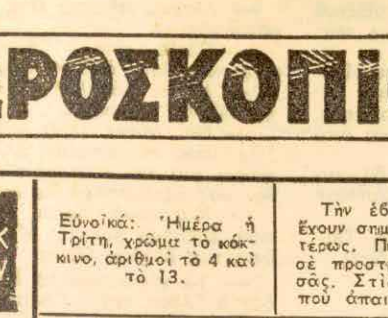
***

***

***

***

***

ΤΟ ΔΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 27)

τα άναψαν, κι' άπάνω στον θυμό μου τον σκότωσα. Πήρα την γυναίκα μου και το σκάσαμε απ' τον τόπο μας, αλλά εκείνη δεν ήθελε πιά να ζήσει. Μετά τον θάνατό της, περιπλανιόμουν σαν κυνηγημένος εγκληματίας, ώσπου μία σκέψη άρχισε να με καταδιώκει: Σκέφτηκα να βρω τον άδελφό Μπαλντινί, που μου είχε φέρει την καταστροφή. Πήγα στη Νεάπολη, αλλά κανείς δεν σέ ήξερε. Στις φυλακές εκεί δεν ήταν ποτέ φυλακισμένος ο Πικώ, ούτε και ύπήρχε τάφος του στη Νεάπολη. Κατάλαβα τότε πως με είχες κοροϊδεύει και κάθε λεπτό, απ' τα χρόνια που άκολουθήσαν, το άφιόρουν για ν' άνακαλύψω την ιστορία σου.

Έμαθα για την κληρονομιά που είχες πάρει, για τα διάφορα όνόματα που είχες αλλάξει, και για τα κακά που έκανες με την παράλογη έκδική σου.

Ο Άλλυ του έβαλε ένα χαρτί μπροστά του:

— Είμαι πρόθυμος να σε άφωσω με ζήσης, αλλά όχι για να χαρείς την άνεσι των χρημάτων σου! Σου είπα πως είμαι διεφθαρμένος και θα το δης και μόνος σου Νά! Αυτά τα έγγραφα μου μεταβιβάζουν όλη την περιουσία σου. Υπόγραφέ τα, διαφορετικά θα πεθάνεις!

Ο Φρανσουά Πικώ κοίταζε ίσια μπροστά του μ' ένα άπληγες έλέμμα, σαν να μη είχε άκούσει τίποτα. Ο Άλλυ τον έβρισε, τον κτύπησε, αλλά ο άλυσοδεμένος άνθρωπος σκάνονταν άδιάφορος για όλ' αυτά. Δεν διαμαρτυρήθηκε καν, δεν φώναξε: Ήταν ένας άνθρωπος, του ή ζωή φανόταν να 'χη κιόλας τελειώσει, που η ζωή του είχε ολοκληρωθεί τη στιγμή, που είχε θυθεί το μαχαίρι του στην καρδιά του Λουπιάν, του τελευταίου από κείνους, που έπρεπε να πεθάνουν στον βωμό της έκδικής— του Λουπιάν, του ανθρώπου που τον είχε προδώσει τόσο σκληρά!

Επί δύο μακάβριες ημέρες, ο Άλλυ, έκτος έαυτού από την άπογοήτευσι και τις φωτιές του δικού του έσωτερικού μαρτυρίου, πολιορκούσε τον αϊμαλώτο του. Κι' έπειτα, έφυγε τρέχοντας απ' το ύπνογειο, σαν δαιμονισμένος. Ο Πικώ έμεινε μόνος, με το σώμα γεμάνο προς τα έμπρός και συγκρατημένο απ' τις άλυσίδες. Ήταν νεκρός...

Ο Άντουαν Άλλυ δεν μπόρεσε από τότε να ξαναβρεί την ψυχική του γαλήνη. Σαν φάντασμα, περιπλανήθηκε ως την Άγγλία, όπου και πέθανε. Όταν κατάλαβε πως πλησίαζε το τέλος του εξωμολόγηθηκε όλη αυτή την τραγική ιστορία.

Η λεπτομερής έξεομολόγησις του Άλλυ έστάλη στις Άρχες των Παρισίων. Έγινε η άπαιτημένη έξαορκίσις κι' άνεκαλύφθη πως ήταν άληθινή πέρα γά πέρα. Τότε, το έγγραφο καταχωρήθηκε στα δημόσια αρχεία, όπου βρίσκεται ως σήμερα.

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

ΤΟ ΔΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 27)

τα άναψαν, κι' άπάνω στον θυμό μου τον σκότωσα. Πήρα την γυναίκα μου και το σκάσαμε απ' τον τόπο μας, αλλά εκείνη δεν ήθελε πιά να ζήσει. Μετά τον θάνατό της, περιπλανιόμουν σαν κυνηγημένος εγκληματίας, ώσπου μία σκέψη άρχισε να με καταδιώκει: Σκέφτηκα να βρω τον άδελφό Μπαλντινί, που μου είχε φέρει την καταστροφή. Πήγα στη Νεάπολη, αλλά κανείς δεν σέ ήξερε. Στις φυλακές εκεί δεν ήταν ποτέ φυλακισμένος ο Πικώ, ούτε και ύπήρχε τάφος του στη Νεάπολη. Κατάλαβα τότε πως με είχες κοροϊδεύει και κάθε λεπτό, απ' τα χρόνια που άκολουθήσαν, το άφιόρουν για ν' άνακαλύψω την ιστορία σου.

Έμαθα για την κληρονομιά που είχες πάρει, για τα διάφορα όνόματα που είχες αλλάξει, και για τα κακά που έκανες με την παράλογη έκδική σου.

Ο Άλλυ του έβαλε ένα χαρτί μπροστά του:

— Είμαι πρόθυμος να σε άφωσω με ζήσης, αλλά όχι για να χαρείς την άνεσι των χρημάτων σου! Σου είπα πως είμαι διεφθαρμένος και θα το δης και μόνος σου Νά! Αυτά τα έγγραφα μου μεταβιβάζουν όλη την περιουσία σου. Υπόγραφέ τα, διαφορετικά θα πεθάνεις!

Ο Φρανσουά Πικώ κοίταζε ίσια μπροστά του μ' ένα άπληγες έλέμμα, σαν να μη είχε άκούσει τίποτα. Ο Άλλυ τον έβρισε, τον κτύπησε, αλλά ο άλυσοδεμένος άνθρωπος σκάνονταν άδιάφορος για όλ' αυτά. Δεν διαμαρτυρήθηκε καν, δεν φώναξε: Ήταν ένας άνθρωπος, του ή ζωή φανόταν να 'χη κιόλας τελειώσει, που η ζωή του είχε ολοκληρωθεί τη στιγμή, που είχε θυθεί το μαχαίρι του στην καρδιά του Λουπιάν, του τελευταίου από κείνους, που έπρεπε να πεθάνουν στον βωμό της έκδικής— του Λουπιάν, του ανθρώπου που τον είχε προδώσει τόσο σκληρά!

Επί δύο μακάβριες ημέρες, ο Άλλυ, έκτος έαυτού από την άπογοήτευσι και τις φωτιές του δικού του έσωτερικού μαρτυρίου, πολιορκούσε τον αϊμαλώτο του. Κι' έπειτα, έφυγε τρέχοντας απ' το ύπνογειο, σαν δαιμονισμένος. Ο Πικώ έμεινε μόν

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 31)

— 'Η σύζυγός μου, κύριε, πού είναι ωραία και νέα, είναι ράφτρα της βασιλίσσης.

— Λοιπόν;
— Λοιπόν, έχθες το πρωί, απήγαγαν τη γυναίκα μου.

— Ποιος;
— Δεν ξέρω, αλλά υποψιάζομαι πως είναι εκείνος, πού την παρακολουθούσε. Όχι από έρωτα, κύριε, αλλά με σκοπό την δολοφονία. Πριν από τέσσερες ημέρες, η γυναίκα μου μου είπε ότι η βασίλισσα φοβάται πως ο καρδινάλιος σχεδιάζει να παρσώσει τον δούκα του Μπακιγχαμ, να έλθει στο Παρίσι, όπου θα του κάνουν κακό. Είναι πασιγνωστό πως ο ένδοξος Άγγλος ευπατρίδης είναι τρελλά έρωτευμένος με την βασίλισσα.

— Και τί σχέση έχει η γυναίκα σας με αυτήν την υπόθεση;
— Οι πράκτορες του καρδινάλιου ξέρουν πως η βασίλισσα την έχει μιά εμπιστή. 'Εκείνος πού την έκλεψε είναι εύγενης. Είναι ψηλός, με μαύρα, διαπεραστικά μάτια και μιά σούλη στο μέτωπο.

— Μιά σούλη στο μέτωπο, φώναξε ο Ντ' Αρτανιάν. Μου φαίνεται πως είναι ο έχθρός μου από το Μένζ. Ίσως πετύχω συγχρόνως δυο εκδικήσεις. 'Αλλά ποιος είναι;

— Δεν ξέρω τ' όνομά του. 'Αλλά σήμερα το πρωί πήρα αυτό το χράμμο.

«Μην αναζητήσετε τη γυναίκα σας», διάβασε ο Ντ' Αρτανιάν. Θα σας επιστραφή, διαν δεν την χρειάζομαστε πιά. 'Αι προσπαθήσετε να την βρείτε, έισθε χαμένους».

— Είμαι τρομοκρατημένος, είπε ο κύριος Μπονασιέ. Δεν είμαι πολεμιστής και τρέμω την Βαστίλλη. Σκέφθηκα πως ίσως εσείς και οι τρεις φίλοι, σας θελήσετε να βοηθήσετε την βασίλισσα.

— 'Αναμφίβολα, είπε ο Ντ' Αρτανιάν.

— Και σκέφθηκα, πως έφ' όσον μου χρωστάτε το νοίκι, αν με βοηθήσετε, δεν θα σας δαναζήτω ποτέ νοίκι— και θα σας προσφέρω πενήντα χρυσά νομίσματα.

— 'Ωραία, πολύ ωραία! 'Ωστε είσθε, λοιπόν, πλούσιος;

— 'Απλώς έχω τα μέσα... 'Αλλά... 'Ο κύριος Μπονασιέ κοιτάξε από το παράθυρο. Νά τος! φώναξε. 'Ο άνθρωπος με την σούλη!

— Αυτή τη φορά δεν θα μου ξεφύγει, φώναξε ο Ντ' Αρτανιάν, αρπάζοντας το σπαθί του.

Στη σκάλα συνάντησε τον Άθω και τον Πόρθο.

— 'Ο άγνωστος της Μένζ, φώναξε, χυμώντας στον δρόμο.

Σε μισή ώρα, όμως, γύρισε. Και πάλι ο άγνωστος είχε εξαφανιστή. Στο μεταξύ, είχε φτάσει και ο Άραμις στο δωμάτιο του Ντ' Αρτανιάν.

— 'Αμέσως ο Ντ' Αρτανιάν τους διηγήθηκε για την γυναίκα του σπιτονοικοκύρη και τους είπε για την προσφορά του Μπονασιέ.

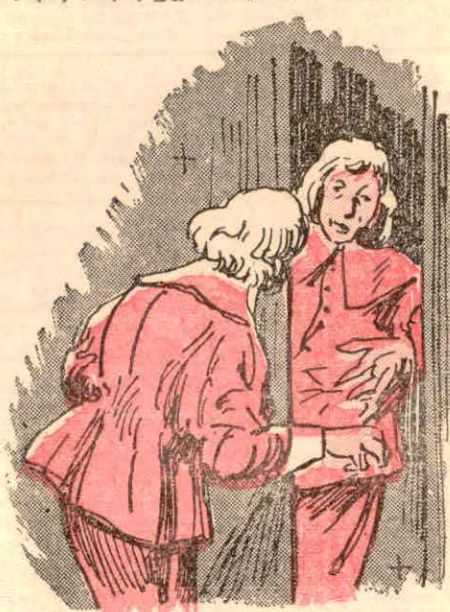
— Λοιπόν, είπε ο Άθως, το μόνο πού

πρέπει ν' αποφασίσουμε είναι αν αξίζουν πενήντα χρυσά νομίσματα τον κίνδυνο τος σάρων ανθρώπων.

— Σκέψου, όμως, την φτωχή γυναίκα— την έκλεψαν, την απειλούν, ίσως την δα-σανίζουν, είπε με θέρμη ο Ντ' Αρτανιάν. Και η βασίλισσα, όμως, έχει ανάγκη από την βοήθειά μας.

— 'Εκείνη τη στιγμή, άκουστήκαν θήματα στη σκάλα ή πόρτα τέντωσε διάπλητη κι' άρμησε ο σπιτονοικοκύρης.

— Σώστε με, σώστε με, φώναξε. Τέσ-σαρες άνδρες έρχονται να με συλλάβουν.

— 'Ο Πόρθος και ο Άραμις τράβηξαν τα σπαθιά τους.

— Σταθήτε, είπε ο Ντ' Αρτανιάν, μās χρειάζεται σύνεσι, και όχι θάρρος.

— 'Αλλά υποσχεθήκατε, είπε ο δύστυ-χος σπιτονοικοκύρης, τρέμοντας από φόβο.

— Μπορούμε να σ' σώσουμε μόνον αν μείνουμε ελεύθεροι, του ψιθύρισε ο Ντ' Αρτανιάν. 'Αν αντισταθούμε, θα μās συλλά-βουν και μās, πράγμα πού δεν θα βοηθήση κανένα.

— Σωστά, είπε ο Άθως στον Ντ' Αρτανιάν. Κάνε, όπως νομίζεις. Τα σπαθιά στα θηκάρια.

— 'Εκείνη τη στιγμή, στο κατώφλι παρου-σιάστηκαν τέσσερες άνδρες του καρδινάλιου.

— Περάστε, κύριοι, περάστε, είπε εύ-γενικά ο Ντ' Αρτανιάν.

— 'Ωστε δεν έχετε αντίρρηση να συλ-λάβουμε αυτόν τον άνθρωπο; ρώτησε ο έ-πικεφαλής.

— Φυσικά, όχι. 'Ο Ντ' Αρτανιάν έσπρω-ξε τον τρομοκρατημένο σπιτονοικοκύρη στους σωματοφύλακες του καρδινάλιου. Βάλτε τον φυλακή, κύριοι. 'Ετσι, γλυτώνω και από το νοίκι, πού σ'ν χρωστάω.

— 'Εφυγαν, αφήνοντας μόνους τους τέσ-σαρες φίλους.

— Άισχος, αίσχος, είπε ο Πόρθος. Δεν καταλαβαίνω.

— Πόρθε, είπε ο Άραμις. 'Ο Άθως είπε πως είσαι ήλιθιος. Συμφωνώ μαζί του.

— Μά τι διάβολο! 'Εγκρίνετε την πρά-ξι του Ντ' Αρτανιάν;

— Ναι, χίλιες φορές ναι, είπε ο Άθως. 'Οχι, μόνο την εγκρίνω, αλλά και τον συγ-χαίρω για την ευστροφία πού έδειξε. 'Ο-λοι μας θα καταλήγαμε στη Βαστίλλη.

— Και τώρα, κύριοι, είπε ο Ντ' Αρτα-νιάν, έμβλημά μας τού: «'Ολοι για ένα και ένας για όλους». 'Ετσι:

— Τα χέρια μας να όρκιστούμε, φώνα-ξαν ο Άθως και ο Άραμις.

Γκρνιαζοντας λίγο, ο Πόρθος άπλωσε το χέρι και οι τέσσερες φίλοι επανέλαβαν τον όρκο.

— 'Ο,τι θέλει άς γίνει, είπε ο Ντ' Αρ-τανιάν. Τώρα κηρύξαμε τον πόλεμο κατά του καρδινάλιου.

Η ΠΟΝΤΙΚΟΠΑΓΙΔΑ

— 'Εκείνη την εποχή, όποτε συνελαμβάνε-το κάποιος σ' ένα σπίτι, στο σπίτι αυτό τοποθετούτο μυστικά φουρούι. Αυτοί ά-νοιγαν την πόρτα σε όποιον κτυπούσε και συνελάμβαναν τον επισκέπτη. έπειδή ήταν φίλος του ένοχου. 'Η μέθοδος αύ-ή άνωμα-ζόταν ποντικοπαγίδα, και το σπίτι του υρίου Μπονασιέ έγινε ποντικοπαγίδα με-α την σύλληψή του.

Ευτυχώς, οι άνδρες του καρδινάλιου δεν ενώχλησαν τον Ντ' Αρτανιάν και τους τρεις σωματοφύλακες, άφου δεν είχαν προσπα-θήσει να υπερασπίσουν τον Μπονασιέ. 'Ο Ντ' Αρτανιάν, όμως, ξεκόλλησε άμέσως μιά σανίδα από το πάτωμα, για ν' άκούση τί λεγόταν από κάτω.

Κατά τις έννέα το άλλο βράδι ή έξώ-πορτα άνοιξε και έκλεισε. Κάποιος είχε πέσει στη σάκα. 'Ο Ντ' Αρτανιάν έτρεξε κάτω.

— 'Ακουσε κραυγές, δογγητά.

— Οι διάβολοι, είπε. Είναι γυναίκα. Τι άχρείο!

— Σας λέω ότι έδώ μένω, έλεγε μιά γυναίκαία φωνή. Είμαι ή κυρία Μπονασιέ.

— 'Ωραία. 'Εσάς περιμένουμε.

— 'Η φωνή της εξασθένησε, ύστερα πνί-γηκε.

— Την τραβάνε, θα την πάρουν, φώνα-ξε ο Ντ' Αρτανιάν. Τη σπαθί μου! Πλαν-σέ, τρέχα να φωνάξης τον Άθω, τον Πόρ-θο και τον Άραμι. Πές τους να κάνουν γρήγορα!

— 'Ο Ντ' Αρτανιάν κατέβηκε στον δρόμο από το παράθυρο και πήγε στην έξω-πορτα.

— 'Αλήμονο στη γάτα, πού θα πιάση αυτό το ποντίκι, είπε.

Με το σπαθί στο χέρι, όρμησε μέσα, καθώς άνοιξε την πόρτα. Τότε, οι γείτο-νες άκουσαν δυνατές φωνές, σπαθιά πού διασταυρώνονταν, έπιπλα πού τσακίζον-ταν. 'Αλλά εκείνη την εποχή, δεν ήταν φο-νιμο ν' ανακατεύονται σε τέτιες δουλειές κι' έτσι κανείς δεν άνεμχίχθ. 'Όταν έτρε-ξαν στα παράθυρά τους, είδαν τέσσερες άνδρες με μαύρες στολές να πετάγονται έξω από την πόρτα σαν κοράκια.

— 'Ο Ντ' Αρτανιάν έμεινε κύριος του πε-διού της μάχης. Γύρισε στην άμοιρη την κυρία Μπονασιέ, πού είχε πέσει λιπόθυμη σ' ένα κάθισμα. 'Ηταν μιά όμορφη νέα με πλούσια μαύρα μαλλιά και διάφανη έπι-δερμίδα. 'Εκείνη τη στιγμή, άνοιξε τα μά-τια της, πού είχαν υπέροχο γαλάζιο χρώ-μα, και κοίταξε ολόγυρα, τρομαγμένη. Μιά ματιά την δειβαίωσε πως οι δώκτες της είχαν φύγει.

— 'Αχ, κύριε, είπε στον Ντ' Αρτανιάν με το πιδ γλυκό χαμόγελο του κόσμου. Με σώσατε. Πώς μπορώ να σας εύχαρι-στήσω;

— Δεν χρειάζονται εύχαριστίες, της εί-πε ο Ντ' Αρτανιάν.

— Μά τί μπορεί να θέλουν αυτοί οι άνθρωποι; Και πού είναι ο άνδρας μου;

— Κι-ώς, οι άνθρωποι αυτοί ήσαν δο-γανα του καρδινάλιου. Και ο σύζυγός σας συνελήφθη έχθες και δρίσκει στη Βα-στίλλη.

— Φτωχέ μου άνδρα! Δέ έφταξε τί-ποτα.

— 'Ηξερε πως σας είχαν κλέψει. Πέστε μου, πως τους ξεφύγατε;

— Δεν χρειάζονται εύχαριστίες, της εί-πε ο Ντ' Αρτανιάν.

— Μά τί μπορεί να θέλουν αυτοί οι άνθρωποι; Και πού είναι ο άνδρας μου;

— Κι-ώς, οι άνθρωποι αυτοί ήσαν δο-γανα του καρδινάλιου. Και ο σύζυγός σας συνελήφθη έχθες και δρίσκει στη Βα-στίλλη.

— Φτωχέ μου άνδρα! Δέ έφταξε τί-ποτα.

— 'Ηξερε πως σας είχαν κλέψει. Πέστε μου, πως τους ξεφύγατε;

— Δεν χρειάζονται εύχαριστίες, της εί-πε ο Ντ' Αρτανιάν.

— Μά τί μπορεί να θέλουν αυτοί οι άνθρωποι; Και πού είναι ο άνδρας μου;

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΓΑΤΑΚΙ

Της Κάθριν και Μπάϋρον Τζάκσον

ΜΙΑ φορά κι' ένα καιρό ήταν μιά ό-μορφη μαύρη γάτα πού είχε πέντε γατάκια. Τα τέσσερα ήταν κατά-μαυρα σαν τη μητέρα τους. Το πέμ-πτο ήταν άσπρο. Στην αρχή το άσπρο γα-τάκι δεν πρόσεξε τί χρώμα είχε, γιατί όλη την ώρα κοιμόταν κουλουριασμένο στην άγ-καλιά της μητέρας του.

— 'Επειτα όμως τα πέντε γατάκια μεγάλω-σαν και άρχισαν να παίζουν κρυφτό και κυ-νηγητό. Τότε το άσπρο γατάκι πρόσεξε πως αυτό δεν ήταν μαύρο σαν τ' άλλα ά-δελφάκια του. 'Όποτε έπαίξαν κρυφτό οι άλλοι τον εύρισκαν πάντα πρώτο.

— Πώς γίνεται αυτό; άναρωτιόταν το ά-σπρο γατάκι.

Και δεν μπορούσε να καταλάβη γιατί ή μητέρα του το έπλενε κάθε λίγο.

— Γιατί πλένεις πάντοτε έμένα; ρωτούσε.

— Σιωπή, έχεις μαυρίσει σαν κάρβουνο, του έλεγε ή μαμά του.

— 'Ολοι είναι μαυρισμένοι σαν κάρβουνο», έλεγε μέσα του.

— 'Επειτα πού μεγάλωσε κι' άλλο, ή γάτα τα έβαλε στη σειρά και τα έμαθε να πλένω-ται μόνα τους.

— Κοιτάξε τα πόδια σας να δήτε αν κα-θάρισαν, τους έλεγε ή μαμά τους ή γάτα.

Τα γατάκια κοιτάξαν τα πόδια τους.

— Καθαρά σαν πίσσα, είπε το πρώτο μαύρο γατάκι.

— Καθαρά σαν κάρβουνο, είπε το τρίτο μαύρο γατάκι.

— Καθαρά σαν να τάβαψα μαύρα, είπε το τέταρτο μαύρο γατάκι.

— 'Αλλά το άσπρο γατάκι κοιτάξε τα πόδια του και το έπιασε άπελπισία.

— 'Ω, Θεέ μου, τί έκανα; φώναξε.

— 'Ετρεξε στην καρβουναποθήκη και χώθη-κε μέσα στα κάρβουνα. Δεν ήθελε να δη-έξω.

— 'Εγλειψα όλη τη μαυρίλα από τα πόδια μου. Χάλασα τα όμορφα μαύρα πόδια μου», έλεγε μέσα του.

— 'Η μαμά του το φώναξε:

— 'Ελα γρήγορα έξω. Σήμερα θα έλθη να σας δη ή πατέρα σας και πρέπει να εί-στε καθαρά.

— 'Αλλά το άσπρο γατάκι κοιτάξε τα πόδια του, πού είχαν γίνει γκρίζα από την καρ-βουνόσκηνη.

— Κάπως καλύτερα είναι τώρα, είπε, άλ-λα όχι άκόμα όσο πρέπει καλά.

— 'Ετσι κυλίστηκε πολύ μέσα στο κάρβου-νο μέχρι πού μαύρισε κάμποσο. Τότε βγή-κε εύχαριστημένο και πήγε στη μαμά του.

— Ντροπή σου, παλιόγατο, του φώναξε κείνη.

Τόχωσε μέσα στον κάδο και τί σαπούνισε πολύ.

— 'Αντε στον ήλιο να στεγνώσης, του έλεπε.

Το άσπρο γατάκι πήγε στον ή-λιο και κάθισε. Κι' όσο στεγνώνε τόσο πιδ άσπρο γινότανε. Κι' όσο πιδ άσπρο γινότανε, τόσο πιδ πολύ θύμωνε.

— 'Πρέπει να μαυρίσω σαν τη μα-μά και τ' άδελφάκια μου», έλεγε μί-σα του.

Κι' έφυγε πατώντας στα νύχια για να μη το άκούσουν.

— 'Θά βρώ κάτι πού να μη βγαίνει με το νερό», συλλογιζόταν.

Και καθώς περπατούσε στο δρό-μο, θύλεπει έναμπογιατζή πού έβα-φε μαύσα κάτι κάγκελα.

Βούηξε το ένα ποδαράκι στη μπογιά κι' όταν το τράβηξε ήταν μαύρο.

— 'Ωραία, είπε, και κλείνοντας τα μάτια,

γιατί: Φύγε από δω.

— 'Ο μπογιατζής, πήρε ένα πανί, το βού-ηψε στο νερό και τόντρησε, τόντρησε, ώσπου το γατάκι ξανάγινε άσπρο σαν χιόνι.

Το γατάκι έφυγε θυμωμένο, μυρίζοντας νεφτί.

Τότε είδε κάποιους πού έβαζαν πίσσα στο δρόμο.

Κι' έτρεξε στο καζάνι. 'Αλλά την στιγμή πού ήταν έτοιμο να πηδήση μέσα, ένοιωσε μιά ώραία μυρωδιά και γύρισε πίσω να δη.

Είδε λοιπόν ένα γάτο πού περνούσε κρα-τώντας στο στήμα ένα μεγάλο ψάρι. Μόνο ένας έξιμνος γάτος μπορούσε να πιάση τό-σο μεγάλο ψάρι. Κι' ήταν κάτασπρος από τη μουςούδα ως την ουρά. Το άσπρο γατά-κι ξεχασε την πίσσα. Πήρε ξοπίσω τον ά-σπρο γάτο με το ψάρι.

Περπάτησαν κάμποσο και σε λίγο βρέ-θηκαν μπροστά στο σπίτι τους. 'Ο άσπρος γάτος άκούμπησε το ψάρι και φώναξε:

— Νιάου.

— 'Ο πατέρας σας, φώναξε ή μητέρα.

— 'Ωραία γατάκια, είπε ο μεγάλος ά-σπρος γάτος. 'Αλλά ήταν άπογοητευμένος.

— 'Ότε ένα άσπρο γατάκι! Κανένα δεν μουμοιάσε, είπε.

— 'Όταν τ' άκουσε αυτό το άσπρο γατάκι, έτρεξε έτρεξε και στάθηκε μπροστά στον πατέρα του. 'Η μητέρα του χαμογελούσε.

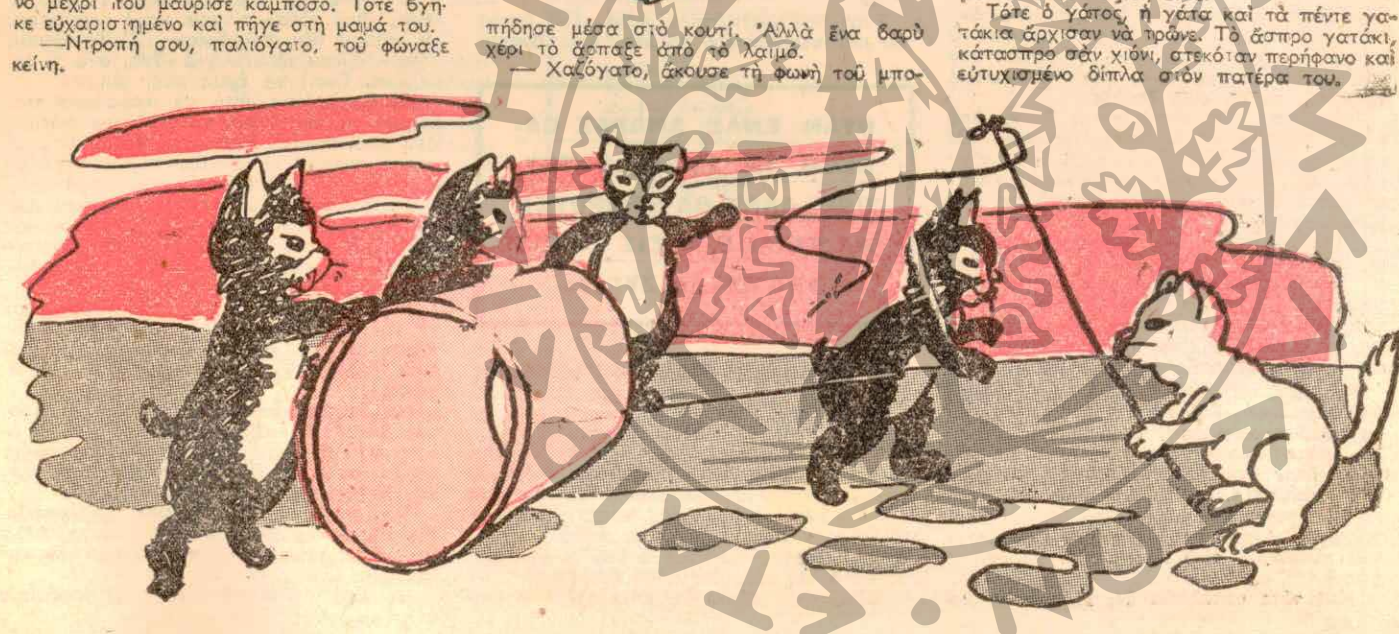
— 'Ενα μόνο σούμοιασε.

— Μάλιστα, μάλιστα! Πολύ ώραία είπε ο μεγάλος άσπρος γάτος.

Και τους έδωσε το μεγάλο ψάρι.

— Πρέπει να γιορτάσουμε το γυρισμό μου από το ταξίδι, είπε.

Τότε ο γάτος ή γάτα και τα πέντε γα-τάκια άρχισαν να πώνε. Το άσπρο γατάκι, κάτασπρο σαν χιόνι, στέκόταν περήφανο και εύτυχισμένο δίπλα στον πατέρα του.

Η ΘΗΛΕΙΑ ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ

ΦΑΝΤΑΣΘΗΤΕ Ένα άνδρα πέντε χρόνια παντρεμένο με μία γυναίκα, που πριν από πέντε χρόνια την έβρισκε γοητευτική. Φαντασθήτε, τώρα, ότι αυτός ο άνδρας ανακαλύπτει ξαφνικά ότι δεν αγαπά πια τη γυναίκα του.

Αυτό ακριβώς μου συνέβη εκείνο το βράδι. Κι' όμως, ήταν ένα βράδι σαν όλα τ' άλλα.

Είχαμε γευματίσει πριν από λίγο κι' η Σεσίλ έπλεκε, ακούγοντας το ραδιόφωνο. Φορούσε μία μπλε μπλούζα, που δεν μου άρεσε καθόλου και πού, κατά την γνώμη μου, την άδικοσε. Κανένα μακιγιάζ στο πρόσωπό της, εκτός από λίγο ρουζ στα χείλη.

Πρόσεξε ότι την παρατηρούσα και μου χαμογέλασε. Δεν ένοιωσε, λοιπόν, ότι κάτι συνέβαινε; Κάτι παράξενο, που δεν μπορούσα ούτε κι' εγώ ακόμη να το διατυπώσω.

Ξαφνικά κατάλαβα. Δεν την αγαπούσα πια! Αυτή η σκέψις μου φαίνεται παράλογη. Τί ιδέα! Ήταν η γυναίκα μου, η μικρή μου Σεσίλ, με τις θοοφες θλεφαρίδες, τα κόκκινα μάγουλα και τα κατάνυχα μαλλιά.

Κι' όμως, δεν ένοιωθα καμιά αντίδραση μέσα μου. Παράξενο! Μήπως είχε γεράσει; Όχι, κάθε άλλο. Ήταν ακόμα πολύ νέα κι' όμορφη. Εκτός απ' αυτό, δεν ήταν χαζή, ούτε ψεύτρα, ούτε ελαφρομυαλή. Κάποτε, πριν από πέντε χρόνια, μου άρεσε πολύ. Γιατί, λοιπόν, γιατί; Τί της έλεπε σήμερα, που μ' έκανε να την βλέπω με παγερή αδιαφορία;

— Δεν θα πάρης το μπάνιο σου; με ρώτησε ξαφνικά η Σεσίλ.

Τό βρήκα! 'Από την ημέρα που παντρευθήκαμε, χρόνια τώρα, κάθε βράδι μου έκανε την ίδια ερώτηση. Τα ίδια και τα ίδια. 'Η γυναίκα μου αγνοούσε την γοητεία του καινούργιου.

— Όχι, είμαι κουρασμένος!
'Απάντησα απότομα, αδόκητα, νοιώθοντας ένδομηχα την ανάγκη... 'Αλλάξω κάπ. απ' τις συνήθειές μου. 'Απ' αυτές τις συνήθειες, που σκότωσαν την αγάπη μου.

Γούθηκα γρήγορα και χώθηκα κάτω απ' τις κουβέρτες. 'Αδικο προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου, πως οι σκέψεις μου ήταν άνοητες, παράξενες και πως, μέχρι το πρωί, θα τις είχα ξεχάσει.

'Αλήμονα! 'Ο ανοξιδιατικός ήλιος, που πλημμύριζε το σπίτι, όταν ξυπνούσα, δεν μπόρεσε να διαλύσει το σκοτάδι, που είχα μέσα μου. Κι' η μόνη επιθυμία μου ήταν να φύγω, να φύγω όσο το δυνατόν γρηγορότερα για το γραφείο μου.

Οι μέρες περνούσαν και σιγά σιγά, η αδιαφορία μου γινόταν μόνιμη κατάσταση. Κι' αυτή η κατάσταση μου έφερνε απογοήτευση κι' ύστερα θλίψη. Πραγματικά, ήταν θλιβερό να σκέπτομαι πως με αγάπη, στην οποία είχα πιστέψει, είχε σβήσει τόσο γρήγορα.

'Υστερα απ' την απογοήτευση ύστερα από την θλίψη, ήλθαν τα προβλήματα. 'Ενα σωρό προβλήματα. Τί έπρεπε να κάνω; 'Η πρώτη απάντησή μου σ' αυτό το ερώτημα ήταν ανθρώπινη, ευγενική: «'Ας μη μάθω τίποτα!». 'Η δεύτερη ήταν ρεαλιστική. 'Εξήτασα την κατάσταση. 'Ημουν παντρεμένος. Δεμένος για όλη μου τη ζωή με μία γυναίκα, που είχα πάψει να την αγαπώ.

Και τότε κατάλαβα ότι είχα βάλει με

Ξαφνικά κατάλαβα ότι δεν την αγαπούσα.

νος μου τη θηλεία στον λαιμό. Και την είχα φορέσει τόσο καλά, που ένοιωθα να με πνίγει. Να ζήσω κοντά στη Σεσίλ, εκπληρώνοντας τις υποχρεώσεις μου και δείχνοντας προσποιητή τρυφερότητα; Εύκολος λόγος! 'Η αγάπη, όμως; 'Ημουν ακόμα τριάντα χρονών κι' ήθελα να ζήσω, ν' ανακαλύψω σε κάποια άλλη ανύστερη όμορφιά. 'Η μήπως έπρεπε να βάλω στην καρδιά μου νοσηλεύτη και να την κλειδώσω στο μπασούλο; Κι' αυτό εύκολος λόγος!

Στην πραγματικότητα, κάθε μέρα έχανα δλο και περισσότερο το κέφι μου. Δύσκο-

**ΟΤΑΝ ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΒΑ-
ΡΕΘΗ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ,
ΠΟΙΑ ΑΛΛΗ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ
ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΛΥΣΙΣ ΕΚΤΟΣ
ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ;**

λα ανέχονταν την Σεσίλ και οι βραδιές μας γίνονταν ανυπόφορες.

— Τί έχεις; με ρωτούσε.

— Τίποτα!... 'Ασε με ήσυχον!

'Η Σεσίλ καταούφιαζε. 'Η θλίψις της μου προξενούσε τύψεις. Αυτές οι τύψεις μεγάλωναν την αγωνία μου, η αγωνία μου εκδηλωνόταν με αούτηρες παρατηρήσεις, η θλίψις της Σεσίλ μεγάλωνε, αυτό μ' έκανε έξω φρενών και... να ο φάυλος κύκλος! 'Εποπτε με κάθε θυσία να ξεφύγω.

Θέλω να πιστεύω ότι ποτέ στη ζωή μου

δεν ήμουν κακός. Κι' όμως, στη Σεσίλ φερόμουν με όχι έντομο τρόπο, προσπαθώντας να της εξηγήσω ότι ήθελα λίγη έλευθερία, λίγα άερα. Και μία μέρα της ανήγγειλα την απόφασί μου: Πρώτον, μ'α φορώ την έδωμάδα θα ήμουν ελεύθερος να δω με τους φίλους μου και, δεύτερον, τις προσεχείς διακοπές θα τις κάναμε χωριστά.

'Η Σεσίλ, ζαλισμένη απ' αυτό το κύτπημα, διαμαρτυρήθηκε λίγο κι' έλαμψε πολύ.

— Τί έχεις; επανειλάμβανε. Τί σου έκανα; Σου είπαν τίποτα κακό για μένα; 'Η μήπως δεν σου άρεσω; Σ' όρκίζομαι, 'Αλαίν. Είσαι το π'ν για μένα, σ' όρκίζομαι. Γιατί τα έχεις μαζί μου;

'Εκνευρισμένος από τα παραπονά της, άρχισα να σκέπτομαι το διαζύγιο. Αυτή η ιδέα μου άρεσε. Στό κάτω κάτω, όσο ζή κανείς, μπορεί να ελπίζει πως κάποτε θα κόψη τη θηλεία, που έβαλε στο λαιμό του.

Τό ήλπιζα. Μόνο που το διαζύγιο δεν είναι παίζε γέλασε. Δεν τό ζητάει κανείς για τό τίποτα. Ούτε πάει στον δικαστή να τού πη: «Νά, δεν αγαπώ πια τη γυναίκα μου και...».

Μου χρειζόταν μία άφορμή. 'Αλλά πού να την βρω; 'Η Σεσίλ, πάνω στην απελπισία της, με περιποιόταν όσο ποτέ και κάθε μέρα μου επανειλάμβανε πως μ' αγαπά.

Νά δημιουργήσω εγώ αυτήν την άφορμή; Δεν ήταν και τόσο δύσκολο. 'Ελα, όμως, πού η Σεσίλ ήταν τόσο άφωτισμένη ο' έμένα, ώστε θα μου συγχωρούσε ό,τι κι' αν έκανα. Δεν υπήρχε λύσις.

Μία μέρα, ζουνίζοντας απ' το γραφείο, δεν την βρήκα στο σπίτι. 'Αποόρεα, αλλά δεν άνησυχησα. 'Ανοησα ένα ταυτόχρο και περίμενα.

'Η Σεσίλ ήλθε σε λίγο. 'Η εμφάνισή

της μ' εξέπληξε. Φορούσε τό καινούργιο ταγίερ της κι' είχε μακιγιαριστή μ' εξεζητημένο τρόπο.

— Με συγχωρείς, χρυσέ μου! άρχισε, θέλοντας να μου δώση εξηγήσεις για την άργοπορία της. Δεν φταίω εγώ. Τό μετρό... 'Ημουν στης Ζουλιέτ. 'Ηταν εκεί ο αδελφός της Σιμόν και φλυαρήσαμε λίγο. 'Αλλά σέ δεκαδιώ δεν καθυστέρησα. Φταίει τό μετρό...

Μιλούσε γρήγορα κι' η φωνή της έτρεμε λίγο. Γιατί μου τό έλεγε αλ' αυτά; 'Εγώ δεν την ρώτησα τίποτα.

— Πάω ν' αλλάξω, είπε σε λίγο.

Πήρε την τσάντα της και στην προσπάθειά της να την άνοιξη, ένα κουτάκι ξεφύγε και κύλησε μπροστά στα πόδια μου. 'Η Σεσίλ έσκυψε να τό πάρη, αλλά την πρόλαβα.

— Τί είν' αυτό; την ρώτησα.

— Μιά πουδρέρα! απάντησε κοκκινίζοντας.

— Με φώτισες! είπα ψυχρά. Πάντως, είναι ωραία. Χουστή;...

— Χουστή; Είσαι τσελλάς. Την αγόρασα στού Πριζονίκ. 'Εξ άλλου, σ'ού την είχα δείξει, όταν την αγόρασα, πριν από έξι μήνες.

Την κοίταξα καλά. 'Ελεγε ψέματα. 'Ηταν ολοφάνερο πως έλεγε ψέματα. 'Εκείνη πρόσεξε πως είχα καταουφιάσει και γήγχε με την πρόφρασι ν' αλλάξη.

Τί νόημα είχε αυτή η ιστορία; 'Ηταν γεγονός πως η Σεσίλ μου είχε πει ψέματα. Δεν είχε αγοράσει την πουδρέρα και, πρό παντός, όχι στού Πριζονίκ. Χρυσή η όχι, δεν ήταν απ' τις φηνές.

Σε λίγο, ξαναγύρισε, ντεμακιγιαρισμένη κι' άρχισε πάλι να μου δίνη εξηγήσεις για την άργοπορία, για τό μετρό, για τόν αδελφό της Ζουλιέτ, που ήταν τόσο ευγενικός, για την πουδριέρα.

Δύσκολα κατάρθωσα να μην πώ τίποτα. Είχα καταλάβει. 'Η φωνή μου Σεσίλ, με παιδιατικό τρόπο, προσπαθούσε να με κάνει να ζηλέμω. Φαίνεται πως είχε καταστρώσει τό σχέδιό της μαζί με την φιλενάδα της, την Ζουλιέτ. Τί κουτές πού είναι οι γυναίκες!

Λίγο έλειψε να προδοθώ, άποκαλύπτοντας της πως είχα καταλάβει τό τέχιασμα. 'Αλλά κρατήθηκα, εύτυχώς. Μήπως δεν ζητούσα μία άφορμή διαζυγίου;

Στό έξης έπρεπε να κάνω τόν χαζό. 'Η Σεσίλ δεν θα σταματούσε. Μαζί με την φιλενάδα της θα έβαζε σ' ένεργεια κανένα άλλο σχέδιο, για να προκαλέση την ζήλεια μου. Κάποιο ψεύτικο ραντεβού, η κανένα έρωτικό γράμμα, πού θα τό έστελνε ή ίδια στον εαυτόν της. Και τότε, θα της πετούσα κατάμουτρα την άπόφασί μου: «'Εκανες κατάχρησι της έμπιστοσύνης μου. Θά χωρίσω με!...».

'Εφαγα με πολλή δρεξί, κι' ενώ η Σεσίλ έπλενε τά πιάτα, πιστεύοντας πως εγώ ήμουν στο μπάνιο, έκανα μία μικρή έρευνα στην τσάντα της. 'Ενα σημείωμα της Ζουλιέτ ήταν τό σημαντικότερο εύρημά μου.

«Μικρή μου Σεσίλ, και βέβαια δεν άρνούμαι να σ' ό δανείσω την πουδριέρα μου και σ' ό ευχαριστήσω πολύ. 'Αλλά, για να είμαι ειλικρινής, δεν πιστεύω σ' αυτές τις κωμωδίες. Μου λες πως για σένα δεν υπάρχει παρά μόνον ο 'Αλαίν. 'Εδώ βρίσκεται όλο τό κακό, μικρή μου φίλη. 'Εφάρμοσε τό τέχιασμά σου, κι' αν άποτύχης, ακολουθήσε την συμβουλή μου. 'Απασχολήσου σε μία δουλειά και δημιουργήσε την δική σου ζωή. 'Ισως έτσι να βρής κάτι καινούργιο, πού θα σ' ό δώση τά μέσα να ξανακατακτήσης τόν άνδρα σου. 'Η, αν η ψυχρότης του εξακολουθήσει θα βρής στα ζωή σου κάτι άλλο, πού θα γεμίση τις άρες σου, τις σκέψεις σου και την καρδιά σου ίσως. Ζουλιέτ».

'Εβαλα τό γράμμα στη θέση του κι' όταν άργότερα μπήκε στο δωμάτιό, χρειζότηκε πολλή προσπάθεια για να κρύψω τόν θρίαμβό μου. 'Αλλά τόν έκρυψα. 'Ημουν καλύτερος ήσποιος απ' αήτην.

Μία έδωμάδα ύστερα από τό έπεισάδιο της πουδριέρας, η Σεσίλ μου ανήγγειλε την πρόθεσή της να έργασθώ. 'Η Ζουλιέτ της είχε βρει μία θέση στού αδελφού της, τού «ευγενικού» Σιμόν. 'Από κείνη τη

στιγμή, ήξερα ότι ο Σιμόν θα ήταν ο σπαθήμενος αντίπλός μου. Και στο σημείο αυτό, η Σεσίλ είχε κάνει καλή έβουλή. Γιατί ο Σεσίλ ήταν νέος, έξυπνος, πλούσιος και, γενικά, είχε όλα εκείνα τά πλεονεκτήματα, που χρειάζονταν, για να δάλουν σε άνησυχη πολλούς συζύγους. Εύτυχώς, ήμουν προσδοποιημένος.

'Εδωσα πρόθυμα την συγκατάθεσί μου στην γυναίκα μου να έργασθώ. Πού να ξέρη ότι τό τέχιασμά της εξυπηρετούσε τό δικά μου σχέδιο. Γιατί θα είχα λιγώτερος ό σταγμούς, αφού δεν θα έμενε χωρίς πόρους.

'Ετσι, η κωμωδία άργανώθηκε. 'Η Σεσίλ ήταν ευχαριστημένη από τό δουλειά της και κατειθουσιασμένη με τόν προϊστάμενό της.

'Αρχισε να ντύεται κομψά, έγκτελείωσε τις φηνές μπλουζές, αγόρασε ωραία φορέματα, μακιγιαριζόταν κάθε μέρα κι' έβαζε τά νύχια της.

«Τόσο τό καλύτερος σκεπτάομαι. 'Υστερα έκανε μία μεγάλη προσπάθεια. 'Εγινε εύθυμη. 'Όταν έπαιρνε τό μπάνιο της, σιγοτραγουδούσε και γελούσε με τό τίποτα.

'Εγώ, απ' την άλλη πλευρά, έξερσινα την εύκαρία να κλέβω καιμιά βραδιά και να την περνά με τούς φίλους μου, παίζοντας χαρτιά ή χορεύοντας. Οί φίλοι μου είχαν τις φιλενάδες τους. Μία απ' αυτές είχε μία αδελφή, μία καστή ζωνταήρα, πού έλεγε πως συχαίνονταν τούς άνδρες. 'Αλλά ποιος την πίστευε; 'Ηταν ξανθείά, λίγο παχουλή ή λιλή, όπως την λέγαμε. Και κολακευόμουν να πιστεύω ότι δεν θα δυσκολευόμουν να την κατακτήσω. Ζήτημα χρόνου...

'Εν τό μεταξύ, η Σεσίλ εξακολουθούσε τό παιχνίδι της.

— 'Ο Σιμόν είναι τόσο ευγενικός! μου είπε ένα βράδι. Μου ύποσχέθηκε ότι μία μέρα θα με π'η στο κτήμα του, στην έσχή. Φαίνεται πως έχει μία ωραία έπαυλη.

— 'Αλήθεια; έκανα, ευχαριστημένος πού με σ'ούν τόν τρόπο θα μου προμήνευε την άφορμή πού ζητούσα τ'όσον καιρό.

Φαίνεται όμως ότι τό παράδοξα με την αδιαφορία μου, γιατί η Σεσίλ έχασε τό κομμάτι της, ξαφνικά. 'Η εύθυμία της έσβησε, έπαψε να μιλά για τόν Σιμόν και δεν σιγοτραγουδούσε πια στο μπάνιο. Και θέλοντας ίσως να με πληρώσει με τό ίδιο νόμισμα, δεν μου έκανε πια σκηνές, και δεν με κατηγορούσε για τίποτα, δείχνοντας μία προσποιητή αδιαφορία πού την διέμευε τόν συχνά άναστενάγματά της.

'Αλλά εγώ δεν είχα καιρό ν' άσχεληθώ με την σ'όσι της, γιατί κάτι άλλο, σοβαρώ ερε, με άπασχολούσε. 'Η χαριτωμένη λιλή γελούσε ευχαριστά με τ' άστεία μου, άνε γνώριζε πως χάριμα περίοημα και με άπεκαλούσε χαϊδευτικά «διαβολάπαιδο». Άσχετη σ'ήτητα είχα κάνει πρόδοσι, και περίμενα τις διακοπές μ' άνυπομονή.

'Η Σεσίλ έπαιρνε την άδεία της τόν Τούλιο, άκάληρον τό μήνα. 'Εγώ μόνον ύστερα από τό τέλος της πρώτης έδωμάδας. Δεν είχαμε έσπασίμωσι ν' αυτό τό ζήτημα και ένόμισα ότι ήταν καιρός να τό συζητήσω με.

«'Αλλά εγώ δεν είχα καιρό ν' άσχεληθώ με την σ'όσι της, γιατί κάτι άλλο, σοβαρώ ερε, με άπασχολούσε. 'Η χαριτωμένη λιλή γελούσε ευχαριστά με τ' άστεία μου, άνε γνώριζε πως χάριμα περίοημα και με άπεκαλούσε χαϊδευτικά «διαβολάπαιδο». Άσχετη σ'ήτητα είχα κάνει πρόδοσι, και περίμενα τις διακοπές μ' άνυπομονή.

'Η Σεσίλ έπαιρνε την άδεία της τόν Τούλιο, άκάληρον τό μήνα. 'Εγώ μόνον ύστερα από τό τέλος της πρώτης έδωμάδας. Δεν είχαμε έσπασίμωσι ν' αυτό τό ζήτημα και ένόμισα ότι ήταν καιρός να τό συζητήσω με.

«'Αλλά εγώ δεν είχα καιρό ν' άσχεληθώ με την σ'όσι της, γιατί κάτι άλλο, σοβαρώ ερε, με άπασχολούσε. 'Η χαριτωμένη λιλή γελούσε ευχαριστά με τ' άστεία μου, άνε γνώριζε πως χάριμα περίοημα και με άπεκαλούσε χαϊδευτικά «διαβολάπαιδο». Άσχετη σ'ήτητα είχα κάνει πρόδοσι, και περίμενα τις διακοπές μ' άνυπομονή.

'Η Σεσίλ έπαιρνε την άδεία της τόν Τούλιο, άκάληρον τό μήνα. 'Εγώ μόνον ύστερα από τό τέλος της πρώτης έδωμάδας. Δεν είχαμε έσπασίμωσι ν' αυτό τό ζήτημα και ένόμισα ότι ήταν καιρός να τό συζητήσω με.

«'Αλλά εγώ δεν είχα καιρό ν' άσχεληθώ με την σ'όσι της, γιατί κάτι άλλο, σοβαρώ ερε, με άπασχολούσε. 'Η χαριτωμένη λιλή γελούσε ευχαριστά με τ' άστεία μου, άνε γνώριζε πως χάριμα περίοημα και με άπεκαλούσε χαϊδευτικά «διαβολάπαιδο». Άσχετη σ'ήτητα είχα κάνει πρόδοσι, και περίμενα τις διακοπές μ' άνυπομονή.

'Η Σεσίλ έπαιρνε την άδεία της τόν Τούλιο, άκάληρον τό μήνα. 'Εγώ μόνον ύστερα από τό τέλος της πρώτης έδωμάδας. Δεν είχαμε έσπασίμωσι ν' αυτό τό ζήτημα και ένόμισα ότι ήταν καιρός να τό συζητήσω με.

«'Αλλά εγώ δεν είχα καιρό ν' άσχεληθώ με την σ'όσι της, γιατί κάτι άλλο, σοβαρώ ερε, με άπασχολούσε. 'Η χαριτωμένη λιλή γελούσε ευχαριστά με τ' άστεία μου, άνε γνώριζε πως χάριμα περίοημα και με άπεκαλούσε χαϊδευτικά «διαβολάπαιδο». Άσχετη σ'ήτητα είχα κάνει πρόδοσι, και περίμενα τις διακοπές μ' άνυπομονή.

'Η Σεσίλ έπαιρνε την άδεία της τόν Τούλιο, άκάληρον τό μήνα. 'Εγώ μόνον ύστερα από τό τέλος της πρώτης έδωμάδας. Δεν είχαμε έσπασίμωσι ν' αυτό τό ζήτημα και ένόμισα ότι ήταν καιρός να τό συζητήσω με.

«'Αλλά εγώ δεν είχα καιρό ν' άσχεληθώ με την σ'όσι της, γιατί κάτι άλλο, σοβαρώ ερε, με άπασχολούσε. 'Η χαριτωμένη λιλή γελούσε ευχαριστά με τ' άστεία μου, άνε γνώριζε πως χάριμα περίοημα και με άπεκαλούσε χαϊδευτικά «διαβολάπαιδο». Άσχετη σ'ήτητα είχα κάνει πρόδοσι, και περίμενα τις διακοπές μ' άνυπομονή.

«'Αλλά εγώ δεν είχα καιρό ν' άσχεληθώ με την σ'όσι της, γιατί κάτι άλλο, σοβαρώ ερε, με άπασχολούσε. 'Η χαριτωμένη λιλή γελούσε ευχαριστά με τ' άστεία μου, άνε γνώριζε πως χάριμα περίοημα και με άπεκαλούσε χαϊδευτικά «διαβολάπαιδο». Άσχετη σ'ήτητα είχα κάνει πρόδοσι, και περίμενα τις διακοπές μ' άνυπομονή.

μιά και της είχα δηλώσει ότι θα κάναμε μία διακοπές μας χωριστά.

— Πότε φεύγεις; την ρώτησα ένα βράδι.

— Την Τρίτη, απάντησε απλά.

Αυτή η απλότητα μ' εξέπληξε. 'Ηταν λογ' πόν τόσο καρτερική;

Τη Δευτέρα τό βράδι, όταν γύρισα απ' τό γραφείο, πρόσεξε ότι τά μάτια της ήταν κόκκινα απ' τό κλάψιμο. Μ' άγαπούσε λογ' πόν τόσο πολύ; Και εγώ δεν περίμενα παρά πότε να φύγη για να μείνω μόνος μου...

Την Τρίτη τό πρωί έκανα μία προσπάθεια και την συνόδευσα στο σταθμό. 'Ηταν αμήλιτη και θλιμμένη τόσο πού... Εύτυχώς υπήρχε ή λιλή αλλιάς θα με συγκαίνουσε.

Τό τραίνο ξεκίνησε και ενώ η Σεσίλ σκυμμένη στο παράθυρο μ' άποκαίετοσε, εγώ σιεπτόμουν τούς καινούργιους έρωτές μου. 'Επί τέλους! 'Η θηλεία πού είχα βάλει στο λαιμό, ξεσφιγγόταν.

'Ηθελε ή Πασσασκυή. Δεν μου έμενε παρά μία μέρα ακόμα και ύστερα οί διακοπές. 'Ολα ήταν μία χαρά. Τό σπίτι, χωρίς την Σεσίλ, σ'ή διάθεσί μου. Είκοσι μέρες έλεύθερος. Και την άλλη μέρα τό πρώτο ραντεβού με την λιλή. Θα πηγαίναμε να κάνουμε ένα περίοπο στην έσχή.

— Σάν φίλοι! είχε πει όταν δέχθηκε την πρότασί μου.

— Και βέβαια! απάντησα υποκοιτικά.

Κανένας όμως απ' τούς δύο μας δεν π'στευε σ' αυτά πού έλεγε.

Ξαφνικά, με κάλεσε ο διευθυντής.

— Κύριε Τρεγκιέ, σ'ας χροιάζομαι, μου είπε.

— Στη διάθεσί σας, κύριε διευθυντή.

— Πρέπει να πάτε τις μεκέτες στο πρακτείο. Συνήθε, αυτή τη δουλειά την έκανε ο Ντυπρέ, αλλά έχει άδεια.

— Ευχαριστώ! να τις πάω εγώ κύριε διευθυντή.

— Προμένετε να σ'ας εξηγήσω.

Με εξήγησε. 'Υστερα μου έδωσε τις μεκέτες και τη διευθυντή. Την ήξερα καλά! 'Ηταν ο Σιμόν της γυναίκας μου. Πολύ άσχημος...

Τη στιγμή πού έτοιμαζόμουν να χτυπήσω στην πόρτα του «Διευθυντού», άκουσα πάλι τηλεφωνούσε και συγκαίνηθηκα. Σε τέτοιες περιπτώσεις δεν έρεσι κανείς τί να κάνει. Νέ μείνη ή να φύγη; Προτίμησα να περιμένω τό τέλος της συνόαλέσεως. Κι' αφού δεν είχα τίποτα καλύτερο να κάνω, άκουσα.

«Τό μπλε φόρεμά σου! Αυτό πού σε κάνει να μοιάζης με τη χιονάτη; Νά, αγάπ' μου...»

Τί απαντούσε ή άλλη, αυτή πού έμοιαζε με χιονάτη; Πολύ θα ήθελα να τό ξέρω. 'Αλλά ο Σιμόν εξακολουθούσε:

— 'Αν ήξερες πόση σκληρός είναι ο χωρισμός πού με επέβόλεσε... 'Αν δεν είχα την ελπίδα ότι μόλις γυρίσης θα είσαι δική μου...

«Ότε δεν την είχα καταφέρει ακόμα, σκέφτηκα. Και περνώντας στο νού μου τό στρογγυλό μεντελάκι της λιλής, ένιωσα μία συμπίεση για τόν Σιμόν και τού εκχρήσθη κάθ έπιτυχία.

— Με βέβαια, γυναικά μου, εξακολουθήσε. Σε καταλαβαίνω, πρέπει να τό σκεπ'φής, είναι φυσικό. 'Ο γάμος σ'έ άπογοήτευσε.

«Ότε η λεγόμενη ήταν παντρεμένη, ή μ'ήλθεν χωρισμένη, σαν τη λιλή. Τί σύμπτωση!

— Τό έρεσε καλά π'ας εγώ σ' αγαπώ. Με πιστεύεις, έτσι δεν είναι;

«'Η «Χιονάτη» δεν είχε κανένα λόγο να με πιστεύει, γιατί ή φωνή του έδειχνε τόσο αγνώστη.

— 'Αντί γυναικά μου. Γράψε μου... Θά σε ξαναπάρω αύριο. 'Αν έλεγες μ'ακά το καί... Μία λέξι, Σεσίλ, μία λέξι και σε τρεις ώρες θα είμαι κοντά σου...

Σαν τρελλός άνοηξα την πόρτα και πέταξα τις μεκέτες στα μούτρα τού Σιμόν, πού τά είχε χωμένα. Και ο προϊστάμενός μου, όταν τού διηγήθηκα, απ' τό τηλεφώνω, τί συνέβη, με πήρε για μανιακό.

Μόνο πού δεν μπορούσε να ξέρη ποιά άνακαλύπτε είχα κάνει καθώς πετούσα με τό άυτοκίνητό του π'ός συνάντησι της γυναίκας μου.

'Αγαπούσα την Σεσίλ. Την αγαπούσα τόσο, πού τίποτα στον κόσμο δεν θα μπορούσε να με χωρίση απ' αυτήν, κανένας δεν ή μπορούσε να μου την πάρη.

'Η ποιότητά, τ'α κατάφερε να μου τυλ'ό πάλι τ'α θηλεία στο λαιμό!...

— Και απορήσατε, κύριε, όταν ή σύζυγός σας εξέλεξε ως ή πιο κομψά ντυμένη γυναίκα τού έτους;

Ο ΤΟΧΟΔΙΩΚΤΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

γραμμά σαν δύο διδύμα πέταλα ενός λουλουδιού. Τον αγκάλιασε και τον έσφιξε πάνω της. Της φίλησε τρυφερά τούς λεπτούς καρπούς, και τα ώχρα τρυφερά μπράτσα ως τις δαντέλλες της διάφανης ρούπας της.

— Διηγήθηκα τόσο πουν είσαι αδιάθετη, της μουρούρισε. Θέλεις να πάω να σου φέρω το φάρμακο;

Κούνησε το κεφάλι της και του αποκρίθηκε με την ίδια σοβαρότητα:

— Το φάρμακο που τόσο λαχταρούσα είναι μπροστά μου.

Έφυγε από την αγκαλιά του και γυρνώντας σ' ένα τραπέζι, όπου βρισκόταν ένας δίσκος με μία μπιλιάρδα και δύο ποτήρια, γά γέμισε με κρασί. Τού άπλωσε το ένα.

— Πιές εσύ πρώτα, της είπε.

Χαμογελώντας η νέα ήπια με γουλιά και τότε ο Τζώρτζ έφερε αμέσως το ποτήρι της στα χείλια, στο σημείο ακριβώς που είχε πιει εκείνη και το άδειασε.

— Δεν πίνεις φαντάζομαι για πρώτη φορά; τον ρώτησε σηκώνοντας κάπως είρωνικά το λεπτό της φρύδι.

— Θά μπορούσε να πη κανείς ότι οι υπηρέτες σου είναι ειδήμονες στα κρασιά. Τόσα πολλά αποιώματα φτάνουν στο υπόγειο, όποτε έχετε δεξιώσεις.

Γέλασε χαρούμενη και ήπια από το δικό της ποτήρι.

Ο Τζώρτζ στο μεταξύ κοιτούσε ολόγυρα το χρυσοστόλιστο δωμάτιο που η κρέμ ταπετσαρία του φρεγγολούσε στην αναλαμπή των κεριών. Η γυναίκα είχε κατεβάσει τις κόκκινες μεταξωτές κουρτίνες. Όλα ήταν φιλικά και ζεστά, οι δελουδένιες πολυθρόνες, ο επίχρυσος καθρέφτης, το μεγάλο κρεβάτι με τις τέσσαρες κολόνες του και με τις αναστοιχισμένες κουρτίνες του που ανάμεσα τους ξεχώριζαν τα άσπρα λινά σεντόνια.

Η νέα τον κοιτούσε πάνω από το ποτήρι καθώς γύρισε καταπάνω της. Τα μάτια της ήταν δυο πελώριες μαύρες πηγές επιθυμίας και πόθου. "Ενοίωσε να παιγιδεύεται μέσα τους σαν άδειος κολυμβητής που πνίγεται δίχως να θέλη τη σωτηρία του.

— Βοήθησέ με, του είπε και άρχισε να σβήν η τα κεριά.

Μιά ανάλαφρη αύρα έκανε τις κουρτίνες να σαλεύουν σ' ανοιχτό παράθυρο. Κι' απ' έξω άκουγόταν ή φωνή του νυχτοφύλακα που διάδινε φωμόζοντας την ώρα, και πώς ειρήνη βασιλεύει στην πολιτεία.

Τους φαινόταν απόμακρη σά να έρχόταν από άλλον κόσμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

Κατάφεραν να συναντηθούν άλλες τρεις φορές, πριν ο Ιούνιος παραχωρήσει νωθρά τη θέση του στον Ιούλιο. Ήταν η εποχή που ο λοχαγός και η κυρία Έγκερτον θα εγκατέλειπαν το Λονδίνο, που τώρα γινόταν ανυπόφορα και βρομερά ζεστό, για να ξεκινήσουν για την περιόδια τους στις φιλικές εξοχικές βίλλες στην ακροθαλασσία και το βουνό. Μόνο η καμαριέρα της Σήμπα και ο προσωπικός καμαριέρης του άντρα της θά τους συνόδευαν.

Θά γυρίσω στα μέσα Σεπτεμβρίου, αγάπη μου, υποσχέθηκε στον Τζώρτζ, την τελευταία φορά που συναντήθηκαν στην πολυτελή της ρεβετοκάμαρα.

Ο άντρας της είχε φύγει από το πρωί για κάποια συνηθισμένη δουλειά της ρουτίνας. Θά συναντούσε τη γυναίκα του στην παραθαλάσσια βίλλα που έπρόκειτο να επισκεφτούνε πρώτη. Έτσι ο Τζώρτζ θά έμενε μαζί της για πρώτη φορά, μερικές ώρες. Και όπως ήταν τώρα έαυλαμένος δίπλα της, και ένοιωσε τη ζεστή ανάσα της, κατάλαβε ξάφνου πως της μιλούσε για τα όνειρά του και τις φιλοδοξίες του και ακόμα πως της εξομολογούταν πόσο ο έρωτάς της του τις δυνάμωνε.

Δελά στην άοχη και μετά με περισσότερες λεπτομέρειες και εμπιστοσύνη, όσο έβλεπε πώς τον παρακολούθουσε με ενδιαφέρον, της μίλησε για τη λαχτάρα του να γίνει ήθοποιος, να γίνει διάσημος σαν τον Τσαρλς Μακλίν και σπουδαίος όσο το Ίνδαλμα του Λονδίνου, ο πολυς Ντέιβιντ Γκάρρικ.

Όταν της μίλησε για τον φλογερό πόθο του να μελετήσει τους ποιητές και τα έργα τους, ξαφνικά σήκωσε την άκουσε να του διολογί πως έλαχιστα γνώριζε η ίδια από μεγάλους συγγραφείς, με

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΚΕΡΑΙΖΕ ΗΑΝΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 29)

τη την ίδια.

— Γιατί δεν έρχεστε και σεις; τον ρώτησε, αν και χωρίς πως ήξερε την απάντηση. Έκείνοι που ονομαζονται οι φίλοι των κοζίνων της Ριβιέρας έχουν άνοιξη και απέρριψη μνήμη.

— Φαντάζεστε πως τα κοζίνα είναι τιμια; με ρώτησαν η Τζάνετ καθώς περπατούσαν προς την Κρουαζέ.

— Μου φαίνεται ναι, της απάντησε, άλλως, σίγουρα θα είχαν κλείσει από καιρό.

— Ο μπαμπάς πιστεύει ότι δεν υπάρχει τίποτα τιμίο, συνέχισε δίχως ο ναός της να εκδηλώνει καμία συγκατάθεση, θά ήταν όμως θαύμαστο αν υπήρχε ένας τρόπος να κερδίζεις πάντοτε.

— Θυμάσαι; ναι, αλλά μου φαίνεται πως δεν μπορεί να γίνει αυτό... τιμια.

— Ο μπαμπάς λέει πάντα πως η τιμιά είναι σχετικό πράγμα, αλλά δεν είναι σίγουρα αν καταλαβαίνω καλά τι εννοεί.

— Πάντως, είπα — κάπως απρόσεχτα φοβάμαι — είναι πολύ σημαντικό γ' α σάς να ένοησέτε. Ο πατέρας σας, έ χει φυσικά απολυτό δικιο, όταν λέει ότι υπάρχουν στον κόσμο ένα σωρό ανέντιμοι, αλλά πιστεύω πως έχει δίκιο — ά δικό και άνοητο είναι αυτό — να μην πιστεύει ότι παράλληλα υπάρχουν πάρα πολλοί που είναι τιμίοι γιατί δεν τους παροτρύνονται η ευκαιρία να είναι τίσις ποτε άλλο.

Την κοίταξε και εκείνο που είδα μ' έκανε να καταλάβω πως έχανα τα λόγια μου. Τιποτα δεν της έπρεζε την σκέψη. Μέσα της πολεμούσε, προσπαθώντας να συμφιλιώσει την ζωή που είχε γ' α σάς μεσα από το βλέμμα ενός ζευγ' απλόικων "Ελβετών—των βετών γονιών της — με την ζωή που της παρούσε ο κυνισμός του πατέρα της, ο οποίος θεωρούσε τις αρετές σαν προϊόν της άθρηπνης κουκουράρας. Και από την άλλη, πιστεύω τώρα, ότι ο Τζούλιους Τρένγκλντ δεν προσπαθούσε τόσο να διαδίδει την Τζάνετ όσο να της δώσει ένα ήθικο εξοπλισμό τον οποίο έ πιστεύε απαραίτητο, για ν' αντιμετώπιζε ένα κόσμο άθρηπτα ένωστικό, ψεύτη και άρπακτικό.

Τιποτα δεν μπορούσα να κάνω σ' αυτό το ζήτημα. Έτσι προσπαθήσα να το διώγω από την σκέψη μου, αν και καταλάβαινα με θλίψη, πως αν δεν ή μουν σαρανταπεντάρης, αλλά δεκαπέντε χρόνια νεώτερος, καί θα μπορούσα να κάνω.

Η Τζάνετ ήξερε το παιγνίδι της ρουλέττας και δεν είχε δει ποτέ της να το παίζουν. Προχώρησε κατευθείαν στο πρώτο τραπέζι, και πονογάρσε 200 φράγκα στον αριθμό 21 — την ηλικία της — που είναι το καθιερωμένο ποντογάρσμα κάθε νεοφώτιστου, την πρώτη φορά που πατάει το πόδι του σε καζίνο. Με πιθανότητες 35 προς 1, κέρδιζε επίτα χιλιάδες φράγκα. Θα πρέπει να της φάνηκε τόσο εύκολη δουλειά.

Η ΓΡΗΓΟΡΗ ούτη επιτυχία άναψε μια άγρια φλόγα στην ψυχή της Τζάνετ. Ήταν τάχα κληρονομικό, από γενεές γενιών, ανάσιν γονέων, η την είχε δηλητηριάσει η φιλοσοφία του πατέρα της;

Η Τζάνετ τριγύριζε από τραπέζι σε τραπέζι με διάφορες μειοδοσίες. Άλλα περισσότερα κέρδιζε παρά έχανε. Τα μάτια της λαμπάναν από πυρετό, και τα χείλια της έτρεμαν από αδύμνια. Ήταν τόσο ώραία. Προσπαθούσα να αποδιώξω τις άσχημες σκέψεις που με βασάνιζαν.

Τότε, στο τραπέζι που έπαιζε η Τζάνετ, αλλάξε το προσωπικό. Στην κενή θέση μπροστά στην ρουλέττα υλίστασε αδύρβρα ο Μάρκ Ταρασκόν. Τά μ' α τής Τζάνετ χαμογέλασαν, αλλά ο Μάρκ δεν έδειξε πως την αναγνώρισε. Έτσι

έπρεπε να γίνει, γιατί οι κρουπιέρηδες, φαντάζομαι, διαλέγονται για τις άσυγκινητες, ανέκδοτες φωτογενείς των κοζών και για την έτοιμότητά τους στις κρίσιμες στιγμές.

Αν και ο Μάρκ δει έβριζε ούτε μία ματιά στην Τζάνετ, κατάλαβα πως την είχε δει, γιατί τα μάτια του σταθόναν μία στιγμή στο ποντογάρσμα της. Συνέχισε να ποντογάρ στο 21. Στον τρίτο γύρο από την στιγμή που ανέλαβε ο Μάρκ, η μπωλίτσα έπεσε στο 21 και η Τζάνετ που τώρα πια δεν έπαιζε λιγότερο από 1.000 φράγκα κέρδιζε 50.000. Τότε διπλασίασε το ποντογάρσμα και η μπωλίτσα ξανάπεσε στο 21.

Δεν θυμάμαι το υπόλοιπο παιγνίδι της, αλλά ξέρω πως στη διάρκεια της βάρδιας του Μάρκ Ταρασκόν — που κράτησε κάπου μισή ώρα — η Τζάνετ κέρδιζε συνολικά κάπου 400.000 φράγκα, που μάς κάνουν χίλια δολάρια.

Όταν εξοργύρωσε τις μάρκες της, την ακολουθούσα.

Καθώς επιστρέφουμε στο Ξενοδοχείο Πριμαβέρα, η Τζάνετ φλυαρούσε με έρση, αλλά κανείς μας δεν άναφερε το όνομα του Μάρκ Ταρασκόν και όμοιο γ' α πώς στο κάτω — κάτω δισπρούσα επιφυλάξεις αν η θεωρία του Τζούλιους Τρένγκλντ ήταν τόσο άδυσια, όσο μου είχε φανη στην αρχή.

Δεν θέλω να πω ότι πίστευα κιόλας πως η ρουλέττα δεν είναι τυχερό παιγνίδι, αλλά πάντως άναρωτιόμουν. Η Τζάνετ όμως δεν άναρωτιόταν καθόλου. Το άσκιζομαι αυτό. Ήταν σίγουρα.

Από πολλές άψεις εκείνο το βράδυ ήταν μία κομψη στην ζωή της Τζάνετ, γιατί υβλή φθάσαμε στο ξενοδοχείο, ξεπροβάλε από το καμφορικό της η μαντίνα Ταρασκόν για να μάς πληροφορήσει ότι πάνω ήταν ο γιόστης και φρόνζε τον Τζούλιους Τρένγκλντ που ήταν σοβαρά άρρωστος. Την ίδια νύχτα πέθανε.

Παρηγορήσα όσο μπορούσα την Τζάνετ, και την συνόδευσα στην κηδεία. Προσάθησα κατόπιν να την βοηθήσω να βγη από τις περιπλοκές που της είχε δημιουργήσει ο θάνατος του πατέρα της. Συμφωνά με τα διαβητήριά τους δεν ήσαν συγγεείς. Κατά συνέπεια η Τζάνετ δεν μπορούσε να κληρονομήσει τίποτα από τα υπάρχοντά του. Στο δωμάτιό του βρέθηκε ένα μεγάλο μπλάν με ταξιδιωτικά τσέκ, που σφραγίστηκαν μέχρι ν' αποφασίσουν οι άρχες τι θά τα κάνουν. Η Τζάνετ πήρε τα ρούχα της και μερικά όσημματα πραγματά επί πλέον το ποσό που είχε κερδίσει εκεί ο το βράδυ στο καζίνο. Δεν είχε σκεγένη α τουλάχιστον ένα όνομα τοί να μπορεί να την βοηθήσει. Δεν είχε συγγεείς ή φίλους. Τιποτα.

Η μόνη χρήσιμη συμβουλή που μπορούσα να της δώσω, ήταν να νυρίε μαζί μου στο Λονδίνο, όπου ήσουν σίγουρος ότι η μεγάλη μεν άδελφή θά την φιλοενούσε προσωρινά, όσο να προσκομοθή στις νέες περιστάσεις. Η Τζάνετ μ' έναρτίστησε θερμά, αλλά με δήλωσε καθαρά ότι ήταν ικανή ν' αντιμετώπιζε τις νέες δυσκολίες. Προς το παρόν θά έμενε στην μαντίνα Ταρασκόν, που είχε την κολούνη να της όσρη το δωμάτιό της με κάποιο σκόντο. Δεν έμενε τίποτε άλλο να κάνω, κι έτσι άφου ήφασα στή Τζάνετ την διεύθυνση μου στο Λονδίνο, έφυγα.

ΕΙΧΑ προσπαθήσει ελίκρινως να φερθώ με άνιδιοτέλεια, αλλά η Τζάνετ ήταν συγκλονιστικά ώραία, ώστε να είναι τούτο όπολυτα δυνατό. Από το Λονδίνο της έγραφα και της έκανα πάλι την πρόταση να την βοηθήσω. και άφου δει, πήρα απάντηση, προσπαθήσα να την διώξω από την σκέψη μου. Άλλα πολλές φορές άναρωτιόμουν τι είχε άπογίνει και μήπως ο θάνατος του πατέρα της είχε έρθει πολύ όργα ώστε να μπορούσε να έφυγη από την έπισορή του.

Ακριβώς ένα χρόνο άργότερα —λίγο πριν από τα Χριστούγεννα του 1957—

γύρισα στο Ξενοδοχείο Πριμαβέρα. "Η μουν έτοιμος να ρωτήσω την μαντίνα Ταρασκόν τι είχε άπογίνει η Τζάνετ, άπειν τ' α σκέφα κατέβηκε η ίδια η Τζάνετ. Με την πρώτη ματιά φαινόταν πως δεν είχε αλλάξει. Μόνο το ντυσιμό της φαινόταν τώρα πιο έπιτηδευμένο, και κτενιζε διαφορετικά τα μαλλιά της. Μόνο ήταν μιλούσε, χαιρετώντας με μύλλον έγκάρδια, μπόρεσα να διαπιστώσω την έλαγρη. Διάθεκα μήνες άνεστρασίας της είχαν δώσει ένα ύφος και μία σιγουρία που δεν θά τα είχε προηγουμένως.

Ο Μάρκ Ταρασκόν μάς συνάντησε στο προσάλαμο. Με χαιρέτησε εύγινικά και τότε, πλέκοντας τα χείρια τους, έφυγαν μαζί στην άπογευματινή χειμωνιάτικη λιακάδα. Έριξα μία ματιά στην μαντίνα Ταρασκόν που το βλέμμα της έπαινε παρακολούθουσε γαλήνια, σαν να έόσκιε τη σχέση τους, όποιάδήποτε και αν ήταν. Χάρηκα γι' αυτό, γιατί η μαντίνα Ταρασκόν δεν είναι όνομη, και δεν θά άνασταυ όποιάδήποτε όσαμ' α που κατά την γνώμη της θά ήταν έπιχμιοσ στην καριέρα του Μάρκ. Είναι δύσκολο να γίνης κρουπιέρης σε καζίνο, και άφου σε δειχτούν πρέπει να έδασκηθής επί πολύ έόσστημα χωρίς να πληρώνεσαι. Η άμοιδή είναι σημαντική, και οι κρουπιέρηδες άποσλούν μία αξιόκλητη και έόσδοστη τάδε έπαγγελματιών.

Πώς τ' α πείη η μικρή; ρώτησα.

Πολύ καλά, απάντησε η μαντίνα Ταρασκόν, άλλ' άπ' ό' τι άκουσα άργότερα, νομίζω ότι ο μεσιέ Τρένγκλντ της προσέφερε πεθαίνοντας την καλύτερη ύπρησια.

Κι' εγώ είχα την ίδια γνώμη, αλλά η σιμψη μου άφπρε στην έντύπωση πως δεν ήμουν καλά πληροφορημένος.

Η δισποινής έθηκε έργασια στις Κάννες;

Όχι, κύριε, είναι έθνη και είναι έόδωτο να σου έώσουν άδεια να έργαση.

Τότε, άσφαλώς, η ύποθεσις του πατέρα της θά είχε άσφαλώς είσια έόδοσι.

Όχι, το καμένο το παιδί δεν πήρε όδοκα από κεφ. Η μαντίνα Ταρασκόν έβειε κάποια δυσφορία, αλλά προσέθεσε. Άπιστευτο, αλλά έτσι γίνεται. Σχεδόν αρδίζει συνεχώς στη ρουλέττα. "Όχι μερτά ποσά, με καταλαβαίνετε κύριε, αλλά αρκετά για να άντιμετωπίζει τα έξοδά της. Της λέω, και ο Μάρκ της το λέει, ότι α' ο δεν μπορεί να συνεχιστή. Άλλα δεν μάς άκούει. Το παιγνίδι είναι πυρετός και όπως κάθε πυρετός πρέπει να κινή την πορεία του. Θά μάθω έπως μαθαίνουν όλοι άργα η γρήγορα — πώς το καζίνο πάντοτε όνοινε κερδιμένο στο τέλος. Το καζίνο είναι ύπομοιτικό, και μπορεί να περιμένη.

ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΑ

να ξεχάσω πως εγώ είχα άδηγήσει την Τζάνετ στα έπικίνδυνα φάτα του καζίνο. Πήγα το έπόμενο βράδι έλπιώντας να δώ την Τζάνετ να παίξη. Την βρήκα στο «μεγάλο» τραπέζι, όπου έκωτοιμύρια άλκααν χείρια με μία στροφή της ρουλέττας. Ο Μάρκ Ταρασκόν, ό' τι, μπορούσα να δώ δεν ήταν στην άβυσσα.

Η Τζάνετ ποντογάρσε στο 31 την στιγμή που έφθασα. Η ηλικία του Μάρκ, ήξερα κατά τύχη, ήταν τριαντάεξι χρόνια. Τα έπόμενα έίκοσι λεπτά, η Τζάνετ έχανε. "Όχι πολλά, αλλά μία στοιδια μάρκες από μπροστά της έξαφανίστησαν. Τότε έφθασε ο Μάρκ και υλίστασε αδύρβρα στην κενή θέση μπροστά στην ρουλέττα. "Όπως και την άλλη φορά, δεν έβειε ότι γιναιζόταν.

Η Τζάνετ ποντογάρσε στο 22, στην ηλικία της. Ποντογάρσε τέσσερις φορές συνεχώς. Την τέταρτη η μπωλίτσα έπεσε στο 22. Τα στιγμή που οι μάρκες 350.000 φράγκα άπρωγόνον προς το μέρος της, είδε τον Μάρκ να κοιτάξη τον αέρα, που χαμογέλασε και άνασπασε άνασπασητα τους ώμους του. Τούτο μου έπρε δ... ήθελα να μούβω. "Ότι η σχέση του Μάρκ και της Τζάνετ ήταν γνωστή στον αέρα και όσφαλώς και στην διεύθυνση του καζίνο. Άλλά τί σημαίνει αυτό; "Όχι βέβαια ότι ο Μάρκ χρησιμοποούσε κάποια δεξιόεχνια για χείη της Τζάνετ. Άν συνέβαινε κάτι τέτοιο, τότε και ο αέρα θά πρέπει να ήταν συνένοχος ους.

Λίγο άργότερα, η Τζάνετ με πλησίασε και μου μίλησε. Πήγαμε μαζί στο μπαρ. Ήμια πια λιονάβω. Δεν μίλησαμε βόλω για το παιγνίδι.

Επί πολλές βραδιές συνέχισα παρακολούθουσα το παιγνίδι της Τζάνετ. Προ

σπαθούσα να μην τρέφο προκαταλήψεις, αλλά δεν ήταν εύκολο τούτο, γιατί συνεχώς έχανε μικροποσά στα διάφορα τραπέζια, ως την στιγμή που ο Μάρκ έρχόταν στο τραπέζι που έπαιζε εκείνη. Το πράγμα έπαυαλμυανόταν. Συχνά άσπε να μη μπορείς να το άγνοήσης. Μόλις έπιασε την ρουλέττα ο Μάρκ άρχισε να κερδίζει.

Δύο φορές άκουσα σχόλια που έδειχναν ότι δει ήσουν ο ένοος που το είχα παρατηρήσει. Και δύο φορές είδα τον Μάρκ και τον αέρα ν' έλλάσσον ένα γοργό χαμόγελο και ν' άνασπώνον, τους ά μους.

Τα κέρδη της Τζάνετ όσο έμεινα εκεί δεν ήταν ποτέ τόσο μεγάλα ώστε να φέρουν σε δύσκολη θέση το καζίνο — αυτό να λέγεται — αλλά ήταν τόσο σταθερά, την ώρα που ο Μάρκ γύριζε τη ρουλέττα.

Ίστε ο Μάρκ και η Τζάνετ έεπαμ τούσαν το καζίνο. Ήταν δύσκολο να μη το πιστώσω, αλλά και το να το πιστώσω ίσοδυναμούσε με το να πιστώσω ότι το ίδιο το καζίνο συμμετείχε στην πτώση του, πράγμα τελείως έπίδωτο. Τότε ποιά άλλη έξηγησι μπορούσε να ύπόρρη;

Στον κόσμο, άντρου στις Κάννες ύπάρχουν δύο υνσκά. Σ' ένα απ' αυτά, ο Σαιντ Όνορα, όπου η παράδοσις λέει ότι προσελυτίσθηκε στον Χριστιανισμό ο Άγιος Πατριάρχης, ύπάρχει ένα μοναστήρι Τραπεζίτων. Το έπισκεφθηκε κάποια μέρα και άργότερα, τον ώρα που έτρωγα μονάχος στην ακρογιάλια, είδα να με πλησιάζει ο Μάρκ Ταρασκόν. Φέρειε στούς ώρους. Είναι ένας έξαιρετικά ελκός ριστος νέος με καλούς τρόπους και μου άρεσε η συνιροφία του. Είναι άμορφος και μελαχροίνος, μεσογειακός τύπος, με κάποια χλωμάδα, παρ' ό' την ήλιο —την τυπική χλωμάδα των κρουπιέρηδων. Κουδέντιασε ελκίστα για όλα τα ζήτηματα εκτός από την Τζάνετ.

Και τότε έόσινον μου λέει:

Είδα τον κύριο άναυελιμμένα στις ρουλέττες. Έλπιώ να κερδίζετε. "Ελάστε, άποκρίθηκα, αλλά δεν είμαι γνήσιος παίχτης. "Όπουδήποτε, συνέχισα τάχα άδιόφορα, όμολογώ πως παρακολούθησα συχνά την δεσποινίδα Τζάνετ, που η τύχη της μου φαίνεται άνεπαυκάληπη.

Πραγματικά, συμφώνησε εκείνος. Οι συνάδελφοί μου και εγώ την παρακολούθουμε με ένδιαφέρον. "Όχι γιατί τα κέρδη της είναι σημαντικά, αλλά γιατί η τύχη δεν την έγκαταλείπει επί τόσο καιρό.

Μήπως παίζει με κανένα σύστημα;

Το σύστημά της είναι το καλύτερο απ' όλα, κύριε, γιατί διαλέγει πάντα τους άριθμούς που κερδίζουν. Άλλά της το λέω, ότι δεν μπορεί να κρατήσει αυτό. Κάποτε θά σταματήσει.

Πιστεύετε από την πείρα σας, ότι ύπάρχει πραγματικό σύστημα για να ξετινάξη κανείς την μπάνκα; ρώτησα, πασχίζοντας να κρατήσω τη συζητήσι σε άπρωστο επίπεδο.

Άσφαλώς όχι, απάντησε με περιφρόνηση. "Όπως δεν ύπάρχει σύστημα για να πηγαίνουν τα ποτάμια άναπάρτα. Το περισσώτερο που μπορεί να πη κανείς για τα συστήματα της ρουλέττας είναι ότι περιφρόνηση κάποιος την γασούρα και ό' αυτή την άποψη είναι η έπικερδή. Εμεις γελώμε με κείνους που παίζουν με σύστημα και πραγματικά ελκίστασινάστε όταν κερδίζουν. Και τα καζίνα, όπως όλες οι έπιχειρήσεις βασίζονται στην έκανοποίησι που κομίζει ο πλάτης.

ΓΥΡΙΣΑΜΕ

στις Κάννες με το ίδιο πλοίο. Καθώς άποχωρούσα τον Μάρκ Ταρασκόν στην άποδοθήρα, έκανα τη σκέψη, πως αν ο Μάρκ ήταν συνένοχος της Τζάνετ, τότε σίγουρα ήταν και θαύμασιος θεωρητικός.

Δεν χρειάζεται, βέβαια, να σάς πω πως η περέργεια μου είχε γαθή. Άυπομνημόνια να μάθω το μετέκτο της ιστορίας μου. Είναι μια όπο τις μικροφιλοδοξίες μου — το έπρόγνυμ' α μου είναι, δικηγόρος — ότι γ' α κέρδιω μερικά πράγματα για την ανθρωπινή φύση.

Νομίζω πως κατά κάποιο τρόπο, χωρίς να το καταλάω, είχε αλλάξει κάποιος ή σπασί μου άπέναντι στην Τζάνετ, και έκείνη το έβλεπε.

Σας νομίζω για έξαιρετικό άνδρωμο, μου έπρε στην έπόμεμη συνάντησή μας στο ξενοδοχείο. Άλλά τώρα με κοιτάτε με άποδοκιμασία. Το βλέπω στα μάτια σας. Δεν πέφτω έξω.

Άς υποθέσουμε, χάριν της συζητήσεως, ότι έχετε δίκιο, Τζάνετ, απάντησα. "Εσείς ποιά λόγο βρισκετε γι' αυτό;

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

Ο ΤΟΧΟΔΙΩΚΤΗΣ

λονότι συχνά πήγαινε στο θέατρο. Το ξαφνιασμό του γύρισε σε λίγο σε περηφάνεια, όταν τον παραινέθηκε να της απαγγείλει μονόλογους από τον Σαίξπηρ και ποιήματα του Χέρνι.

— Η φωνή σου είναι πλούσια και ζεστή όταν λές τους στίχους σου. Μου φαίνεται πως τους αγαπάς περισσότερο από μένα και άρχίζω να ζηλεύω, του έλε και τον φίλησε.

Και λίγο πιο ύστερα παρατήρησε:

— Στ' αλήθεια θά πέτυχες εκείνο που ληχταράς, πολυαγαπημένο μου, θ' άναδειχθής στην κοινωνία, είμαι σίγουρη γι' αυτό. Θά γίνης κομ' α φώτερος κι' από τον άνιφιό της λαϊκής Παράρηγκτον, που είναι ο πρώτος δαγδής και που του μοιάζεις — μόνο που αυτός είναι ξανθός κι' όχι τόσο διαβολικά άμορφος και μελαχρινός όπως εσύ.

Τού έσφιγγε το χέρι πάνω στο στήθος της.

— Γλυκό μου χέρι, ψιθύρισε. Δεπτό κι' ευγενικό.

Θάπρεπε να της άποκριθώ σκύδοντας πάνω της και γεμίζοντας την φίλια, αλλά εκείνο που του θυμίσαν ξάφνου τα λόγια της τον κράτησε άσπληστο. Σαναθυμήθηκε τις τρυφερές στιγμές όταν εκείνος ο γίγας του κρατούσε με τη σιδερένια τανάλη των χειρών τον καθλωμένο πάνω στη μεγάλη κολή του, εκείνος που φώναζε πως ήταν λαποούτης. "Για κοιτάτε τα χείρια του, τα χείρια ενός τέλειου λαποούτης, φώναζε στον μαζεμένο κόσμο. Μία κρυάδα τον διαπέραιε αν σπαθί, καθώς ξαναγύρισε μέσα τον όλη η ταπεινότης εκείνης της άγυνίας. "Έπρεπε να άποδιώξη την εικόνα στα τουφερά άσπρα μπράτσα που τον κρατούσαν άγκαλιά σμένο σφιχτά καθώς έτρεμε μέσα τους.

Εκείνη παρεξήγησε την κακοκεφία του, κοιζώντας πως οι τάχα άμφιβολίες της για τις μεγάλες φιλοδοξίες του τον είχαν θυνώσει. Προσάθησε να τον παρηγορήσει και να τον εθνώσει και τού έταξε πως όταν θά γύριζε από τις διακοπές, καί θα σχεδίαζε για να του άνοιξη το δρόμο της έπιτυχίας.

Γαληνεμένος από την τουφερή άφοσίωσή της, άρχισε να της ζητάει να του μίληση για τον ένοτό της. Πώς έγινε και παντρεύτηκε και τέλος πως έγινε και έρωτεύτηκε ένα τόσο άναξίο της.

Σ' άγαπό γιατί είσαι σύ, γεμάτος ζωή και άηπουχίες και όμως τόσο δειλός; "Όχι σαν τους δαγδής που με τριγυρίζουν και που δεν κάνουν τίποτα παρά έπιδεικνύνουν την έξυπνότητά τους και σε γεμίζουν ύπερβολικά κομπλιμέντα. Σ' άγαπό γιατί είσαι λεπτός, και νέος και δυνατός. Καί θά μείνουμε έρωσται όσο θά είμαστε πρόσκοι.

Παντρεύτηκε, του έλε, πριν τοια χρόνια — όταν ήταν μόλις δεκαεπτά χρόνων. Και τότε του διηγήθηκε για το Λονδίνο, μετά το γάμο της είχε περάσει εκεί μερικούς χρόνους μόνος, πριν τοποθετηθώ ο άντρας της στο Λονδίνο.

Καθώς άκουγε το γλυκό μουρομένο της μίσα στο ακούδι, ένοιωσε να τον γυμνή η ναλκακεντικά προστατηνικό αίσθημα αλάνιας της, καθώς κατάλαβε πως αν και τέσσερα χρόνια μετά, στην πραγματικότητα ήταν τολλυ μικρότερη του. Η έντύπωση που δημιουργούσε η σχεδόν παιδικιά της άνιλήρη για τη ζωή που άπό τον στενό της όριζόνα, η έλλειψη άποκαόηστος βελιτέρας έμπεριέχει έσχωρήσθηκαν ζωηρότερα όταν του διηγήθηκε πως μεγάλωσε σαν μοναχοπαίδι σ' ένα μελαγχολικό, πληκτικό σπίτι στα πρόατια του Σαλτμπουρν. Είχε ζήσει μόνη με τη μητέρα της. Ο πατέρας της — άξιωματικός του αρατού — είχε άκαυθή όταν αυτή ήταν λίγων μηνών.

Τού διηγήθηκε για τη χαρά της μητέρας της όταν πείσθηκε να δεχθή την προσφορά του πλουσιού λοχαγού "Εγκερτον, αμέσως μετά την πρώτη συνάντησή τους. Τον άρρασε να καταλάξη την άπογοήτευσή της που άκολούθησε αμέσως μετά το γάμο, ζωγραφίζοντας τον ένα πορτραίτο του συζυγίου της, με τα διπλά από τα δικά της χρόνια. Μόλις έγινε γυναίκα τον έχεσε αμέσως τον έρωσ' α για να γίνη ένας βαρύς και πληκτικός άντρας άφοσιωμένος μόνο στη σταδιοδρομία του και σέ κοινωνικό του περιβάλλον όπου την έπιδείκνυν σαν ένα άμορφο ακριβοπληρωμένο στολίδι.

Ο Τζώρτζ δεν μπόρεσε να μη συλλογιστή την πρώτη φορά που την είχε παρακολούθησει στη δέηση, όταν πρόσεξε το γεμάτο λατρεία βλέμμα που κάρφανε πάνω της ο λοχαγός "Εγκερτον, πράγμα που δεν συμφωνούσε βέβαια με την εικόνα που τού ζωγραφίζε για τον άντρα της. Άλλά άπόδιωξε τούτη τη σκέψη, γιατί έθηκε φυσικό ο λοχαγός να προσπαθήσει τον έρωστέμένο με τη γυναίκα του

στον κομμουνισμό κύνους. "Οποιαδήποτε υπόνοια διαστρέφεται ανάμεσα στους συζύγους θα προκαλέσει άσφαλισμένο κοινοτικό και οι σκανδαλοθήρες θα το πιπίζαν με βουλιμία.

"Ετσι κουνιζόντας ψιθυριστά, πέρασαν αγκαλιασμένοι μέχρι τη στιγμή που οι πρώτες ανταγίες της αγγής γλιστρήσαν στο δωμάτιο. "Εκρεπε να την αφήσει, μέσα σε θλιμμένους αναστεγασμούς και φλογερές διαμαρτυρίες.

Με την αναχώρησή των "Εγκερτον σταμάτησε η καθημερινή ρουτίνα της δουλειάς στο μέγαρο της πλατείας Μέρριον. Κατάλαγε η άστατη δραστηριότητα που έκανε τους υπηρέτες να γκριζοποιούν, και τον κύριο Μόλλου να τρέχει φοβισμένος ελαστικώνας. Σταμάτησαν οι θορυβώδεις άφριξεις και αναχωρήσεις των άμαξιών και των φορέων, το χοροπηδητό του κουδουνιού της εξώπορτας και το αδιάκοπο ανέβονκατέβασμα των επισκεπτών από τη σκάλα. Χάθηκαν τα γέλια και οι ψυχρές φωνές με την εγγλέζικη προφορά. Το ηχοκρότημα των τακουνιών στους διαδρόμους έσβησε.

"Ο Τζώρτζ, που τώρα ελάχιστα θελήματα είχε να δώσει, ένοιωσε το σπίτι να κοιμάται — αποτραβηγμένο στον εαυτό του σαν γιγάντια χελώνα, σκεπτόταν — και νύσταζε τις ατέλειωτες πληκτικές ημέρες του καλοκαιριού. Και τ' άλλα άριστοκρατικά σπίνια της πολιτείας ακολουθούσαν το παρόμοιο του. Φαίνονταν μισοκοιμισμένα πίσω από τ' ανοιχτά μάτια των παραθύρων τους κάτω από τον φλογερό ήλιο — τον πυρακτωμένο, διασπασμένο ήλιο που φοβόριζε να ξεθωριάσει τα χρώματα από τα έπιπλα και τα πατώματα.

Καθόταν στο υπόγειο με τους άλλους υπηρέτες, άσους δεν το είχαν σκεπεί για να επισκεφθούν τους δικούς τους στις συνοικίες της πόλεως ή ακόμα και σε γειτονικές πλεις και χωριά. "Ήσαν πολύ ξεαντλημένοι από τη ζέση για να επιδοθούν στους συνηθισμένους ναυαγίες και το κοινοτικό, και σάλευαν τα καθρά μίλη τους μόνο κάτω από τα πυρά των διαταγών του Μόλλου, που κι αυτές έμοιαζαν με σσημένη ήχη της συνηθισμένης τραχειάς και επιτακτικής φωνής του.

Αργά, άπιστευτα αργά, κυλούσαν τα μερόνυχτα. "Εκανε υπερβολική ζέση για να μπορεί να κοιμηθεί ο Τζώρτζ. "Εμενε πλαγιασμένος με δροσιστικά μάτια και βουτηγμένος στον ιδρώτα. "Ωστόσο, κατάφερε να καταλαιάσει τη λαχτάρα του για την επιστροφή της Σήμα. Με τη σκέψη των ειδήσεων. Κάποτε όμως άπονε να κοιτάζει τη σελίδα, δίχως να βλέπει στίχους ή λέξεις, αλλά μόνο το πρόσωπό της.

"Οποτε κατάφερε να το σκάσει από το σπίτι, περιπλανιόταν άσκοπα στους ήσυχους δρόμους της πολιτείας, αναπολώντας με ποιόν τρόπο θα κατέφερε να προχωρήσει στην εκπλήρωσή του σκοπού του. "Ω, να την κάνη περήφανη γι' αυτόν, ώστε όπου πήγαιναν, οι άνθρωποι να γυρίζουν το κεφάλι. Αυτός κι' αυτή θα χαμογελούσαν να τους ακούν να μιλάνε με ζήλεια και με θαυμασμό γι' αυτόν.

Μερικές βραδιές πήγαινε κι' αυτός με τον άλλο κοινό στον Κήπο Ροτόντα για να πάρη λίγο δροσερό αέρα, αν και η βρώμα του δχλου ανακατενόταν με την ελαχιστή αύρα που μόλις έσσε τις κορυφές των δέντρων. Αλλά άκουοντας τη μουσική και τους τραγουδιστές των υπαυθρίων συναυλιών, παρέσυραν τη σκέψη του και τότε άκουγε μονάχα τη δική της φωνή, τρυφερή και σιγανή, να τον μεθά με λόγια αγάπης και πόθου. "Άλλοτε πάλι σεργιάνιζε στα μουράγια νοιώθοντας όλα ένα δίπλα του την παρουσία της.

Συνή να δεν υπήρχε δουλειά στο σπίτι και τότε έφευγε και περπατώντας έφτανε στο δασάκι της πρώτης του γνωριμίας. "Εκανε μπάνιο στο ποτάμι και έβελανόταν στο μαλακό χορτάρι, στις ρίζες του δέντρου που την είχε κάνει για πρώτη φορά δική του. "Η ευωδιά των λουλουδιών ήτανε βαριά στον αέρα, κι' αυτός κάφανε το βλέμμα στον ορανό, ανάμεσα από τη δαντέλλα των κλοδιών και άκουγε το κελάδημα των πουλιών και το γέλιο του ρουακιού, αναπολώντας τις αλησμόνητες στιγμές με τη Σήμα.

"Ετσι, σ' αυτή την πλημμυρίδα των αναμνήσεων και στις προσδοκίες των πόθων, κλήσαν αργά οι εβδόμαδες, ώπου ένα πρωί ξύπνησε μ' ένα φτερούγισμα στην καρδιά που δεν έφερε δόκινα ηλιότερα σε κάθε άνασα του. "Ήταν η ημέρα του γυρισμού της.

Καθώς κυλούσε η ημέρα, δροσερή με τα πρώτα ημεράκια κιάλια του αυτισμού, το σπίτι ξύπνη-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΚΕΡΑΙΖΕ ΠΑΝΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 53)

— Νομίζω πως με θεωρείτε πολύ νέα για να περιώ τώσες ώρες στο καζίνο. Είσι είναι;

— Όχι, βέβαια. Αλλά δεν σκέπτεσθε τίποτε άλλο.

— Όχι, είπε. Θα ήθελα όμως να ξέρω. Τότε, αν σας βλέπω με αποσπασμασία — αν και δεν ώμολόγησα κάτι τέτοιο — θα είναι ασφαλώς γιατί φέρνετε τον Μάρκ σε δύσκολη θέση. Για θυμήθηκε την τελευταία μας συζήτηση με τον πατέρα σας. Φαίνεται σαν να επιβεβαιώνονται οι θεωρίες του πατέρα σας για την δεξιοτεχνία των κρουπιερών. Σας εξηγήηκα;

— Μάλιστα. Κάτι τέτοιο φανταζόμουν κι' εγώ, είπε απλά.

— Έχω, λοιπόν, δικίο;

— Φυσικά, έχετε, έφτασε η καταπληκτική απάντηση. "Ο μπαμπάς, είτε το πιστεύετε είτε όχι, ήταν έξυπνος άνθρωπος, έστω και μοναχά το ένα δέκατο από όσα μου είχε πη για τον εαυτό του, αν είναι αληθινό. Να σας πω μια ιστορία που μου είχε πη; "Ήμαστε τότε στο Λονδίνο. "Ήμουν μικρό κοριτσάκι — έντακα — δώδεκα χρονών. Περπατούσαμε σ' ένα δρόμο, που δεν θυμάμαι πια τ' όνομα του. Σ' ένα κατάφυτο είδαμε ένα ζητιάνο που προσέβαυσε να προφυλάχνη από την παγωμένη βροχή. Παλούσε σπύρτα. "Ο δυστυχισμένος δεν είχε πόδια. Φορούσε ένα σωρό παρσάκια. "Εμαθα στην τσάντα μου και του έδωσα ένα σάλβι — το μοναδικό μου σάλβι. "Ο μπαμπάς με είπε άνοητη. «Τούτος ο φίλος», μου είπε, «έχει σίγουρα περισσότερα λεπτά απ' όσα θ' αποκτήσω ποτέ μου». Δεν το πίστεψα. «Τότε θα στο αποδείξω», μου είπε ο μπαμπάς. Μπήκαμε σ' ένα ξεχωριστάσσιο και πιασαμε ένα τραπέζι κοντά στο παράθυρο, απ' όπου μπορούσαμε να βλέπουμε τον ζητιάνο. Πάνω από τριάντα άνθρωποι του δώσαν ελεημοσύνη. Τότε, όταν άρσιαν ο κόσμος, ο ζητιάνος ανέβκε σ' ένα αναπηρικό αμάξι και τραβήκε κατά κάτω. "Ο μπαμπάς κι' εγώ τον ακολουθήσαμε. "Ο ζητιάνος εξαφανίστηκε σ' ένα στενωπόκκακο. Στην άκρη του δρόμου περίμενε ένα ταξί. "Ο ζητιάνος μπκε μέσα και ήταν έτοιμος να ξεκινήσει, όταν ο μπαμπάς άρσιζε την πόρτα και του φώναξε: «Δώσε πίσω το σάλβι της κόρης μου». "Ο ζητιάνος γέλασε. "Εχασε το χέρι σ' ένα πετινιο σακκούλι γεμάτο νομίσματα. Μου έδωσε πέντε σάλβια. «Ν' αγοράσεις ένα κουτί σοκολάτες», μου είπε και το ταξί ξεκίνησε.

— Ενδιαφέρουσα ιστορία, Τζάνετ, αλλά τι αποδεικνύει; την ρώτησα.

— Σ' έμένα αποδεικνύει εκείνο που μου είχε πει ο μπαμπάς. "Οτι πολλά κροβαρά πουκάμισα κρύβουν δρόμικα έσώρευχα». "Οτι σπάνια τα προμματα είναι εκείνο που φαίνονται.

— "Ισως είχε δικίο, Τζάνετ, αλλά αυτό δεν σου δίνει το δικαίωμα να εξαγορεύεις ένα άνθρωπο σαν τον Μάρκ και να τον κάνης εγκληματία, γιατί αριώδης τέτιος είναι αν κανη κολλα με τη ρουλέττα. "Απορώ πως ήταν τόσο απλοϊκός να συνεννοήη μαζί σου.

— Να συνεχίζης μαζί μου! φώναξε εξαφρασμένη η Τζάνετ. "Ιστε δεν του άρεσε την ρουλέττα, πορα μόνο όταν του λω πόσα κερδισα.

— Θέλεις δηλαδή να πής, ότι δεν προσπαθεί να σε βοηθήσει; την ρώτησα δυσπιστα.

— Ασφαλώς, ο Μάρκ με βοηθάει να κερδίσω, αναφώνησε. Δεν μπορεί να κάνη αλλιώς. Χωρίς να το καταλαβαίνη, χρησιμοποεί όλη την ικανότητά του για να με βοηθήσει. "Ο μπαμπάς είχε δικίο, με καταλαβαίνετε; Κανείς κρουπιερής δεν μπορεί να είναι σίγουρος ότι ριχνει την μολύβιτσα εκεί ακριβώς που θέλει να την ριξη, αλλά αν προσπαθήσει πολύ, ώρισμένες φορές πετυχαίνει. Κερδίζω συνεχώς από την 1η Νοεμβρίου, που άρχισε η γειμερινή σαζόν. Πως θα γινόταν αυτό χωρίς την βοήθεια του Μάρκ;

— Είπατε έρωτευμένη με τον Μάρκ; την ρώτησα δίχως να ξέρω τί να πω.

— Είπατε έρωτευμένη με τον Μάρκ; την ρώτησα δίχως να ξέρω τί να πω.

— Βέβαια και είμαι. Θα παντρευτούμε του χρόνου. Νομίζω ότι το έρατε.

— Αλλά, Τζάνετ, διαφωτισθήκα, προσπαθώντας να έχασω πως ήταν κόρη του Τζούλιους Τρενγκολντ και της «Κλοψάρας», σίγουρα δεν φανταζόσθε ότι το καζίνο είναι τόσο άνοητο ώστε να σας έπιτρέψη να κερδίζετε τη στιγμή που ο άντρας σας είναι ο υπάλληλος του.

— Ασφαλώς όχι! μου άπεκρίθηκε κοφτά, σαν να μιλούσε σε κάποιον άνοητο. Νά γιατί διάζομαι να κερδίσω τώρα. Το μισώ το καζίνο, τους καπιούς των πόρων, τις άσχημες γριες που με κοιτάζουν με τόσο μίσος, τους κτηνώδεις γέρους που έπωφελούνται για να με άγγίζουν και να ψιθυρίσουν τις βρωμιές τους. — "Εκλεισε τ' αυτιά της καθώς τάλεγε αυτά.

— "Οταν κερδίσω άρκετά για ν' αγοράσω το σπίτι μας, θα σταματήσω. "Επειτα, και να ήθελα, δεν θα μπορούσα να παίζω πια. Δεν θα έχω κορπό. Θέχω το νοικοκυριό μου, και άποφασισα μεθ' όσον κόνουμε πολλά παιδιά.

— "Η Τζάνετ άνοιξε το τσαντάκι της και μούδειξε μια χοντρή δεσβίδα χαρτονομίσματα.

— Κοιτάξτε, εγώ τα κερδισα όλα, σχεδόν όσα μου χρειαζόταναν για το σπίτι.

— Δεν πρέπει να κουβαλάτε μαζί σας τόσα λεπτά, της σύστησα. Βάλτε τα στην τσάντα.

— Στην τσάντα; "Εδω και την πανικοβάλλη η σκέψη. Δεν έχω εμπιστοσύνη στις τσάντες. "Ο μπαμπάς ποτέ του δεν είχε καταθέσει σε τσάντες.

— Πόσο βάθελα να της πω πως η μονοδική ελπίδα για να ευτυχίσει βασίζονταν στο να έχαση, ότι είχε άκουσει από τα γέλια του άξιοφρόνητου εκείνου άπατάνα. Δεν είπα άσώστο τίποτα.

— Απλά, που δεν ήμουν στο καζίνο την βραδιά που η ρουλέττα πρε τη ρέδων από την Τζάνετ. Αλλά τα έμαθα από τους άλλους που ήσαν εκεί, γιατί το θεαμα ήταν πραγματικά έντυπασκό. Ποντάρει μεγάλα ποσά και σε μια ώρα τα είχε χάσει όλα. Κατάλαβα τι είχε συμβη όταν την είδα να φτάνη χωρίς — χωρίς στο ξενοδοχείο, πνιγμένη στο κλάμα. Λίγο αργότερα έφτασε και ο Μάρκ, αφού ζήτησε "Εδικά την άδεια να εγκαταλείψη τη θέση του.

— "Η Τζάνετ του ρίχτηκε άργισμένη.

— Γιατί... γιατί κι' έκανες να τα χάσω όλα; ξεφώνισε. "Αν κερδίζα απόψε θα είνα άρκετά για ν' αγοράσω το σπίτι μας! Γιατί μου τόκανες αυτό;

— Δεν σ' έκανα εγώ να χάσης, Τζάνετ, της είπε με μια σύσπια θλίψη. Ούτε εγώ σ' έκανα να κερδίζης. Το μόνο που έκανα ήταν να γυρίω τη ρουλέττα. Για όλα τ' άλλα είναι υπεύθυνη η τύχη.

— Λες αλήθεια, Μάρκ; τον ρώτησε με άδρασμένη φωνή.

— Τα μάτια της έδειχναν ένα τρόπο.

— Δεν θα σου έλεγα ψέματα, Τζάνετ, της άπάντησε με άξιοπρέπεια. Ακόμα και αν μπορούσες να επηρεάσω την μολύβιτσα, δεν θα το έκανα — έστω και για σένα.

— Σα φρούδια της σχηματίστηκε εκείνο το σκυθρωπό έρωτηματικό.

— "Ρατε τόσο καιρό με κορόιδεύεις; τον ρώτησε πικρά. Τόσον καιρό ήξερεί ότι νομίζω πως με βοηθάς να κερδίσω, και με άφες να γίνωμ άνοητη. "Ετσι!

— Της χαμογέλασε και της έγενε καίφατα.

— Και γι' αυτό έβρισκες πάντα δικαιολογίες για ν' αναβάλλεται ο γάμος μας;

— Ναι, Τζάνετ, Γι' αυτό.

— Άρχισε να κλάη ήρεμα. "Εμοιαζε σαν το σιγανό θρήνο ενός παιδιού.

— Αλλά τώρα πια δεν υπάρχει λόγος γ' αυτό ν' αναβάλλεται, είπε ο Μάρκ. Τώρα μπορούμε να όρίσωμε την ημέρα.

— "Ωτε δεν σε μέλει που είμαι άνέντιμη στην καρδιά μου και που πιστενο πως και εσύ είσαι το ίδιο;

— Όχι, Τζάνετ, δεν με μέλει, της έπτε τρυφερά. Τώρα δεν με μέλει καθόλου. "Όλοι έθουν να ξεχάσουν το καζίνο. Αυτό το έρουν όλοι οι κρουπιερής.

— Τότε, αφού το ήξερες, Μάρκ, είπα κι' ένα λυγρό, και αφού όπως λες δεν σε μέλει γιατί ανέβαλες το γάμο μας τόσες φορές;

— "Η μοναδική Ταρασκόν, που παρακολουθούσε κάθε λέξη, παρουσιάζοντας από το καμραράκι της. Την ζύγανε από πίσω και άκούμπησε τα χέρια της στοργικά στους ώμους της Τζάνετ.

— Γιατί, κουτούλα μου, σίγουρα δεν φανταζόσασ πώς ο γυός μου, της έπε α- πλά, αλλά με περηφάνεια — πως ο γυός μου είναι τόσο άφελος να παντρετ' ά με ξελογιασμένη με το παγγινίδι.

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΟΥ ΤΖΟΥΛΙΟ ΟΥΛΙΒΙ

(Συνέχεια από την σελίδα 33)

λούμε να δοίμε την πλήρη έπιτυχία της έφευρσής σας. Θέλουμε να άνατινάξετε νάρκες που δεν θα τις έξεταστε προηγουμένως.

— "Ο Ουλίβι περίμενε αυτήν την πρόταση κι' ήταν προετοιμασμένος.

— "Ορίσατε μια μέρα, άπάντησε ήρεμα. Θέλω μόνον να μου πíte αν θα χρησιμοποιήσετε νάρκες ή τορπίλλες.

— "Ο Τορρέττο, ώρισε μια μέρα του Μαρτίου. Αλλά ο Μάρτιος έφθασε κι' ο Ουλίβι ζήτησε μια άναβολή, γιατί, όπως ίσχυριόθηκε, οι γεννήτριες του δεν λειτουργούσαν καλά. "Ο Απρίλιος και ο Μάιος πέρασαν και πάντοτε ανέβαλλε.

— Αλλά, αυτή τη φορά, έπeneβη κι' ο ναύαρχος Φορνάρι κι' ο Ουλίβι στο τέλος δέχθηκε να σταλούν στη Φλαρεντία με πλοίο δύο τορπίλλες, στις άρχες του "Ιουνίου. Μόνο που αυτές οι δύο τορπίλλες θα φυλάγονταν καλά σε μια άποθήκη, μέχρι την ημέρα του πειράματος.

— Για τον έφευρτή ήρε η στιγμή να παίξη το τελευταίο του άσπυ. "Ενα βράδι, κατά τα τέλη του Μαΐου, κάλεσε τον Φορνάρι στο έργαστήριό του. Κι' εκεί, ο ναύαρχος διεπίστωσε ότι όλα τα συρτάρια είχαν άνοιχί και έρευνήη, τα μηχανήματα είχαν καταστραφή κι' ένα σωρό χαρτιά ήσαν σκορπισμένα στο πάτωμα.

— Οι κατάσκοποι, άπεβρασύνθησαν και τίποτα δεν θα τους σταμάτησε, φώναζε ο Ουλίβι, παίρνοντας δραματικό ύφος.

— Την άλλη μέρα, δηλ η πόλις ήξερε ότι οι κατάσκοποι έτοιμάζονταν να του κλέψουν την έφευρση!

— Απ' την ημέρα που έφθασαν οι τορπίλλες και τοποθετήθηκαν στην άποθήκη, ο Ουλίβι συνήθε να έπισκέπεται κάθε βράδι, τους σκοπούς, παροτρυνόντάς τους να έπαγρυπνούν, γιατί ίπρχε κίνδυνος να συμποταρισθουν από τους κατασκόπους. Και σε κάθε έπίσκεψη του, δεν παρέλειπε να τους φέρη καπνό και κρασί.

— Την παραμονή των δοκιμών, σύρθηκε μέχρι τον θάλαμο των φρουρών. "Ήταν καταματωμένος, λες και τον είχαν έξυλοκοπήσει άγρια, κι' άνέπνεε δύσκολα.

— Οι κατάσκοποι μου έπετέθησαν για να καταλάβουν το αύρανο πείραμα, τους έπτε. Αλλά τους έτρεψα εις φυγήν.

— Οι σκοποί τον περιποιήθηκαν και του έδσαν τις πληγές. Ξαφνικά, σηκώθηκε όρθιος και τέντωσε τ' αυτιά του.

— "Ακούστε! ψιθύρισε. Τι θόρυβος είν' αυτός; Κάποιοι είναι στις τορπίλλες.

— Οι σκοποί έτρεξαν στην άποθήκη, έτοιμοι να πυροβολήσουν. Αλλά, σε λίγο, γύρισαν και δήλωσαν ότι δεν υπήρχε κανείς.

— "Ο Ουλίβι κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.

— Σωστά! έπτε. Οι "Αγγλοι και οι Γάλλοι κατάσκοποι είναι τόσο έπιτήδειοι. Δεν είναι περίεργο που δεν τους βόλκατε. Αναρωτιέμαι, όμως, αν πρόλαβαν...

— "Αν πρόλαβαν τί; ρώτησαν οι σκοποί. Νά κλέψουν τις τορπίλλες; Είναι τόσο βαρείες.

— "Ο Ουλίβι χαμογέλασε με συγκατάτασι.

— Άγαπητοί μου φίλοι, έπτε, δεν μπορούσαν να κλέψουν τις τορπίλλες, μπορούσαν, όμως, να τις συμποταρουν, για να άποτύχη το πείραμά μου. Σκεφθήτε τί ντροπή θα ήταν για την "Ιταλία, αν πετύχαιαν τον σκοπό τους!

— Οι φρουροί, άνήσυχοι, ρώτησαν τον Ουλίβι τί έπρεπε να κάνουν. "Αν άποτύχαιαν οι δοκιμές, θα τους θεωρούσαν υπεύθυνους.

— "Ο Ουλίβι έκανε πως σκεπτόταν. "Υστερα, σήκωσε τα μάτια του.

— Έχω μια ιδέα! έπτε. Άφήστε με να είξω μια ματιά στις τορπίλλες και θα σας πω αν έχουν συμποταρισθί. "Αν και, θα αναβάλω με το πείραμα.

— "Ήταν η ιδανική λύση. "Ωδήγησαν τον Ουλίβι στην άποθήκη με τις τορπίλλες, όπου έμενε μια ώρα. Κι' όταν ξεαναγύρισε στον θάλαμο των σκοπών, χαμογέλουσε με ίκανοποίησι.

— "Η τύχη είναι μαζί μας, φώναζε. Οι αύριανες δοκιμές μου θα είναι ένας θρίαμβος.

— Την επομένη, ένας πλήθος προσωποκότητων συγκεντρώθηκαν πάλι στο Παλάτιο Καπτόνι, για να παρακολουθήσουν το πείραμα. "Ο Ουλίβι έπιβέωρησε για τελευταία φορά τα μηχανήματά του. Τα άκουστικά δούζαν.

— Κι' έπί τέλους, δόθηκε το σύνθημα. Οι τορπίλλες είχαν τοποθετηθή. Το βουητό έγινε όδυτερο.

— Προσοχή! φώναζε ο Ουλίβι. "Η στιγμή έφθασε!

— Σε δύο δευτερόλεπτα, οι δύο τορπίλλες εξερράγησαν.

— Εκείνη την ημέρα, όλόκληρη η "Ιταλία πανηγύριζε. Ακόμα κι' ο συνταγματάρχης Τορρέτα παρεδέρθηκε ότι το πείραμα που είχε ζητήσει έπέτυχε. Κι' ο άταποκρίτης των Τάμης της Νέας "Υόρκης, τηλεγράφησε στην έφημερίδα του, μια από τις σοβαρότερες έφημερίδες του κόσμου, όλες τις λεπτομέρειες, που συμπυκνώθηκαν σ' αυτόν τον πηχόλο τίτλο: Η ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΕΝΟΣ ΙΤΑΛΟΥ ΘΑ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ!

— "Ο ναύαρχος Φορνάρι δεν άφηνε ούτε στιγμή από κοντά τον Ουλίβι. Πίεζε αυτόν και την κόρη του να όρίσουν την ημερομηνία του γάμου, ενός γάμου, που θα τον τιμούσε όλόκληρη η "Ιταλία.

— Αλλά μέσα σ' αυτό το κύμα του ένθουςισμου, κάποιος εξακολουθούσε να βλέπη τις έπιτυχίες του έφευρτού με σκεπτικισμό. "Ήταν ο "Αλφόνι, ένας από τους σοφούς, που τον είχαν υποδεχί στην "Ιταλία. Το ίδιο άπόγευμα, ο Γουίντο "Αλφόνι κατάρβωσε να άπομονώση τον έφευρτή και να μιλήσει μαζί του ιδιαιτέρως.

— Τζούλιο, του έπτε, ξέρεις ότι πάντοτε σε υπεστήριζα στους έπιστημονικούς κύκλους. Τώρα, δεν με άπεκάλυψες τα μυστικά του μηχανήματος σου και δεν σου κρύβη ότι πιστεύω πως έγγέλσες με άριστοτεχνικό τρόπο όλο τον κόσμο. "Επιστημονικά, το σύστημά σου δεν είναι δυνατό να σταθή.

— Τώρα ήταν τρελλός από έυτυχία και προσδοκία. Χασομέρησε λίγο στο πολυθρόνο υπόγειο για να σιγουρευτή πως κανείς δεν είχε προσέξει το σύνομο ψήφισμα της καλής. "Επειτα με άπόλυτη άδιαφορία και προσευχόμενος μέσα του να μη διαλέξη αυτή τη στιγμή ο Μόλλου για κανένα θέλημα, ανέβηκε τη σκάλα άργά. Κάθε τόσο βεβαιωνόταν πως κανείς δεν τον έβλεπε.

— Έξω από την πόρτα της κρεβατοκάμαρας της άνασαινε το γνώριμο ήρεμα. "Όλα του τα νεύρα φλογίστηκαν, και στη φαντασία του την έλδε να

— Έξω από την πόρτα της κρεβατοκάμαρας της άνασαινε το γνώριμο ήρεμα. "Όλα του τα νεύρα φλογίστηκαν, και στη φαντασία του την έλδε να

— Έξω από την πόρτα της κρεβατοκάμαρας της άνασαινε το γνώριμο ήρεμα. "Όλα του τα νεύρα φλογίστηκαν, και στη φαντασία του την έλδε να

— Έξω από την πόρτα της κρεβατοκάμαρας της άνασαινε το γνώριμο ήρεμα. "Όλα του τα νεύρα φλογίστηκαν, και στη φαντασία του την έλδε να

— Έξω από την πόρτα της κρεβατοκάμαρας της άνασαινε το γνώριμο ήρεμα. "Όλα του τα νεύρα φλογίστηκαν, και στη φαντασία του την έλδε να

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

σε από τη νάρκη του, το υπόγειο γέμισε θόρυβος, κι' η άτμόσφαιρα ηλεκτρίσθηκε καθώς άρχιταν να καταφάνουν οι έπισκεπτες, ρωτώντας αν είχαν γυρίσει οι "Εγκερτον. Γρήγορα σι' αυτιά του Τζώρτζ έφθασε ο γνώριμος θόρυβος του κοινοτικού και της φλυαρίας, καθώς οι υπηρέτες, περιμένοντας τους κυρίους, κουνιζόνταν τα νέα της πολιτείας.

Τον κυριεψε άπογοήτευσι όταν άργα το άπόγευμα ο Μόλλου διάλεξε αυτόν για ένα μακρινό θέλημα. "Ετσι δεν θα μπορούσε να σταθή στο κεφαλόσκαλο του υπόγειου και να παρακολουθήη το γυρισμό της Σήμα. Σε λίγο θα έφταναν οι "Εγκερτον.

— "Οταν τέλειωσε η δουλειά και γύρισε στο μέγαρο, ήταν πολύ άργα. Είχαν φτάσει. "Εμαθε όμως από τους άλλους πως η Σήμα είχε γυρίσει χωρίς τον άντρα της. "Ο λοχαγός "Εγκερτον είχε πάρει χθές μια άπρροπη διαταγή να παρουσιαστή στο Λονδίνο και κατά συνέπεια δεν θα γυρίζε στο μέγαρο της πλατείας Μέρριον πριν από την άλλη εβδόμαδα.

— "Ο Τζώρτζ πετούσε στα σύννεφα από το νέο. "Εμαθε ακόμα πως η Σήμα είχε φέρει μαζί της μια συντροφιά φίλων για να τους φιλοξενήση μέχρι το γυρισμό του συζύγου της. "Ήταν σίγουρος πως από στιγμή σε στιγμή θα έβαινε μήνυμα της για να περάσουν μαζί τη νύχτα. Τρεμούλιαζε από έυτυχία όσο αναλογίζόταν πως γι' άλλη μια φορά θα έρισκόταν στο δωμάτιό της, μέσα στην τρυφερή και ζεστή άγκαλιά της.

— Τριγύρισε κάμποσο στον προθάλαμο ελπίζοντας να την δή, και ίσως να διαβάση στα μάτια της το μήνυμα που θα του έστελανε. Αλλά η Σήμα δεν παρουσιάστηκε και ο Τζώρτζ έβγαλε το συνταγματικό πως είχε άποσυνθί στο δωμάτιό της. Θάπριπε να περιμένη μέχρι τη στιγμή που θα τον είδοπούσε η καμριέρα της.

— "Ήταν κιάλας δικτός η ώρα και άπεφάσισε να το διακινδυνεύση και να φύγη λίγες στιγμές από το υπόγειο, μέχρι να πεταχί στη σοφίτα και να έτοιμαστή για την πρόσκληση της Σήμα. Είπε σε δύο-τρεις υπηρέτες πως αν τον ζητούσαν να γύριζε άμέσως.

— Χτενίστηκε, έβαλε το καλύτερό του πουκάμισο και το καλοδουρετισμένο γιλέκο του όσο πιο γρήγορα γινόταν και γύρισε στο υπόγειο. Περιμένε όπως πριν, τάχα αδιάφορος, αλλά καρτερώντας από στιγμή σε στιγμή να παρουσιαστή στο κεφαλόσκαλο η ταγγάνα και να τον ζυγώση.

— Είχε περάσει μια όλόκληρη ώρα όταν την αντίκρυσε στο κεφαλόσκαλο. Του έροξε μια ματιά και άθόρυβα κατέβηκε τη σκάλα. Καθώς εκείνη πλησίαζε, αυτός προχώρησε μερικά βήματα από τους άλλους, πνιγμένος από συγκίνησι, πασχίζοντας να φωνή — σε όποιον κατά σύμπτωση τον παρατηρούσε — τελειώς αδιάφορος για την παρουσία της. "Ενοίωσε το άγγισμά της από υπέρσσο του και γύρισε για να συναντήση τα γεμάτα κατανοήσι μαύρα ματια της.

— Σε περιμένουν, του έπτε μόνο, αλλά σι' αυτιά του τα άπλά τούτα λόγια έμοιαζαν με διαμάντια θγαλμένα από την πέννα κάποιου έμπνευσμένου ποιητή.

— Εκείνη γύρισε και ξεμάκρυνε προτού προφτάση να της άπάντηση στο κρυπτογραφικό μήνυμά της. "Η καρδιά του κλάττωσε. "Ενα άδιόροτο χαμόγελο έπαιζε στο πρόσωπό του. Πριν χαθή από τα μάτια του, την έλδε να σταματή στο κεφαλόσκαλο μια στιγμή και να του ρίχνη μια φευγαλέα ματιά. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν και ο Τζώρτζ σκυθρωπάσε καθώς ένοιωσε ένα ξεφονικό νυγμό μιας άκαθόριστης άπειλής. Συλλογίστηκε τη συμπεριφορά της εκείνη τη νύχτα πριν από μερικούς μήνες. Είχε άποδώσει τη δυσάρεστη αμνησία από τη σκέψη του και είχε καταλήξει στο συμπέρασμα πως κι' εκείνη το είχε πάρει άπόφαση να το ξεχάση. Αλλά μόλις έφυγε η ταγγάνα, χέθηκε και η σκιά που τον σκεπασε στιγμιαία.

— Τώρα ήταν τρελλός από έυτυχία και προσδοκία. Χασομέρησε λίγο στο πολυθρόνο υπόγειο για να σιγουρευτή πως κανείς δεν είχε προσέξει το σύνομο ψήφισμα της καλής. "Επειτα με άπόλυτη άδιαφορία και προσευχόμενος μέσα του να μη διαλέξη αυτή τη στιγμή ο Μόλλου για κανένα θέλημα, ανέβηκε τη σκάλα άργά. Κάθε τόσο βεβαιωνόταν πως κανείς δεν τον έβλεπε.

τόν προσμένει με το δολοφονικό βλέμμα του. 'Αφού έριξε δόλору μια ματιά, χτύπησε ανάλαφρα. Αλλά δεν ακούστηκε απόκριση. Σανατόρησε λίγο πιο δυνατά. Καμία απόκριση πάλι. Δίστασε, δεν ήξερε τι να κάνει. 'Επειτα, ριχνοντας άλλη μια ματιά για να βεβαιωθεί πως δεν τον βλέπει κανείς, γύρισε το πόμολο και γλίστρησε μέσα, κλεινοντας την πόρτα ξωπίσω του.

Το δωμάτιο ήταν άδειο. 'Ανάγειρε στην πόρτα και στά μάτια του ζωντάνεψε η τελευταία φορά που ήταν εδώ μέσα. 'Ηταν τάχα πριν από τούτες ατέλειωτες εβδομάδες; άναρωτήθηκε. Τού φάνηκε πως ήταν μόλις χθές, καθώς αντίκρυσε τους χρυσοστόλιτους κρεμ τοίχους να λάμπουν στο φως των κεριών, τις κουρτίνες του κρεβατιού άναση-κοιμένες, τη μπουκάλα με το κρασί και τα δυο ποτήρια στο τραπέζι. Χαμογέλασε καθώς ένοιωσε πως έρισκόταν ακόμη στην πόρτα και θυμήθηκε τη φωνή της. «Είναι ανάγκη να στέκες στην πόρτα».

Έφυγε από την πόρτα δίχως να γυρίσει το κλειδί, γιατί φοβήθηκε μήπως έλθει η Σήμα να τον βρει, αν και η πόρτα που ώδηγούσε στο δωμάτιο του άντρα της ήταν μισάνοιχτη, πράγμα που έδειχνε πως θα εμφανιζόταν από εκεί. Σάφηνον σταμάτησε, το βλέμμα του καρφώθηκε στη μεσόπορτα. 'Η Σήμα ήταν πραγματικά στο άλλο δωμάτιο, άκουσε τη φωνή της. 'Αλλά της αποκρίθηκε μια άλλη φωνή. Τού λοχαγού 'Εγκερτον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

Για μια στιγμή ο Τζώρτζ έμεινε απολιθωμένος κάτω από το τρομακτικό σκό. 'Ωστε η είδηση για το ταξίδι του λοχαγού 'Εγκερτον στο Λονδίνο ήταν ψεύτικη. 'Η μήπως είχε γυρίσει αναπάντεχα. Μήπως το πλοίο που θαπαινον τον άντρα της στην 'Αγγλία δεν έφυγε κι' έτσι ο λοχαγός ξανάβη στο σπίτι, αφού η Σήμα του είχε στείλει το μήνυμά της;

Οι φωνές τους ξάφνου αντίηχσαν δυνατώτερες. Σίγουρα έρχονταν και οι δύο στο δωμάτιο. 'Ο Τζώρτζ ανατινάχτηκε. Κατάλαβε πως δεν πρόφταινε να φτάσει στην πόρτα, να την ανοίξει, να έλθει και να την ξανακλείσει αθόρυβα χωρίς να τον καταλάβουν. Κοίταξε δόλору για να βρει κάποιο να κρυφτεί. 'Ωρμησε στο παράθυρο και χώθηκε πίσω από τις κουρτίνες τη στιγμή ακριβώς που η μεσόπορτα άνοιξε διάπλατα. 'Αν' έβω η νύχτα ήταν καταισχύνη, χωρίς φεγγάρι, έτσι αυτοί ενσκόταν τών σκοταδι και μόνο μια άκτιδα από το φως των κεριών περνούσε από το πλάι της μιάς ουρτίνας.

Τώρα οι φωνές είχαν έλθει κοντά, και ξάφνου κατάλαβε πως δεν ήταν ο λοχαγός 'Εγκερτον. Καθώς ο άνδρας απάντησε γελώντας στη Σήμα, ο Τζώρτζ άναρωτήθηκε πως μπορούσε να είναι. Τότε θυμήθηκε πως η Σήμα είχε φτάσει με μια συντροφιά φίλων που θα ζέμεναν φιλοξενοούμενοι μερικές μέρες. Κάποιοι από τους φιλοξενοούμενους πρέπει να ήταν. 'Ισως θα τον είχαν βάλει στο δωμάτιο του λοχαγού 'Εγκερτον αφού έμεινε άδειο.

Αφωγκραζόταν με περιέργεια την άγγλικη προφορά του άγνωστου και την γεμάτη αυτοπεποίθηση άρρενωπή φωνή του. 'Ενοιωσε ένα σφιξιμο στην καρδιά καθώς ο άλλος άρχισε να μιλάει πιο χαμηλόφωνα, μ' ένα όλο οικειότητα τόνο. Οι απαντήσεις της Σήμα φαίνονταν στον Τζώρτζ, δίνονταν στον ίδιο χαμηλό τόνο. 'Ετσι δεν ξεχώριζε διόλου τα λόγια τους.

'Αλληλοσυγκρουόμενα ερωτήματα ώρθώθηκαν στο μυαλό του καθώς στεκόταν ασάλευτος, μόλις τολμώντας ν' ανασαινή στην αποπνικτική σκοτάδι ανάμεσα στο παράθυρο και τις κουρτίνες. Σκεφτόταν πως αν ο ξένος έμεινε στο δωμάτιο του άντρα της, η Σήμα ποτέ δεν θα του έστειλε μήνυμα ότι τον περιμένει. Θά ήταν πολύ ρινοκίνδυνο να συναντηθούν τόσο κοντά σ' έναν τρίτο. 'Ισως όμως να είχε καλέσει τον άλλον να ρίξει μια ματιά στην κρεβατοκάμαρά της και τώρα προσπαθούσε να τον ξεφορτωθεί όσο πιο γρήγορα έπείρεπε η καλή συμπεριφορά.

Ένα χαμογέλο στάθηκε στις άκρες των χειλιών του Τζώρτζ καθώς αναλογίστηκε τι γέλια θα έκαναν οι δύο τους όταν σε λίγο θα της διηγόταν πως έστεκε εδώ φοβισμένος τη στιγμή που αυτή πιάσχιζε να ξεφορτωθεί τον ανεπιθύμητο επισκέπτη.

Το χαμόγελο έσβεσε απότομα και κώλησε πάνω στο παράθυρο καθώς ένοιωσε τη Σήμα να πλησιάζει —το άρωμά της γέμισε το συνθηγά του— φοβήθηκε για μια στιγμή πως ήταν έτοιμη

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΟΥ ΤΖΟΥΛΙΟ ΟΥΛΙΒΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 55)

ήξερε την άξία και την έπαιρη του 'Αλφάν, στους έπιστημονικούς κύκλους. — Και τα πειράματά μου; ψέλλισε.

— 'Υπάρχουν πειράματα και πειράματα, απάντησε ο 'Αλφάν. Θέλεις πραγματικά να με ικανοποιήσεις; — Βεβαίως! φώναξε ο Ουλίβι. Πέστε μου μόνον που και πότε...

— 'Οχι, τον διέκοψε ο 'Αλφάν. Μη μου μιλάτε για νάρκες και τοπιλλες. 'Απόψε θα έτοιμάσω μια μικρή δόμβα. Αυτό που σου ζητώ είναι να την κάνεις να έκραχη από απόσταση μερικών δεκάδων μέτρων.

— 'Ο Ουλίβι τον κοίταξε προσεκτικά. — Πολύ καλά, είπε. 'Ελάτε αύριο το απόγευμα, στις πέντε, στο εργαστήριό μου.

Την άλλη μέρα, ο 'Αλφάν έφθασε μπροστά στο εργαστήριο του Ουλίβι την ώριμμένη ώρα. Κύτπησε πολλές φορές, αλλά δεν πήρε καμία απάντηση. 'Υστερα απ' αυτό, πολύ ανήσυχος, πήγε να βρή τον ναύαρχο Φαρνάρι, στον οποίον διηγήθηκε τα συμβάντα.

'Αργότερα, διελυκάνθησαν όλα. 'Ανεκάλυψαν ότι η Μαρία-Λουίζα είχε φύγει τη νύχτα με τον Ουλίβι, αφήνοντας ένα γράμμα, με το οποίο έξηγουσε ότι οι κατάσκοποι, άπειλούσαν την ζωή του μυστηρίου της κι' έπρεπε να εξαφανισθεί. Και φυσικά, τον είχε ακολουθήσει. Θά πιστευόταν στην 'Ελβετία, όπου ο Τζούλιο είχε καταθέσει ένα γερό κομμάδεμα.

Συνοδευόμενος από αξιωματικούς του ναυτικού, ο Φαρνάρι και ο 'Αλφάν μπήκαν στο εργαστήριο του Ουλίβι. Και δεν χρειάστηκαν παρά δέκα λεπτά, για να βρουν το κλειδί του μυστηρίου των ακτίνων Φ. Σ' ένα μικρό δοχείο υπήρχε μια γκριζα ουσία, και πάνω στο πάτωμα του δοχείου ήταν γραμμένο το σύμβολο Να.

Μόλις είδε αυτά τα δυο γράμματα, ο 'Αλφάν, δεν μπόρεσε να κρατήσει το γέλιο του.

— Φυσικά! Φυσικά! μουρμούρισε. Δεν μπορούσε παρά να ήταν πολύ απλό και σίγουρο. Τι το απλούστερο και ασφαλέστερο από το νατρίον, που αναπλέγεται μόλις έλθει σ' επαφή με το νερό; 'Αλλά πως το χρησιμοποιούσε;

Αυτό το πρόβλημα δεν τουε άπησχόλησε πολύ. Σ' ένα άλλο δοχείο, ο 'Αλφάν ανέκάλυψε λίγο απορροφητικό βαμβάκι. Κι' όταν, τέλος, βρήκε ένα μικρό τρυπάνι, είχε στα χείρα του όλα τα στοιχεία για τη λύση του αίνιγματος.

Θυμήθηκε ότι ο Ουλίβι εξέφραζε πάντοτε την έπιθυμία να εξετάσει τις νάρκες ή τις τοπιλλες, που έπρόκειτο να χρησιμοποιηθούν στα πειράματά του. Αυτό του επέτρεπε ν' ανοίγει μια μικρή τρύπα σε κάθε έκρηκτικό δόλωμα. Σ' αυτήν τη μικρή τρύπα έβγανε λίγο καθαρό νατρίον και την έκλεινε με το απορροφητικό βαμβάκι. 'Υστερα, με λίγο νερό σκέπαζε την τρύπα, έτσι που ήταν αδύνατο να ανακαλυφθεί.

Ο Ουλίβι φαίνεται πως είχε κάνει πολλά πειράματα, για να υπολογισ

πότες χρόνος χρειαζόταν να φθάσει το νερό, που θα απορροφούσε το βαμβάκι, στο νατρίον και να το αναφλέξει.

Κι' ενώ κατά την διάρκεια των πειραμάτων του άπαριθμούσε τις εκπληκτικές ικανότητες των μηχανημάτων και των ακτίνων του, στην πραγματικότητα δεν έκανε τίποτ' άλλο παρά να παρακολουθί το χρονόμετρο του. 'Ετσι, όταν πίεζε το κουμπί, ήξερε από πριν ότι είχε φθάσει η στιγμή της έκρηξης.

Ένα ερώτημα έμενε ακόμα αναπάντητο. Πώς είχε κατορθώσει ν' ανατινάξει τις δυο τελευταίες τοπιλλες, αφού δεν τις είχε προηγουμένως εξετάσει; 'Αλλά κι' αυτό το άπεκαλυνε η ανάκρισις, κατά την οποίαν οι Φαρναρί διηγήθηκαν τι είχε συμβεί την παραμονή του πειράματος.

Δυο μέρες αργότερα, ο ναύαρχος Φαρνάρι, ο οποίος είχε ζητήσει την σύλληψη και την έκδοσι του ναυπηγού του από την έλβετική κυβέρνηση, υπέχρεωθ ν' αποσύρει την αίτησή του. Είχε λάβει ένα γράμμα από την κόρη του, στο οποίο τον άνηγγελε τους γάμους της, προσθέτοντας ότι ήταν ευτυχισμένη, αφού μάλιστα ο σύζυγός της είχε απαλλαγί από τους κατασκόπους.

— Τι άπατεώνας! μουρμούρισε ο ναύαρχος. Δεν είναι δυνατό, να έπιμεινω στην έκδοσί του. 'Αρκετά γελοιοποιήθηκε.

Λίγες εβδομάδες αργότερα τον Αύγουστο του 1914, έσπασε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος. 'Αναμφιδόλως, θα διαρκούσε λιγότερο, αναμφιδόλως θα προενοούσε λιγότερα θύματα κι' ίσως ακόμα να μην είχε γίνει, αν οι ακτίνες Φ δεν ήταν ένας μυσός. 'Ο άπατεώνας Τζούλιο Ουλίβι δά αναδεικνυόταν σε σωτήρα της ανθρωπότητας και οι γενιές των ανθρώπων θα τον εύλογαζαν. Αυτό, βέβαια... αν δεν ήταν άπατεώνας.

***

ΟΙ ΜΠΙΖΝΕΣ ΤΟΥ «ΣΕΞ» ΕΙΣ ΤΑΣ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 9)

την κατασκευή πυραύλων, ατομικών όπλων και την διεξαγωγή έπιστημονικών έρευνών. Οι 'Αμερικανοί διαμήχοντο κρατούν εις χείρας των, τεραστίες σημασιές και άκρας άπόρρητα μυστικά της άμύνης της χώρας που είναι εύκολον να διαρρεύσουν, όταν εις τάς επιχειρήσεις των αναμινύονται «κόλληκερς», δηλαδή γυναίκες μειωμένης ήθικας με μοναδική πίστιν το χρήμα.

Η διαλεκτικισ της υποθέσεως ανετέθει εις τών διευθυνών της υπηρεσίας διώξεως του εγκλήματος, της Νέας 'Υόρκης, Τόμας Κέννεντυ, ο οποίος έκινη τοποίησεν όλους τους ντετέκτιβ, της δύναμώς του, δια την ανακάλυψιν των δικτύων αυτών. Αί έφημερίδες υπένθυμιζον καθημερινώς εις τους υπαλλήλους ότι εάν αντιληφθούν να χρησιμοποιούν σι επιχειρήσεις των «κόλληκερς», οφείλουν να καταφύγουν εις την άστυνομίαν και άναγνωρίζω άκόμη, δά να το καταγγείλουν.

Ουδέμια υπάρχει αμφιβολία ότι συντόμως η σατανική αυτή πλεκταγή θα άπεκαλυφθεί και τα δίκτυα των «κόλληκερς» θα έξορραυθούν άπακαλυπτομένων και των 'Αμερικανών Κορίφων που κατεφύγουν εις τάς υπηρεσίας των. 'Ο κίνδυνος αυτός έχει δημιουργήσει μίαν κατάσταση πυρετώδους άνησυχίας και θεωρείται βέβαιον ότι συντόμως το σκάδωλον που άπεκαλυνεν ένας δημοσιογράφος θα λάβη διαστάσεις μεναυτέρας ίσως από οτιδήποτε άλλο σκάδωλον το οποίο άγνωρίσαν μέχρι σήμερα οι 'Ην. Πολιτείας.

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

Ήταν καλός ο Πιέρ μου. Ψηλός και εύσωμος, είχε ένα αγαθό πρόσωπο στο οποίο έλαμπαν τα γαλάνα μάτια του και τα κατασπρα δόντια του. 'Η ζωή θα ήταν χαρούμενη, όταν ύστερα από λίγους μήνες θα γινόμουν γυναίκα του.

★
Όταν γύρισε η δεσποινίς Λώρα από τον πρώιμο της περίπατο στο μοναστήρι, φαίνονταν πολύ κουρασμένη κι' έπαιρνα όρκο πως είχε κλάψει.

— Θά ήθελα να γράψω ένα γράμμα, είπε πριν ακόμα καθίσει στο τραπέζι.

Της έφερα, έτσι χρειαζόταν κι' άρχισε να γράφει νευρικά και γρήγορα, τόσο που σε λίγα λεπτά είχε γεμίσει τρεις σελίδες. 'Υστερα έκλεισε το γράμμα σ' ένα φάκελλο κι' έγραψε τη διεύθυνση.

— Θά μπορούσε κάποιος να πάη αυτό το γράμμα στο μοναστήρι; ρώτησε.

— Βεβαίως! απάντησε. Θά το πάη ο άδελφός μου μόλις τελειώσει το πρόγευμά του. Τώρα όμως, δεσποινίς, πρέπει κι' εσείς να φάτε κάτι, πρόσθεσα. Φαίνόσαστε τόσο άχρη. Πρέπει να ξεκουραστήτε.

★
— Λοιπόν; ρώτησε άνήσυχος, όταν ύστερα από μια ώρα ο άδελφός μου γύρισε από την άποστολή του.

— Έν τάξει, δεσποινίς! απάντησε. Έδωσα το γράμμα στον άδελφό θυρωρό του μοναστηριού.

— Δεν ήταν δυνατόν να το δώσω στον 'Ιδιον;

— 'Οχι, δεσποινίς, απάντησε. 'Ολα τα γράμματα περνούν πρώτα από τον ήγούμενο.

— Η δεσποινίς Λώρα χλώμιασε.

— Κι' αν δεν το δώση στον;

— Θά το δώση, δεσποινίς, την διέκοψε ο Νικόλας. Πολύ περισσότερο μάλλον αφού, όπως μου είπε ο άδελφός θυρωρός, ο δικαιούχος είναι δόκιμος που ήρθε, νομίζω, την περασμένη χρονιά...

— 'Ακριβώς, έκανε η ξένη, κουνώντας το κεφάλι της. Ευχαριστώ καλέ μου Νικόλα.

★
Το πρωί ήταν κάπως νευρική. Και μόλις πήρε το πρόγευμά της, βγήκε και ξεκίνησε πάλι για το μοναστήρι.

— Πρέπει να ήταν πολύ σοβαρό αυτό το γράμμα, μου είπε ο Πιέρ, στον οποίο είχα διηγήθι όλη την ιστορία. Δεν την χωράει ο τόπος.

— Μπορεί να γελιέμαι, απάντησε, αλλά πιστεύω ότι πίσω απ' όλη αυτά κρύβεται μια έρωτική ιστορία. Αυτός ο καινούργιος μοναχός είναι νέος κι' αυτή πολύ όμορφη.

★
Όταν η δεσποινίς Λώρα γύρισε, φαίνονταν πολύ άχρη και τσιουτσίριζε από το κρύο.

— Έλατε γρήγορα να ζεσταθίτε, της είπα. Το μαντά σας είναι μουσκεμα.

Την βοήθησα να γυθί και την έβαλα να καθίσει κοντά στη φωτιά. 'Υστερα της έφερα το φαγητό της.

Μην κουράζεσαι τόσο, Κλώντ, διαμαρτυρήθηκε. Με περιποιείσαι τόσο πολύ που τάχω χαμένα.

— Πρέπει, απάντησε. Φαίνόσαστε πολύ λυπημένη κι' είναι καθήκον μου να σας βοηθήσω.

— Έχεις δικιο, είπε, κοιτάζοντάς με με τα θλιμμένα μάτια της. Είμαι

μια δυστυχισμένη Κι' είσαι τόσο καλή που θα σου πω τι ήρθα να κάνω εδώ. 'Ισως μπορέσεις να με βοηθήσεις.

— Είμαι έτοιμη να το κάνω, απάντησα έντελώς αυθόρμητα. 'Υστερα, αφού της έτοιμάσα τον καφέ της και καθισά τον κατό της μου διηγήθηκε τη θλιβερή ιστορία της.

— Όπως είδες στην κάρτα μου, άρχισε, είμαι κολλιτέχνις. Για την ακρίβεια, τραγουδίστη Λυρική Σκηνή. Για να φθάσω εκεί που έφθασα, χρειάστηκε να παλίσω σκληρά, τόσο που δεν είχα καιρό για τίποτ' άλλο, ούτε ακόμα και για τον έρωτα.

★
Όταν σπούδαζα στο άδείο, γνώρισα τον νεαρό ζωγράφο Μισέλ Ντυβερνούα. Γίναμε καλοί φίλοι και πολύ γρήγορα η φίλια μας μεταβλήθηκε σε μια δυνατή αγάπη. 'Αλλά κανένας απ' τους δυο μας δεν είχε το θάρρος να έκμυστηρευθί την αγάπη του στον άλλον. Μιλούσαμε πάντα φιλικά και πολλές φορές κατηγορούσε τη φιλοδοξία μου να γίνω διάσημη.

— Πολύ γρήγορα η τύχη μου χαμογέλασε. 'Αρχίζοντας από μικρούς ρόλους, ανέβηκα γοργά το σκαλοπάτι της τέχνης κι' ένα χρόνο αργότερα έκλεισα ένα συμβόλαιο με την Μετροπόλιταν 'Οπερα της Νέας 'Υόρκης. Τ' όνειρό μου να τραγουδάω εκεί έγινε πραγματικότητα.

★
Τη στιγμή που άποχωρισμού, ο Μισέλ μου έσφιξε δυνατά το χέρι και κοιτάζε στα μάτια. «Σου εύχομαι την ευτυχία από πολλές και την επιτυχία που αξίζεις, Λώρα», μου είπε. 'Ηθελα να φωνάξω, ήθελα να του πω πόσο τον αγαπούσα, αλλά δεν μπόρεσα Κι' έφυγα.

★
Στην 'Αμερική γνώρισα μεγάλες επιτυχίες κι' έμεινα περισσότερο απ' όσο σκόπευα να μείνω. Στην αρχή ο Μισέλ μου έγραφε συχνά. Γράμματα φιλικά, τρυφερά 'Ισως, αλλά σε κανένα απ' αυτά δεν έκανε ούτε τον ελάχιστο υπαινιγμό για την αγάπη του. 'Υστερα, σιγά-σιγά, τα γράμματα του άραϊόσαν, έσπου στο τέλος κοπήκαν όριστικά.

★
Γύρισα στη Γαλλία πριν από ένα μήνα κι' η πρώτη δουλειά που είχα να κάνω ήταν να μεθω που βρισκόταν ο Μισέλ. 'Ετρεξα άμέσως στο σπίτι του, αλλά δυστυχώς δεν τον βρήκα. Το είχε παραχωρήσει σε μια ξεδιόχθη του, μια καλή γυναίκα, που με πληροφόρησε, ότι λίγους μήνες μετά την αναχώρησή μου στην 'Αμερική, ο Μισέλ είχε κλειστή στο μοναστήρι του Σαιν-Μπρούνο.

★
Κόντευα να τρελλαθώ. Νύχτες όληκληρες έμεινα άγρυπνη κλαίοντας και καταριόμουν τη φιλοδοξία μου, που με έσπρωξε μακριά απ' τον αγαπημένο μου.

★
Τώρα δεν έχω παρά ένα σκοπό, μια φιλοδοξία: να τον βρω. Πρέπει να του πω, ότι μετανέμισα πικρά που έφυγα κι' ότι είμαι έτοιμη να ήσω κοντά του όπου θέλει, όπως θέλει. Γι' αυτό ήρθα εδώ. Είμαι άποφασισμένη να παλίσω, όπως να ξαναγυρίσω κοντά μου. Και δεν θα φύγω από εδώ χωρίς αυτόν. Να γιατί περιμένω με τόση άγνωσία μια απάντησή στο γράμμα μου.

★
'Αλλά κι' η δεύτερη μέρα πέρασε, χωρίς κανένα νέο από το μοναστήρι.

★
Το άλλο πρωί η Λώρα έτοιμαζόταν να ξεκινήσει πάλι για το μοναστήρι, όταν άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο άδελφός (Συνέχεια στη σελίδα 58)

ν' ανοίξη τις κουρτίνες. 'Ωστόσο εκείνη ξεμάκρυνε και ο Τζώρτζ ξανάσανε, αλλά κρύος ιδρώτας έτρεχε στη ραχοκοκαλιά του. 'Επειτα την άκουσε που ρωτούσε τον ξένο αν ήθελε να πιή μαζί της λίγο κρασί. Και η κατάπληξις του Τζώρτζ γύρισε σε τρόμο καθώς άκουσε να γίνεται δεχτή η προσφορά με ζέση. 'Ανέηχσε το ύψος που από την μυστία έπεσε στα ποτήρια και δεν πίστευε τ' αυτά που όταν άκουσε τον άνδρα να λέει.

— Πιές πρώτα, άγάπη μου, για να πιω κι' εγώ ύστερα από το ίδιο ποτήρι και να νομίζω ότι με φίλησες.

— Ένα μικρό γελάκι από μέρους της και μετά: — Μήπως μάς χρειάζεται το ποτήρι για να φιληθούμε;

★
Και κατόπι τη γελαστή απάντησή του ξένου άκολούθησε ο ήχος φιλιών και έρωτικών ψιθύρων. Παρά λίγο να ξεφύγουν ο Τζώρτζ καθώς ένοιωσε τις συνέβαινε ανάμεσα τους. Σάν βουνό ώρθώθηκαν πάνω του η φρίκη και η άπόγνωση. 'Ενοιωσε πως η καρδιά του θα σταματούσε μπροστά στην άπαισία αλήθεια. Τα χείρα του είχαν μονιάσει, χρειάστηκε να συγκρατηθί για να μη σωριαστή.

★
'Οχι, δεν περιμένε αυτόν η Σήμα. 'Οχι, αυτόν, αλλά τον άλλον που τα δικα του φίλια λιαχταρούσε. Κι' όμως πως ήταν δυνατόν να παρανοήση τα λόγια που του ψιθύρισε η τσιγγάνα;

★
'Ακουσε ανάλαφρα βήματα και το κλειδί να γυρίζη στην πόρτα. Κι' έπειτα τη φωνή της Σήμα, καθαρία και τρυμερή, να έξολοθρεύη και την ελάχιστη έλπίδα που μπορούσε νάχη άπομεινεί μεσα του.

★
— Βοήθησε με να σήσω τα κεριά, άγάπη μου. 'Αψησε μόνο ένα αναμμένο.

★
Την έσπασε μια ώρα ο Τζώρτζ δούλωσε σφιχτά τ' αυτιά του με τις παλάμες. 'Αν μπορούσε να σύρη τα πόδια του ως την πόρτα για να ξεφύγη απ' το τρομερό, παραφροναρισμένο δωμάτιο.

★
Σκίεφτηκε για μια στιγμή να το σκάσει από το παράθυρο πηδώντας στην αυλή. 'Αλλά απόδιώξε την ιδέα. 'Αδύνατο. 'Ακόμα και αν κατάφερε να σκαρφαλώσει στο παράθυρο πριν τον πιάσουν — σίγουρα δεν θα τον άφηναν να φύγη αν τον πρόφταναν — θα μπορούσε μέσα στο σκοτάδι και μη ξέροντας από πόσο ψηλά θά πέσει, να σπάσει το πόδι του ή να τραυματίη χειρότερα.

★
Και τότε, μη νιώθοντας κι' ο ίδιος τι κάνει και μη αντίστοιχας ν' άκούη τον άλλο, προχώρησε σεράμενος ως την πόρτα. Τα δάχτυλά του μονιάσμενα πάσχισαν να γυρίσουν το κλειδί.

★
Μία έσφονική κραυγή άκούστηκε πίσω του, και μετά η φωνή της Σήμα.

★
— Πιάσ' τον!

★
'Ενοιωσε να τον τραβή μια σιδερένια άρπάγη, κι' ο άνδρας έγειρε πίσω τον άπειληκτικό. 'Ηταν τυλιγμένος με μια κουβέρτα και η σκιά του ποτέ-ποτε από το φως του κεριού στον τοίχο, έμοιαζε με αλλόκοτο ζώο.

★
Το σιδερένιο πρόσωπο του άντρα ήταν συσπασμένο από φέβο κι' όργη.

★
Να τον στρίψω το λαρύγγι του έρωμαρής; Σπαράζοντας μέσα στην κτηνώδη άρπάγη, ο Τζώρτζ άκουσε την σφονήχη άνάσα της Σήμα και για μια στιγμή φαντασθηκε πως ήταν έτοιμη να ποσοτήνη τον έρωτή της να πραγματοποίηση τη φροβία του. 'Η καρδιά του όμως ξανάρχισε να χτυπά καθώς την άκουσε να λέει.

★
— Λοιπόν. Περιμένε στο διπλανό δωμάτιο και θά τον πανονίσω εγώ.

★
Καλύτερα να του στείλω εγώ το λαρύγγι, άγάπη μου. Θά είναι ευκολότερο.

★
'Ασπρη και πεσπρη. Σε βεβαιώνω πως δεν θα τολμήση να κοινομοπολήση.

★
'Απότομα ο άλλος χαλάωσε το θανάσιο σφιξιμο, και παραμέρισε καθώς η Σήμα πλησίασε. Τα μάτια της πέσαναν φλογες και η ρομπά της άγκιμξε στο περπάτημά της. 'Ο Τζώρτζ την είδε να έγγιζη το μπροστό του έρωτή της και έκλεινος αποτραβήχθηκε στο δωμάτιο του λοχαγού 'Εγκερτον. 'Ο Τζώρτζ δεν τολμούσε να την κοιτάξει κατωμάτα. Τσακισμένος, έξουθενωμένος στεκόταν μπροστά της με τα μάτια καρφωμένα στο πάτωμα.

★
'Ακουσε τη Σήμα να της λέη ανάμεσα από τα σφιξιμα της δόντια.

★
Φύγε από το σπίτι άπέσως, και μη γυρίσης ποτέ. Θά μπορούσα να τον άρρωσω να σε σκοτώσω, αλλά επειδή αν ποτέ τολμήσης να το κοινομοπολήσης με όποιονδήποτε δεν θα σε πιστέψουν, γι' αυτό ήλθε. 'Αν σε ξαναβούν τα μάτια μου, σάυ υποόχομαι ότι δεν θα είναι μεγάλη ευτυχία για σενα.

★
'Ανασάκωσε τα μάτια και την κοίταξε κατ'ά

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 57)

φός Τιμόθεο, κατακόκκινος μέσα στο γκριζό ράσο του.

— Καλημέρα παιδιά μου, είπε, αφήνοντας στο πάτωμα το μεγάλο σάκκο του. Μήπως έχετε εδώ κάποια κυρία Παρκιν;

— Εγώ είμαι! φώναξε η πελάτισσά μου, βγαίνοντας από την κρύπτη της.

— Έχω ένα γράμμα για σάς, κυρία. Πάρτε το...

Η Λώρα κοίταξε για μία στιγμή το γραφικό χαρακτήρα, ύστερα το άνοιξε και το δάβασε διαστικά.

— Τι σημαίνει αυτό; φώναξε. Γιατί ο ηγούμενος μου δίνει ραντεβού έξω από το μοναστήρι; Κι' εγώ άλλου έγω δεν ζήτησα αυτόν να δω.

— Δεν ξέρω τίποτα απ' ό'λ' αυτά, παιδί μου, απάντησε ο αδελφός Τιμόθεος. Μου ανέθεσαν μία αποστολή και την εξετέλεσα. Πόστε μου, μόνον, θα πάτε;

— Θα πάω! φώναξε αποφασιστικά η Λώρα.

Το ραντεβού είχε ορισθ' σ' ένα μικρό εκκλησάκι, καταστρωμένο από το χρόνο, που δροσκόταν στα όρια της ιδιοκτησίας του μοναστηριού και της κοινότητας του χωριού. Όταν το έμβα, δεν μπόρεσα να νικήσω ένα πειρασμό που μ' έσπρωχνε να πάω κι' εγώ εκεί, να μάθω, ν' ακούσω. Ίσως όκομα μ' έσπρωχνε και κάποιο κακό προαίσθημα.

— Έτσι, μία ώρα πριν, δροσκόμουν στο μισογκρεμισμένο εκκλησάκι, κρυμμένη στους γύρω θάμνους, σε τρόπο που να βλέπω και ν' ακούω.

Ο ηγούμενος έφθασε πρώτος.

— Καλημέρα παιδί μου, της είπε ο ηγούμενος. Με συγχώρητε που σας έφερα εδώ, αλλά δεν μπορούσα νάρθω στο πανδοχείο κι' ούτε επιτρέπεται στις γυναίκες η είσοδος στο μοναστήρι.

— Αυτό δεν έχει σημασία! φώναξε η Λώρα. Γιατί δεν ήρθε ο Μισέλ;

— Με έπεφτορσε να σας πω ότι δεν επιθυμεί να έγκταλειψη το μοναστήρι, ούτε για μία στιγμή. Μπήκε σ' αυτό αποφασισμένος να φύγει οριστικά από την κοσμική ζωή.

— Όταν δεν θέλει να ζήσει ούτε μαζί μου;

— Σας το είπα. Διάβασε το γράμμα σας με προσοχή. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως σας αγαπά. Το καταλαβαίνω τώρα καλύτερα, γιατί η εικόνα της Παυλίας που ζωγράφιζε σας μοιάζει καταπληκτικά. Άλλα δεν θέλει να έγκταλειψη το μοναστήρι.

— Και πως μπορεί να συμβαίνει αυτό, αφού μ' αγαπά; Πώς μπορεί να παραιτηθ' από την αγάπη του;

— Σταθίστε, απάντησε ήρεμα ο ηγούμενος. Μου έδωσε αυτό το γράμμα για σάς. Διαβάστε το. Σας άφηνα τώρα. Ο Θεός μαζί σας.

Ακουσα τα δέματα του ηγούμενου που απομακρυνόταν διαστικά, κρυμμένη μέσα στους θάμνους. Και ξαφνικά ένας γούπος μ' έκανε να τινάξω απ' τη θέση μου. Έτρεξα στο εκκλησάκι κι' είδα τη Λώρα, αναίσθητη πάνω στο χιόνι.

Παρ' όλες τις προσπαθειές μου, δεν μπόρεσα να την κάνω να ξαναβρ' τις αισθήσεις της. Την έσυρα, λοιπόν, σε μία γωνιά, την σέπασα με το μαντί της κι' έτρεξα για να γυρίσω στο χωριό να ζητήσω βοήθεια.

Ευτυχώς, στη μέση του δρόμου συνάντησα τον Πιέρ κι' οι δυο μαζί κατωρθώσαμε να την μεταφέρουμε στο πανδοχείο.

— Δεν σας πιστεύω, δεν σας πιστεύω! φώναξε όταν την βάλιμε στο κρεβάτι της. Πρέπει να τον δω. Ξέρω ότι θέλει νάρθ' μαζί μου. Ξέρω ότι μ' αγαπά. Άρκει μονάχα να τον δω για

μία στιγμή. Όρες ολόκληρες συνεζήσαν αυτό το παραλήρημα. Ήλκυ της ο Πιέρ την κοίταζε με συμπονια κι' ίσως...

— Απ' το άλλο πρωί, η όμορφη τραγουδίστρια πήγε να κάθε μέρα στο μοναστήρι και γύριζε το δρόμο νηστική και πεθαιμένη από την κούραση. Τι έκανε εκεί; Ποιος ξέρει. Ίσως περιπλανιόταν έξω από τους ψηλούς τοίχους, περιμένοντας ν' ανοίξη η πόρτα και να β'η ο αγαπημένος της.

Όπου μία μέρα, η μικρή γέφυρα του χειμάρρου, που χώριζε το μοναστήρι απ' το χωριό, γκρεμίστηκε ύστερα από μία νυχτερινή νεροποντή. Το μοναστήρι είχε αποκλεισθ'.

Η Λώρα το έμαθε τη στιγμή που ετοιμαζόταν να β'η και κόντευε να τρελλαθ'.

— Πρέπει να πάω! φώναξε. Αν δεν πάω θα νομίσω ότι κοράστηκα. Κατάλαβε με, Κλώντ! Πρέπει να πάω!

— Ξέρω, άγαπτι μου δεσποινίς, απάντησα. Άλλα δεν υπάρχει άλλος δρόμος.

— Υπάρχει, άκουσα πίσω μου τη σωνή του Πιέρ. Υπάρχει το παλιό μοναστήρι που περνά από τους βράχους του Διαδούλου...

— Είσαι τρελλός; φώναξε. Ξέρεις καλά πως είναι πολύ επικίνδυνο. Όσοι πήγαν από εκεί δεν γύρισαν ποτέ!

— Κουταμάρες! έκανε ο Πιέρ. Απλούστατα, δεν ήξεραν το δρόμο.

— Δεν έχεις το δικαίωμα να διακινδυνεύεις μία ανθρώπινη ζωή... έκτος από τη δική σου, δωματηρήκηκα.

— Άλλα ο Πιέρ ήταν αποφασισμένος. Ήμουν δεδαία πια. Ο Πιέρ αγαπούσε την όμορφη ξένη.

— Πάω να ετοιμασθώ, φώναξε απευθυνόμενος σ' αυτήν. Σε πέντε λεπτά θα είμαι εδώ. Έτοιμοσθήτε κι' εσείς...

Χωρίς να χάσει καιρό, η Λώρα έτρεξε στο δωμάτιό της. Ήταν μία δυστυχισμένη που δεν ήξερε τι έκανε. Άλλα τώρα ήμουν κι' εγώ δυστυχισμένη εξ αιτίας της. Κι' άρχισα να την μισώ.

— Έτρεξα πίσω της και μπήκα στο δωμάτιό της, χωρίς ούτε καν να χτυπήσω.

— Σας ικετεύω, δεσποινίς! φώναξε. Μην πάτε! Είναι επικίνδυνο.

— Το ίδιο μου κάνει! απάντησε ήρεμα.

— Έμένα όμως δεν μου κάνει το ίδιο! φώναξε αγανακτισμένη. Σκεφθήκατε τι θα γίνει, αν χάσω τον Πιέρ; Κάποτε, ό,τι θέλετε σεις, αλλά αφήστε ήσυχο τον Πιέρ!

— Είμαι με κοίταξε έκπληκτη.

— Όταν τον αγαπάτε τόσο πολύ;...

— Όσο αγαπάτε κι' εσείς τον Μισέλ σας! Αν τον χάσω θα τρελλαθώ, θα σκοτωθώ...

— Ήμουν αποκαμένη, δεν άντεχα πιά. Κι' έπεσα σε μία καρέκλα σαν παράλυτη.

— Μην κλαίς Κλώντ! μουμούρισε. Συγχώρεσέ με! Δεν ήξερα. Δεν θέλω να σε κάνω δυστυχισμένη. Ήσουν μία μένα μία πραγματική φίλη.

Κάτω ακούστηκε η φωνή του Πιέρ, που είχε γυρίσει εν τώ μεταξύ.

— Πηγαίνετε να του π'ητε ότι άλλαξα γνώμη, μου είπε η Λώρα. Θα πάω άλλη μέρα.

— Όταν την έφεραν νεκρή στην εκκλησία του χωριού, είδα τον Πιέρ που γύρισε το κεφάλι του, για να μ'ην καταλάβω πως έκλαιγε. Ύστερα, έχωσε το χέρι του στο δικό μου και με τράβηξε.

— Πάμε! είπε.

Μακριά, πάνω απ' τα έλατα, ακούστηκαν οι καρμπάνες του μοναστηριού που χτυπούσαν πένθιμα.

***

ΠΤΑΙΟΥΝ ΟΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΑΙ ΜΑΣ ΚΡΑΥΓΑΖΕΙ Ο ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

Καταστροφική ύπηρεση έπαιξε δια της Άγγλιας η άνοδος εις την έδρυσαν του ντε Γκώλ, και από της άποψως αυτής ποροτηρείται ότι ο Μακμίλλαν, καταστροφικός δεν εννόριζε την κατάσταση εις τη Γαλλία το 1957 πούσαν εις τη Γαλλία τον κομικόν ανατοράχην, έφαλαν άνοι, άνευ ούσιώδους λόγου, έστειλεν όλίγον άγγλικόν όπλισμόν εις την Τυνησίαν. Δεν είναι όμως ζήτημα όρθης διπλωματίας ή σωστή έκτίμησης των κοινωνικών και πολιτικών ρευμάτων εις μίαν χώραν όπως ή Γαλλία. Το Παρίσι είναι δίπλα εις το Λονδίον και ή άγγλική πρωτεύουσα έχει μόνον τρεις τρόπους να καταταπείθ' επί των όσων συμβαίνουν, λέγονται και έτοιμαζονται, εις την γαλλικήν. Οι πάντες όντιλαβάνονται ότι ή κρίσις της Γαλλίας δεν ήμπορούσε να παρασθ' χωρίς να οδηγησ' εις μίαν έκλειση. Το σφάλμα των Άγγλων ύπηρες ότι ήδ' έλησαν να συμπαράσ' εις τα σφάλματα των Αμερικανών έωτε να καθιέρωσαν έτσι, εις όρους γαλλικών, και να έξελθουν έτσι από την όπομόκωσιν εις την όποιαν τους είχε ρίξει ή παραφροσίνη του Σουέξ.

Όσον περισσότερον έξετάζει κανείς την άγγλικήν πολιτικήν, τόσον περισσότερον πείθεται ότι τα σφάλματα της είναι μοιραίως ανέντετα των σθεραπυτών έδων.

ναίμων και όντιφατικών άνογκών της, οι όποιοι, με την άδυσώπητον λογικήν της άρχαίας τραγωδίας, οδηγούν την αυτοκρατορίαν αυτήν προς το τέλος της. Πόρτε π.χ. την σπάρην του Λονδίνου εις το Κυπριακόν καις ήμερας αυτές. Τι το πλέον, κατά βάθος, παράλογον; Τι το πλέον, εν τελευταία ανάλυσει, καταστροφικόν δια της συμπαράσ' άλλων και δια την ίδίαν την Άγγλιαν; Έν τούτοις ύπάρχει σύγκρισις εις την τρέλκην της Άγγλιας. Δεν είναι εις θέσιν να συμβιβάσ' ασυμβιβάστους άνογκας, και έτσι αποδύεται εις πολιτικήν που την έκλειώνει.

Αφ' ενός, ή έσωτερική πολιτική έκμια δια τον Μακμίλλαν, εις παρανομία μάλιστα έκλογόν. Η τερσασία ήβική έκμια της όποιαν ύπηρετας, ή αυτοκρατορία διεθνώς, οι έσπειρώσεις, οι έξωπολισμοί, το κατόντημα να γίνονται δυσμενέστατοι συγκρούσεις μεταξ' της προθυμίας του Βελγίου να αντίληφθ' την πραγματικότητα εις το Κογκά, μέσα εις τα όθρη της Αφρικής, και της οδυσμαίας του Λονδίνου να έκσυγχρονισθ' εις την περίπτωσιν της Κύπρου άλλα και της Μάλτας. Τέλος — και αυτό είναι έπίσης σθεραπυτάταιον — ή ήθική και ψυχολογική διαστρεφ' που μοιραίως ύπάρταται ή σθεραπυτάται ανέντετα των σθεραπυτών έδων.

όπως ανέντετα να έξωκώση, ή ένός χώρας, μεθόδους όμης διεας, που είχαν προηγουμένως καταδικασθ' όσον τάς έφήμεζον κατά τον πόλεμον οι Γερμανοί. Κατατε εις το ότι και πολύ μακρινόν μέλλον, όλη ή Άγγλική όλος ή άγγλική λαός, θα πληρώσουν ποταμόριδα το σφάλμα των να μετ'ετρέφουν εις την Μέσην Ανατολήν τον στρατόν των εις ένα είδος όποικιοκρατικού τέρατος φρονιμονοταί. Οι σκεπτομένοι 'Άγγλοι, όκομη και εις την κυβερνητικήν ποροταί, το όντιλαβάνονται ήδη και άνογκών σθεραπυτάται.

Με άλλα λόγια, όταν μία καπαστασις έχη πάρει τον κατήφορον, τα ίδια τα πράγματα την ώθουν διαρκώς περισσότερον προς τα κάτω. Ό,τι και να κάμη εις την Κύπρον ή Άγγλία, θα χάσ' διότι, δ' έχει πλέον την δύναμιν που επιτρέπει τάς άλλας και επωφελείς λύσεις. Καί το ίδιον ισχύει παντού άλλου. Όσον καλή και να είναι ή άγγλική διπλωματία δεν ήμπορεί να ύπερνικήσ' το ένα αυτό όποφασιστικόν γράμμα όντιπολιτευταί σήμερα την άγγλικήν αυτοκρατορίαν. Καί μόνον το γεγονός, άλλωστε, εις την σημερινήν ύπεροπτε δεινμή θέσιν της ή Άγγλία άνασθ' την σωτηρίαν της εις το γιαιτροσφαι της άρστικής ανασυγκροτήσεως της διπλωματικής ύπηρεσίας της είναι χαρακτηριστικόν της όδυμωμίας εις την όποιαν, έχει περιέλθει το Λονδίον.

K. KATZHAPYPHΣ

ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΕΠΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙ

Με μικράν προκαταβολήν και τα ένόικια πέντε έτών, δύνασθε πάντοτε να έκλέξητε έκ 300 διαμερισμάτων πολυκατοικιών μας, άλλης έως πλήρους κατασκευής, στερεάς και καλαισθητής.

ΒΑΣΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΑΚΙΝΗΤΩΝ

Μεγάλη αύξησης εισοδημάτων ιδιοκτησιών

ΑΠΟΔΟΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ

Η μεγαλύτερα ασφάλεια και το μεγαλύτερον εισόδημα δια μεγάλων ή μικρών χρηματικών ποσών.

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΙ ΤΕΧΝΙΚΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ
Γ. Βαλλήνδης (Πολ. Μήχαν. Αρχιτεκτων) και
Δ. Νσις Τ. Βαλλήνδης (Οίκον & Νομικόν Έπιστημών)

ΣΤΑΔΙΟΥ 51 (Β' Όροφος) τηλ. 20.612 & 28.503
(11-1 & 6-8 μ.μ.)
ΤΜΗΜΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ: Έντός της Ίσογειού
στοάς τηλ. 20.612 (9-1 & 5-8 μ.μ.)

Άρτία όργάνωσις με πεπειραμένα στελέχη όλων των όποιουμένων ειδικοτήτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

Στεκόταν στο πράσινο καμαρίνι μόλις ακούγοντας πάλιν τον Τζακ Ντεμπούρο να συζητά ένωγρά με τη νεαρή ήθοποιό, Ρόζα Όσμπορν, ενώ ολόγουρά τους άντηγούσαν το κουβεντολόι και τα γέλια δυο άλλων ήθοποιών.

— Δεν πειράζει, λέγόναν γύρω του. Τα μόνα που κατάλαβαν, ή η προετοιμασία της όρχηστρας και ή ηντιπ' έκδοούρα του κοινού, πίσω από την όποια πάλιν η Ρόζα θα ύπνωόταν για τον "Έμπο

ΣΤΟ ΣΠΟΜΕΝΟΝ: Η συνέχεια.

Τό ελληνικό βαμβάκι

ἐδῶ καὶ 2000 χρόνια
ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει
τὴν ἐλληνικὴ οἰκογένεια.

ΣΗΜΕΡΑ

μὲ ὅ,τι βάζει ὁ νοῦς σὲ βαμβακερά ὑφάσματα, ἢ

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΑΕ

ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

Αὐτὸ τὸ σῆμα ἀποτελεῖ ἐγγύησιν, ὅτι
τὸ ὑφασμα εἶναι γνήσιον ὑφασμα
«ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ»

ΑΔΕΛ Π-2